

ÎN CREIERUL MUNȚILOR

VOLUM I.

Autor : Flora Mărgărit Stănescu

ÎN AMINTIREA ADOLESCENȚEI MELE

INTRODUCERE

Când am început să scriu această carte, nu m-am gândit că timpul, nu-mi va permite decât atunci când voi ieși la pensie, să o dactilografiez. Dar și atunci relativ rar, pot să stau la calculator și să dactilografiez manuscrisul început și terminat în urmă cu mulți ani (1983-1985).

În momentul de față mă retrag între paginile acestui roman, pentru a evada din cotidianul atât de cenușiu și de cele mai multe ori agresiv. Nu refuz să văd realitatea actuală, dar rescriind caietele de atâția ani, retrăiesc în parte amintiri ce s-au încrustat în conștiința mea de adolescentă, în viața mea de om tânăr, aflat la început de drum.

La vremea respectivă sufeream efectiv, sau mă bucuram, după caz, pentru toate personajele mele, personaje care se puteau regăsi cu mare ușurință în oamenii de pe stradă, din întreprinderi, din școli, internate etc.

Este un roman inspirat din viață, cu personaje fictive în aparență, dar atât de autentice, încât puteau fi întâlnite la tot pasul atunci, uneori și acum.

Ce s-a întâmplat între timp, unde s-au topit valorile umane, unde s-a ascuns oare omenia, cinstea și onestitatea onora, nu se știe. Probabil că transpare multă amărăciune din aceste fraze, dar am simțit nevoia să le scriu, pentru că sunt reale și astăzi în prima zi a mileniului trei. (01 January 2001)

MĂRTURISIRE DE CREDINȚĂ LITERARĂ

Sunt un om care nu poate rămâne indiferent, la cele ce se întâmplă în jurul său. Mă consider o persoană cu adevărat norocoasă, deoarece m-am născut pe acest pământ binecuvântat de Bunul Dumnezeu, cu toate frământările prin care a trecut, acest popor de-a lungul veacurilor. Scriu pentru că așa simt, mai cu seamă atunci când ceva deosebit, sau anormal se petrece. M-au impresionat mult copiii abandonți, dramele familiare, nedreptățile sociale. Vreau să rămână în urma mea ceva cu tentă încurajatoare, pentru cei cărora soarta nu le-a fost prea prielnică. Să știe că seriozitatea, voința, perseverența dar mai ales cultivarea minții,

le pot fi de un real folos, le pot schimba mult soarta în bine.

Să nu fie neglijat, acel minim de cultură generală, atât de necesară în societate.

Studiile au fost din totdeauna făcute cu sacrificii, dar au meritat efortul. Scriu într-un limbaj obișnuit, accesibil oricărei categorii sociale.

Scriu în principal pentru tineret, spre a redeștepta dragostea pentru citit, pentru lecturile ușoare, relaxante și dătătoare de speranță.

Nu aș putea defini un anume curent literar căruia să-i aparțin, eu scriu când se întâmplă să am un subiect interesant, ceva care consider eu că merită să fie scris și citit.

Ceva din care să se poată învăța ceva folositor minții și sufletului. Aceste creații reprezintă de fapt "hrana sufletului meu".

Sunt un om care vine dintre oameni și se îndreaptă tot către ei.

Din moment ce viața cu bune și rele este sursa mea de inspirație, consider că așa este normal și corect. Culeg întâmplări de la oameni și le dăruiesc oamenilor, trecute prin filtrul personal și redată în stil personal.

Flora Mărgărit Stănescu.

I. COPILĂRIA

Zile de toamnă târzie, cu ploi reci și interminabile, care strecoară în suflete un fel de letargie greoaie și monotonă, generatoare de melancolie.

Așezată în nișa unei ferestre, Iulia privea pierdută undeva în zarea cenușie, lasându-se purtată de gânduri.

De nenumărate ori încercase să dezlege enigma existenței sale. Desigur poveștile cu barza își avuseseră farmecul lor, dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă.

Știa sigur că fusese născută de o mamă și avea undeva un tată, dar niciodată aceștia nu se arătaseră la orfelinat să o vadă.

- Oare mai trăiau ? se întreba fetița de multe ori. Cine au fost acești oameni ? oare își duceau liniștiți viața, știind că undeva într-un cămin de minori, abandonaseră un copil? De ce o aduseseră pe lume, aruncând-o pur și simplu în viață ?

Ce fel de oameni erau, ce viață duceau ei ?

Cam acestea și multe altele erau întrebările la care Iulia căuta cu înverșunare răspuns.

Se afla în grija unor oameni străini, încă de la nașterea ei.

De nenumărate ori insistase, să afle câte ceva la direcția orfelinatului, dar de fiecare dată avea impresia că se lovește de un zid, de ceva opac peste care nu putea să vadă nimic.

Directoarea o asigurase de fiecare dată, că dacă află ceva de părinții ei, o va anunța sigur, dar dacă timp de 15 ani nici unul, nu dăduse nici un semn de viață, acest lucru era practic imposibil. Cu asemenea încurajări sigur că speranța ei era cu fiecare zi ce trecea, mai palidă, mai slabă.

Totuși, undeva într-un colțișor al sufletului ei, în taină mai sălășluia o mică pâlpâire de speranță, că poate cândva, va găsi răspuns la întrebările sale, bun sau rău, cine poate ști, dar va fi o certitudine.

-Nu-ți mai frământa mintea și nu mai umbla după himere, îi spusese ultima dată, când își mai luase inima-n dinți și o mai întrebuse pe directoare.

Plecuse cu inima grea din biroul acesteia, cu ochii-n lacrimi, cu regretul că nimeni, absolut nimeni nu se interesează de existența ei.

Uneori regreta că se născuse, dar ecest gând era repede alungat, regreta enorm de mult că nu avea o familie, dar avea un adăpost, avea posibilitatea de a învăța, de a se instrui, de a se forma ca om, în adevăratul sens al cuvântului.

Invidia nu-și făcuse niciodată loc în sufletul ei, dar tristețea era la ordinea zilei.

Clasele unde se țineau cursurile erau mixte, cu copii interni și externi în aceeași ăsură. Ascultând discuțiile elevilor externe, încerca un sentiment de curiozitate, dar niciodată de invidie. Asculta cu plăcere istorioarele povestite în pauze, despre șotiile sau certurile dintre frați, la cei ce aveau familii. Cât de mult și-ar fi dorit un frate sau o soră.

Îi urmărea cu interes, încercând să găsească deosebiri în cele mai mici gesturi, în cele mai neânsemnate discuții.

Covingerea, că situația lor de externi, le da un aer de libertate, o independență pe care unii nu se sfiau s-o afișeze ostentativ, se conturase destul de bine în mintea sa. De mai multe ori i se spusese să ia viața așa cum era. Fiind încă un copil, nu-și permitea să facă cercetări pe cont propriu.

Pentru moment observa cât mai mult viața, oamenii, realizările dar și greșelile lor.

Nu-i judeca pe cei pe care-i observa, dar nici nu se putea abține să nu se întrebe, oare de ce se întâmplă toate acestea?

- Nu face din viață o tragedie, îi spunea adesea una dintre îngrijitoare. Era de fapt cea mai apropiată de ele.

Nu numai o dată-și dorise Iulia, ca mama ei să fie acea femeie, bună ca pâinea caldă, mama Antonia, cum o strigau toți copiii.

Spre deosebire de pedagoga fetelor, o domnișoară arțăgoasă, care pretindea să i se adreseze toată lumea cu ”domnișoara Jeni”, de parcă ar fi fost un titlu nobiliar, nu un nume. Când asista la efectuarea temelor, nu-și prea bătea capul cu fetele. Punea una din cele mai bune eleve la materia respectivă, să facă tema cu voce tare iar ceilalți o treceau în caiete. Cum se termina programul, fetele se furișau pe un coridor cu ferestrele spre șosea. O priveau pe “domnișoara Jeni” cum urca grăbită, în trabantul unui domn cam grizonat. Nu vroia să fie nedreaptă, vroia doar să spună că datorită indulgenței ei, Iulia reușea să citească romane întregi. Volume care nu erau neapărat recomandate, ca lectură particulară, dar se găseau în biblioteca internatului. Sanda, fiica secretarei, care se ocupa de cărți mai scăpa câte una neobservată, cu condiția “s-o aduci ieri”, condiție respectată aproximativ binențeles. Abia după ce și-a scos buletinul de identitate, putea merge la biblioteca de sector unde urma să fie cunoscută, ca o pasionată cititoare. De multe ori mama Antonia, se supăra și promitea solemn, că dacă-și mai irosește nopțile citind, i le confiscă pe toate. Uneori reușea s-o convingă, dar erau și numeroase nopți albe.

Noapți în care nici două ore de somn nu apuca, devorând capitolele cele mai interesante.

Micuța veioză prinsă de carte cu un clește de plastic, nu deranja pe nimeni, iar în liniștea nopții personajele prindeau parcă viață și o antrenau în isprăvile lor, stimulându-i imaginația.

Pentru mama Antonia avea o stimă deosebită, fiindcă manifesta multă răbdare, înțelegere și chiar afecțiune.

Asta remarcaseră toate fetele, la această femeie.

Milă, nu le arătase niciodată, ca alte îngrijitoare. Ea știa fără ca nimeni să-i spună, că atunci când compătimentești pe cineva, îl faci și mai conștient de situația grea în care se află.

Dorința ei era, ca nimeni să nu se simtă în afara lumii, să nu se simtă singur, părăsit, chiar dacă soarta l-a adus la un orfelinat, asta nu trebuia în nici un caz, să fie o dramă.

Bunătatea și curajul acestei femei simple de la țară, au fost de un imens ajutor, în cei mai dificili ani ai copilăriei Iuliei. Când deschidea mama Antonia gura, simțeai cum te pătrunde până în adâncul sufletului, psihologia simplă a omului din popor, căruia nu-i place să vorbească în van și pentru care vorbesc de regulă faptele.

Avea dreptate desigur, nu era vina lor că trăiau într-un orfelinat, pe cheltuiala statului.

Vina dacă exista o vină, atunci cu siguranță că altcineva era vinovat. Dar cine ? Soarta ?

Se obișnuise să creadă că soarta, este așa cum și-o face fiecare om. Atunci ?

Atunci a luat Iulia, cea mai importantă hotărâre din acei ani. Va învăța cât mai mult posibil, va face totul să devină independentă. Să trăiască pe picioarele ei, din munca ei, iar când va fi destul de mare, va face cercetări pe cont propriu.

Deocamdată trebuia să se mulțumească cu ce le spunea mama Antonia:

-Nu sunteți de compătimit, aveți viața înainte.

Aici nu duceți lipsuri mari, nu trăiți izolați de lume, mergeți la aceeași școală cu copiii externi. Trăiți printre oameni și în curând veți deveni și voi oameni mari.

Sper să avem motive să ne mândrim cu voi.

Fetele își dădeau seama că buna femeie, puneă tot sufletul în ceea ce făcea, insufându-le curaj și încredere în forțele proprii. Nu vroia cu nici un chip ca ele să crească, cu sentimentul că sunt ale nimănui.

Totuși lipsa unei familii adevărate, lăsa un gol mare în inima Iuliei. Era unul din motivele ce o determina, să se refugieze între paginile cărților. Auzise de mai multe ori că din fiecare carte ai ceva de învățat, așa că nu pierdea nici o ocazie de a se instrui.

Trebuia să învețe multe, dar cel mai greu i se părea, că trebuie să învețe să aibă răbdare.

Nerăbdarea ardea ca o flacără în ea, nu știa cu ce să-și mai umple timpul, până când va deveni independentă, capabilă să se întrețină singură și să-și ia soarta în propriile mâini.

Reținuse un vers al lui Virgiliu “ Durează și te păstrează pentru împrejurări mai bune”, iar mama Antonia spunea cam același lucru dar cu cuvintele ei.”Toate la timpul lor” sau, “va veni și vremea să dovedești ce poți”.

Nu trebuie să te mulțumești cu jumătăți de măsură, dar trebuie să știi să aștepți.

Totdeauna avea un sfat potrivit, pentru orice împrejurare, deși cultura ei generală era de nivel mediu, fetele o stimau și o iubeau mult, pentru inima ei bună și încurajările ei. Buna femeie nu vorbea din cărți, vorbea din experiența ei de viață. În dorința Iuliei de a face o glumă, într-o zi când mama Antonia îi spunea, să nu mai umble după himere, o întrebă:

-Știi ce spune Balzac?, “durerile cele mai cumplite, sunt cele pe care omul și le face singur”, ce crezi despre asta?

-Nu l-am citit dar... are dreptate. Scurt și cuprinzător a fost răspunsul ei.

Se apropia sfârșitul, primului trimestru de școală. Iulia fără să fie o elevă strălucită, reușea să se mențină totuși, printre primii zece elevi ai clasei. La internat nu crea probleme, celor investiți cu nobila misiune, de a se ocupa de creșterea și educația lor. Pe atunci își permitea să spună, în glumă “nobila misiune” dar, mai târziu avea să afle cât de nobilă era într-adevar.

Despre Iulia nu se putea spune că era insolentă, nu, era chiar conștiincioasă. Dar ea nu avea acea îndrăzneală, pe care o aveau alți copii, pentru a se afirma, pentru a fi remarcați și elogiați de profesori.

Era o fată liniștită, gânditoare, amabilă cât să nu cadă în cealaltă extremă. Uneori avea impresia că zace în ea, un fel de mândrie nativă, poate o moștenire de la cei ce o aduseseră pe lume. Asta nu o împiedica să se poarte, cu respectul cuvenit față de cei din jur.

În același dormitor cu ea, mai erau încă trei fete. În urmă cu o lună, fata ce ocupase locul de lângă ușa, Aurelia, fusese înfiată de o familie cam în vârstă, fără copii. Patul rămăsese neocupat un timp. În afară de Iulia, acum mai erau Dora și Emilia. Cu Aurelia stabilise să păstreze legătura prin scrisori cât mai detaliate, să se pună la curent cu realizările lor. Se stabili între fete o frumoasă corespondență. Din nou Iulia avea

ocazia să facă diferența între viața lor din internat și a celor din afară. Aurelia fusese înscrisă la o altă școală, în cartierul familiei care o adoptase. În fiecare an, în preajma sărbătorilor de iarnă, în capitală, mai multe întreprinderi de confecții, jucării și dulciuri, își trimiteau reprezentanții lui “Moș Gerilă”, la orfelinele cu daruri.

Pregătirile stârneau mare zarvă și agitație în așezământul lor. Nu o singură dată, sub masca de carton, Moș Gerilă, era de fapt o femeie care-și îngroșa vocea, stârnind râsul celor mai mari și spaima în rândul celor mici. Desigur că bucuria era generală, dar Iulia n-a putut niciodată, să sară în sus de bucurie la primirea darurilor.

O chinuia faptul că nu avea posibilitatea, să ofere și ea mici atenții, persoanelor pe care le iubea cel mai mult.

Bugetul personal era foarte mic. Bursa nu acoperea cheltuielile strict necesare, iar datorii nu vroia să facă și suferea din acest motiv. Sosi și o frumoasă felicitare de la Aurelia, atât pentru fete cât și pentru conducerea orfelinatului.

Desigur că nici mama Antonia nu fusese uitată. Patul Iuliei era la fereastră, oferindu-i posibilitatea, de a privi livada cu pomi fructiferi și grădina de zarzavat.

Toate erau zgribulite, de nemiloasa iarnă ce se așternuse peste oraș. Așa au trecut anii.

Lecturile din acei ani, o făcuseră pe Iulia să aibă, o imagine stranie despre actul înfierii. Desigur, nu avea nimic împotriva acelor oameni de treabă, care din cine știe ce motive, nu aveau proprii lor copii, și doreau să înfieze unul.

Felul cum procedau, felul cum examinau un copil, cerând tot felul de detalii, o făceau dea dreptul furioasă.

Veneau să-i privească pe copii la ore, apoi la joacă, parcă ar fi fost niște obiecte, sau jucării, pe care ei, oamenii mari încercau să și le procure. Întrebau de nume, de gradul de inteligență, de sănătatea copilului, apoi cu destulă șovăială în glas, “ pe acesta îl vreau”. Vă rog să-l pregătiți cum puteți mai bine, să nu avem probleme mai târziu.

Chiar și familia care o adoptase pe Aurelia a stat un timp pe gânduri, dar spre bucuria fetelor, chiar nu au avut probleme. Aurelia le era recunoscătoare pentru gestul lor, îi respecta mult, chiar spunea că îi îndrăgește din zi în zi, mai mult.

Poate că pe unii îi judeca greșit, dar în prima parte a copilăriei, i se propusese de patru ori, să intre într-o familie, sau alta și tot de atâtea ori se încrâncenase, să rămână cu mama Antonia.

Teama de neprevăzut, o împingea în sus ca un resort, spunând cu lacrimi în ochi:

- Nu, vă rog, eu vreau să rămân aici.

Poate că nu era chiar teamă, poate că încă de pe atunci undeva în adâncul inimii ei, nutrea speranța că într-o bună zi, va avea vești de la părinții ei, iar niște părinți adoptivi ar fi complicat lucrurile. Trebuia să-și construiască singură soarta. Nimeni nu avea dreptul, să hotărască pentru ea, ce va face în viață.

Totuși trebuie spus, că pe chipul mamei Antonia înfloreau un zâmbet de mândrie și de bucurie că fata ei favorită, nu vrea să plece, să locuiască într-o familie. Nu se îndoia că această femeie simplă, o iubea din toată inima și mai mult nici nu-și dorea.

Nu numai o dată le spusese buna femeie;

-Îmi sunteți dragi toate, voi de la camera 14, dar tu Iulia ești ca o soră mai mică, sau chiar ca o fiică pe care, n-o voi avea niciodată.

Dacă în anii copilăriei Iulia se simțea uneori deprimată, din lipsa unei familii reale, în anii adolescenței se ivise în ea un fel de revoltă.

Totul i se părea o gravă nedreptate, mai ales când colegii de școală externi, povesteau despre isprăvile lor de acasă. Fiecare cu propria cameră, unde își puteau petrece timpul liber cum doreau ei, unde se bucurau de intimitate și nu-i deranja nimeni. Organizau agape, ceaiuri, cu câțiva

prieteni, totul părea atât de diferit, față de viața în internat.

I-ar fi plăcut și ei să aibă o cămăruță cât de mică, unde să poată asculta o muzică bună, să citească nestingherită până târziu în noapte.

Să îngenuncheze și să se roage în liniște, să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru toate, așa cum le învățase mama Antonia.

Să nu uite niciodată, de ajutorul divin, iar rugându-se, de fiecare dată se simțea mai puternică, mai biruitoare.

Se simțea frustrată, ori de câte ori citea, fie în camera cu 4 paturi, fie în sala de studii.

Simțea că avea tot dreptul, să trăiască altfel și își da seama din ce în ce mai limpede, că numai de ea depindea, să aibă cândva tot ce-și dorea la vârsta aceea.

În luna octombrie le sosise o nouă colegă de cameră, pe nume Nicoleta. Așadar patul de lângă ușă, fusese ocupat.

La început în cameră, se așternuse o tăcere apăsătoare. Colega cea nouă vorbea foarte puțin, iar seara după ce se da stingerea, se auzeau suspinele ei sub așternut. De la mama Antonia, aflaseră fetele că Nicoleta își pierduse mama, în urma unei boli incurabile. Fata se închisese într-o muțenie, din care nimeni n-o putea scoate și suferea enorm.

Tatăl ei fiind plecat, mai tot timpul pe teren, apelase la acest așezământ, venind totuși în fiecare sâmbătă seara s-o ia acasă, iar Duminică seara o aducea înapoi.

Era un om bun, blândețea personificată chiar. Manifesta un fel de noblețe, a gesturilor, a felului de a vorbi, a doliului pe care încă îl purta, foarte vizibil în suflet.

Tatăl și fiica încercau să se menajeze reciproc, încurajându-se, pentru a depăși greaua încercare prin care treceau.

Prietenia arătată de fetele din cameră, Nicoletei era desigur puțin în comparație, cu ceea ce pierduse ea, dar după un timp, și-au dat seama că înseamnă totuși ceva.

Nicoleta era foarte pricepută, la științele exacte, fizică, matematică și chimie iar fetele din cameră o solicitau, cât mai des să le explice cum se rezolvă o problemă, sau când își făceau temele cereau cât mai multe lămuriri.

În acest fel fata nu mai avea destul timp, să se gândească la necazul ei. Fusesse ideea mamei Antonia și chiar se dovedise benefică pentru toți. La remarca unei colege, că are aptitudini pedagogice, Nicoleta a râs pentru prima dată, după care a zis:

- Eu profesoară? Doctor sau nimic.

-Înțeles doctore, spune Iulia zâmbind, dar văd că tragi tare la toate materiile.

Preț de câteva secunde Iulia o privi întrebător.

-Dar tu ce-ai să te faci? Întrebase Nicoleta.

-Cred că ...profesoară, răspunsese Iulia, mai cu jumătate de gură.

-Da , te cred, de chimie te pomenești...le ai într-un hal...

Mândria rănită a Iuliei, se ridică din străfunduri, dar se strădui s-o închidă la loc în inima ei și zise:

- Nu doctore, chimia ți-o las ție, ești as în materie, eu prefer L.română și Franceză.

Fusese puțin răutăcioasă, sarcastică chiar și pentru moment, uitase rolul ce trebuia să-l joace. Nicoleta o privea cu uimire, din ce în ce mai mare și nu ezită să-i spună:

-De L.romană, tu ?

-Da, nu mă privi ...așa, te rog, eu am fost draguță cu tine cred, așa că să nu ne jignim.

Consideră incidentul închis, la fel am să fac și eu.

-Bine ...dar ce faci cu gramatica? insistă Nicoleta.

-Mai bine discutăm după teză, răspunse la rândul ei Iulia. Subiectul fusese lăsat să cadă, spre surprinderea celor din jur. Din ziua aceea sarcina, de a o solicita pe Nicoleta la rezolvarea

problemelor, și celelalte teme, revenea celorlalte două fete, Dora și Emilia.

Nicoleta nu se putea dumiri, cum se descurcă Iulia fără ajutorul ei, dar ceva ca o bănuială, se contura în mintea ei.

Într-o sâmbătă seara, când tatăl Nicloletei o aștepta jos în haal, aceasta se adresă Iuliei venind lângă ea la fereastră.

-Eu am fost sinceră cu tine, tu de ce ai jucat teatru ?

-Am făcut-o cu cele mai bune intenții, te rog să mă crezi, prea erai abătută, aveai nevoie să-ți umpli timpul cu ceva util și-ai făcut-o fără nici o ezitare.

Răspunsese Iulia, apoi totul a ieșit mai bine decât ne-am așteptat cu toții.

-Cum ? și ele...tot cu ...bune intenții ? Întrebase Nicoleta arătând cu privirea spre celelalte fete.

-Cam... așa ceva, dar Emilia chiar are nevoie de ajutor...completă Iulia.

-De luni facem din nou lecțiile împreună ?

- Sigur doctore.

-Da, dar ne vom ocupa pe rând, nu ca până acum, aruncă Nicoleta din pragul ușii care se trânteste în urma ei.

-Așa da își spuse Iulia în sinea ei, mai bine nervoasă decât deprimată.

O îndrăgiseră mult, pe noua lor colegă și n-o lăsau să fie bântuită de amintiri triste. Rar se mai auzeau suspinele sub așternut, după stingere, iar felul fetei de a se purta devenise din ce în ce mai deschis și mai prietenos.

Aflând incidentul mama Antonia, remarcă:
- Înseamnă că-i o fată deșteaptă și știe ce vrea, nu-i deloc rea, este chiar sufletistă dar fermă. Bravo ei. A trecut hopul.

II. O MINUNATĂ FATĂ BĂTRÂNĂ.

Nu erau rare ocaziile când mama Antonia își petrecea seara în camera 14, așternându-se la discuții chiar și după ce se dădea stingerea. Așa se face că într-una din acele seri lungi de iarnă, când afară era o lapoviță cu stropi de ghiață, ce te făcea să-ți dea lacrimile de usturimea feții, buna femeie nu se îndura să părăsească internatul. Preferă să rămână cu fetele, povestindu-le despre copilăria ei, despre satul ei natal, undeva dincolo de barieră, la marginea capitalei.

Se mai ducea acolo din când în când, la câte-o sărbătoare.

Povestea simplu și frumos, despre cele două surori mai mari, care fuseseră așa de frumoase, de se certau băieții din sat pe ele.

Și-l amintea cu drag pe tatăl său, care vrând să pună capăt certurilor și să nu se învrăjbească cu oamenii din sat, le ceruse fetelor mai mari, să spună răspicat cu care din băieții care le făceau curte, vroiau să se mărite.

Maria avea 17 ani când s-a făcut mireasă și s-a dus la casa ei, iar Elvira 19.

Cât despre mama Antonia, spunea mereu că ea a fost cam urâtică, nu o lua nimeni în seamă, mai ales că nu avea mai mult de 14 ani pe vremea aceea.

Copilăria și-o petrecuse în casa părintească, școala primară a făcut-o în sat, în rest își ajuta părinții la muncă, în grădină după puterile ei. Rămăsese singură cu părinții, după plecarea surorilor mai mari la casele bărbaților lor.

Într-una din seri, tatăl ei venise acasă posomorât. Nu-și afla locul niciunde, iar o dată cu el în odăița scundă, se strecurase și un miros de rachiu.

După ce o privise preț de câteva minute atent pe mezină, o întrebă :

-Ce-i cu Ion al lui Mutu? Am băut o țuică cu tată-său și mi-a zis că vrea să vă logodească.

Mama Antonia nu apucase să zică nimic, vestea o lăsase cu gura căscată de uimire.

-Doamne ferește, măi omule, cum vorbești tu cu copila asta? sărise mama fetei, din cealaltă odaie.

-Lasă tu femeie, că doar n-am zis c-o mărit
măine, vreau să știu ce-i cu ei.

-Nu-i nimic, ce să fie, ne-a condus o dată acasă,
pe mine și pe Săndica, dar de vorbit n-a vorbit
mai nimic, parcă-i mut.

-Măi fată, eu trebuie să-i dau un răspuns lui
tatălui, îl aștepti pe băiat să-și facă armata, ori
ba?

- Dacă vrea el să-l aștept,... o s-o fac, răspunsese
mama Antonia, fără să știe mare lucru, despre
astfel de aranjamente, la numai 14 ani ai săi.
După ce se mai învărti prin casă, tatăl tinerei fete
întrebă :

-Și zici să-i primesc Duminică la noi, să ne
înțelegem?

-Nu știu tată, fă și dumneata cum crezi că-i mai
bine, fusese răspunsul ei.

-Măi fetelor, spunea mama Antonia, eu n-am
prea multă școală, eu nu-s decât o simplă
îngrijitoare de copii. Nu pot să-mi țin răsul, când
mă gândesc ce fel de logodnic, mi-a sosit în
Dumunica ce-a urmat.

Trecuseră două ceasuri bune după prânz, când se
ivește în poarta casei, Ion îmbrăcat în costum de
închiriat, negru cu doua rânduri de nasturi.
Camașă albă, chiar și cravată avea, parcă era
mire, și cu părinții săi, oameni simpli, dar
cumsecade.

Vazându-l în poartă, și-l amintea pe Ion, în urmă cu mai puțin de doi ani, când trecea cu vacile spre izlaz, înjurând de mama focului și batând bieteles dobitoare, care se abăteau după iarbă. Acum însă, dorea să se însoare și trebuia să facă impresie bună.

Nu era un băiat urât, dar nici frumos nu era, brunet, înalt și slab, cu o uitătură care tot timpul căuta ceva.

Tatăl său, țăran sadea, plugar vrednic în sat, mânuia de minune coasa, sapa sau secera. De tractor sau de semănătoare nu se apropia, spunând că nu-s de el.

Puțini erau cei ce-l întreceau la munca câmpului, iar de curte și grădină se ocupa nevasta lui, crescând și câte un nepoțel, de la frații mai mari ai lui Ion.

Harnică Zamfira, era apreciată de săteni, făcea și pe moașa când era neapărat nevoie, dar în fața bărbatului nu scotea o vorbă.

-Pe noi tinerii, continuă mama Antonia, ne-au trimis să ne plimbăm la șosea, iar părinții au rămas să stea la sfat, să chibzuiască ce și cum. Plimbarea a fost scurtă, Ion o ținea strâns de mână, spre mirarea celor cu care se întâlneau. Vorbea puțin, dar în vocea lui totul suna a poruncă, iar privirea lui, avea darul să înghețe orice încercare de apropiere.

La el totul era rigid, gluma nu avea ce să caute în discuțiile lor, chiar și o vorbă serioasă, o răstălmăcea cum dorea el, așa că nu-ți mai rămânea alceva, decât să taci și să te supui.

-Eu am crescut liberă ca pasărea cerului, cât am fost copilă, casa răsuna de cântece și de veselie. Mama era tare mândră de mine, spunea buna femeie.

Nu înțelegea ce-l nemulțumea pe Ion, spontaneitatea ei, veselia ei copilărească, dorea oare s-o facă să se maturizeze peste noapte?

Nu-l înțelegea nicicum. Seara fusese cu Ion, la primul și ultimul bal, la căminul cultural din sat. Părinții lui Ion au plecat, mulțumiți de discuțiile avute în casa lor, dar la cămin erau ținta tuturor privirilor. Ion s-a întunecat la față, de parcă se apropia furtuna, o ținea strâns de mână, ca pe ceva definitiv al lui.

Îndrăznise tînăra fată, să-și dea pe buze cu puțin ruj de la mama sa, iar Ion o trase într-un colț și-i întise o batistă să se șteargă de ruj, și niciodată să n-o mai vadă cu așa ceva.

-Nu uita că avem o învoială, așa că fă bine și n-o nesocoti, adăugase el tăios.

Ce vroia de fapt, cu ce drept poruncea astfel?

Încă nu se sfârșise seara și ea știa că măritișul ei cu Ion, va fi ultimul lucru din lume, pe care-l va face.

Credea el că așa este normal, ca bărbatul să poruncească, iar femeia să se supună orbește?
-Păi vă imaginați voi, adaugă ea, ce fel de viață aș fi avut cu un astfel de om?

De la părinți știam, că mama se sfătuia cu tata, când trebuia să ia o hotărâre mai importantă, dar porunci sau vorbe de ocară, nu-i auziseră urechile la ei.

O condusesese acasă Ion, dar în poartă ea fugise fără să-și ia rămas bun de la el. Știa că permisia lui era pe sfârșite, urmând ca el să plece a doua zi la armată, tocmai undeva lângă Oradea.

A urmat o perioadă de tristețe și neliniște.

Copila ascultatoare de felul ei, nu îndrăznea să discute cu nimeni, despre felul cum o tratase așa zisul ei logodnic.

Era în joc soarta ei și nu trebuia să-i spună nimeni ce să facă. Se născuse în ea un fel de revoltă, ceva ce nu mai simțise până atunci.

Primise două scrisori de la Ion, semănau cu două programe, cu ce avea de făcut, dar mai ales cu ce nu avea voie să facă. Doară erau logodiți și nu se cădea, să intre în gura lumii. O îngrozea gândul că într-o bună zi, Ion va veni acasă și o va face mireasa lui, și-o va duce la casa lui.

Citind cea de-a doua scrisoare, izbucnise în plâns, ducându-se cu ele la tatăl său.

După ce sfârșise de citit, tatăl ei rămase un timp pe gânduri. Mama citi și ea la rândul ei cele câteva rânduri, sub care semna ”al tău logodnic Ion”.

-Nastasia, spune tatăl, într-un târziu, mai știi tu ce ți-am scris eu, când l-am trimis pe Jenică, cu un bilet la tine?

-Doar nu vrei să-ți răspund, de față cu fata măi omule !

-Ba fă bine și-i spune, că mie nu mi-i rușine.

-“Nastasia, aș dormi toată viața într-un pățul de fân, numai să te știi lângă mine”, chiar așa mi-a scris, să știi măi fată.

Mama Antonia plângea cu suspine și se ruga de tatăl ei să n-o mărite cu Ion, că se va prăpădi de durere.

-Un lucru îndreptat la timp, n-are cum să rămână un lucru prost, mai zise tatăl cu privirea în pământ, înnegurată.

Apoi către nevastă:

-Duci fata la oraș să învețe o meserie, spusese el răs-picat, iar cu alde Mutu, mă lămuresc eu.

Școlile de meserii își începuseră cursurile, de mai bine de două săptămâni, examen nu dăduse niciunde, așa că o primise directoarea orfelinatului, să ajute la spălătorie și pe unde mai avea nevoie, la recomandarea unei consătence a lor.

Mai târziu când directoarea a văzut, cu câtă dragoste se ocupa de copiii cei mici, a făcut-o îngrijitoare și asta a și rămas. Prin sat mergea mai rar, se temea totuși de Ion.

Aflase că începuse cu bețiile și cu scandalurile. Așa au trecut primii 35 de ani, din viața acestei minunate fete bătrâne, cum o numeau colegele sale, pe aceea care și-a neglijat viața personală, îngrijind copii fără părinți.

Bunătatea ei fără margini, o făcea iubită de toți copiii și se părea că asta-i era de ajuns.

Micile dezamăgiri din partea copiilor, nu aveau să atingă niciodată dezamăgirea, pe care ți-o poate provoca un om matur cu bună știință sau fără.

Despre așa zisul ei logodnic, mama Antonia aflase mai târziu, că acesta se căsătorise cu fata băcanului din sat.

Făcuse o partidă bună cum se zice. Casă cu etaj, mașină de import... s-a ajuns, dar bețiile erau frecvente.

Într-adevăr, mama Antonia își trăia viața numai printre copii. Faptul că sta în internat, de dimineață până seara o spunea de la sine.

Categoric merita o soartă mai bună, gândește Iulia. Gurile rele spun, că-i o fată bătrână nerealizată, dar are o noblețe sufletească rar întâlnită.

Trăiește totuși cu speranța, că destinul rezervă fiecăruia, partea lui de tristețe și de bucurie, drămuite după firea omului. Chiar dacă natura, nu o înzestrase cu o frumusețe strălucitoare, i-a dat în schimb multă bunătate și înțelepciune. Când începea mama Antonia cu sfaturi, cu proverbe, cu obiceiuri, simțea cum te năpădea, un val de ceva foarte vechi și foarte actual în același timp.

Înțelepciunea populară adunată de veacuri, cu formularea aceea simplă, dar curată, a omului căruia nu-i place să vorbească oricum.

În seara aceea, dar și în altele asemenea ei, au cunoscut fetele de la camera 14, multe despre viața la țară, despre viața aceleia care pe zi ce trecea, se transforma din îngrijitoare în prietenă.

Înainte de vacanța de iarnă, când în afară de Dora și Iulia, nu mai rămâneau nimeni în camera lor, se instală nostalgia.

Nicoleta pleca acasă, iar Emilia era invitată la o matușă să-și petreacă sărabătorile de iarnă.

Ascunsă între dulap și fereastră, Iulia plângea pe înfundate, să nu fie auzită de nimeni.

În cămin se așternuse o liniște stranie, spațiul parcă se mărise dintr-o dată, părea pustiu, iar pe obrajii Iuliei lacrimile curgeau în voie.

De mai mult timp simțea un nod în gât, dar nu lăsase să se vadă nimic, din amărăciunea ei și se stăpânise cât timp nu era singură.

Acum însă putea plânge până se va ușura. Era ceva mai presus de puterile ei, de voința și chiar de rațiunea sa, dacă se mai punea problema rațiunii, într-un astfel de moment.

Cineva a intrat la un moment dat în dormitor, fără să scoată un cuvânt, și s-a așezat pe unul din paturi.

Era mama Antonia, sta cu mâinile în poală și aștepta ca Iulia, să înceteze cu suspinele. O privea descumpănită.

-Ai terminat? Tocmai tu mă dezamăgești? Te credeam o fată cu simțul realității adânc săpat în cugetul tău, numai că acum îmi dau seama, că te porți ca o fată răsfățată, sau ca o sentimentală iremediabilă.

-De ce te lași înșelată de aparențe?

-Poți fi tu sigură, că toți cei ce petrec sărbătorile afară, sunt cu adevărat fericiți, încât să te simți chiar atât de nefericită? Ce cauți tu de fapt? O mamă?

Ei bine n-o ai. Pentru că, cine va fi fost aceea s-a stins.

Încă nu te-ai obișnuit cu ideea asta? M-aș bucura din tot sufletul, să fiu eu aceea, dar vezi bine, n-am cum să fiu.

Tocmai eu care mă laud cu 130 de copii, n-am fost în stare să am măcar unul, al meu.

-Ti-ar fi plăcut să ai o mamă ca mine? Hai, fii fată înțelegătoare, încă puțin și intri la liceu, apoi ai să-ți iei și tu zborul cum au făcut-o atâtea generații, ai să mă uiti...

-Asta nu! poți fi sigură că asta nu se va întâmpla niciodată, spusese Iulia cu respirația întreruptă încă de suspine.

-Vei avea viața ta, familia ta, vei fi o femeie și o mamă, așa cum puține femei reușesc în viață.

Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși, până acum niciodată nu m-am înșelat.

Vei ajunge la vârsta când orice fată se îndrăgostește, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, cui dăruiești comoara sufletului tău.

Tu nu te mulțumești cu jumătăți de măsură, iar oamenii ... sunt de toate felurile.

-Foarte încurajator nu-i așa? Încercă Iulia să glumească.

Știu, nu mai umbla după himere, nu uita că ești mândria mea, nu trebuie să-ți irosești resursele sufletești....am uitat ceva?

Nu asta aveai de gând sa-mi spui?

Începură amândouă să râdă.

-Dacă tânjești după o schimbare de decor, te iau la mine în garsonieră, dar ce facem cu Dora?

-Prefer să rămân aici, răspunsese Iulia; vezi ? nu sunt chiar așa de deșteaptă cum mă credeai. Te-am dezamăgit rău ?

-De data asta nu se pune, dar altă dată....

Iulia o zbughise pe ușă să se spele pe fața înroșită de plâns, rușinată de propria-i slăbiciune.

De câteva zile se încheiase situația la învățătură, iar Iulia se mulțumise cu un onorabil loc șapte în clasamentul clasei lor. Loc care nu o mulțumea de fel, dar pentru moment nu era chiar așa de rău. Era convinsă că poate da mai mult pe viitor, și când își propunea ceva, se ținea sigur de cuvânt.

La plecare Nicoleta împreună cu tatăl ei, le invitase stăruitor atât pe fete cât și pe mama Antonia, să-și petreacă sărbătorile de iarnă la ei acasă, iar fetele apucaseră chiar să promită că vor merge. Mama Antonia se gândea încă, dacă se cade sau nu să meargă și ea.

Despre dl. Teofil, tatăl Nicoletei, nu se putea spune mare lucru. Era un bărbat cu o fizionomie plăcută, de 42-43 ani, cu o vorbă domoală, caldă și o privire oarecum pierdută. Lăsa impresia că în fiecare cuvânt rostit, picura și un strop de suflet.

Ajunsese un fel de marionetă în mâinile Nicoletei, căreia îi făcea toate poftele.

Un om ajuns la vârsta maturității, cu câteva fire de păr alb pe la tâmpole, un mare timid când se

afla în mijlocul grupului de fete, colegele și prietenele Nicoletei.

Într-o anumite împrejurare, d-l Teofil s-a purtat aproape ca un adolescent. Când fetele de la camera 14, hotărâseră să-i facă o vizită surpriză mamei Antonia, acasă în garsoniera ei.

Era în ziua de 27 noiembrie, când buna femeie împlinea o vârstă frumoasă 36 ani.

Nicoleta, care o îndrăgise foarte mult pe buna îngrijitoare, se alăturase bucuroasă planului fetelor, de a-i face o surpriză. A fost foarte bine, mai ales că bugetul fetelor din internat, era mult sub nevoile lor, iar un cadou l-ar fi spulberat repede.

Cu zece minute înainte de ora stabilită pentru vizită, Iulia, Dora și Emilia, așteptau în stația de tramvai, să vină Nicoleta cu florile.

Mare le-a fost însă mirarea, când în spatele Nicoletei, apăruse și tatăl ei, cu un buchet de flori exagerat de mare.

-Nu sunt cam multe ? întrebuse Iulia.

-Sunt exact câte trebuie, se grăbi Nicoleta să spună, 36 garoafe albe și una roșie, pentru anul care vine. I le pune în brațe Iuliei, spunând în glumă.

-Ține-le tu, eu îl duc pe tata, și se pornește pe râs. Era într-o stare de bună dispoziție, pe care fetele n-au prea avut timp s-o cunoască până atunci.

Tot timpul cât a durat deplasarea, la garsoniera mamei Antonia, a sporovăit cu tatăl său și cu Emilia. Mergeau ceva mai înainte, iar Iulia și Dora în urma lor cu oarecare teamă, ca gestul lor cu numărul de flori, să nu jignească sensibilitatea mamei Antonia.

-Oare nu făceau o gafă? Se tot întreba Iulia. Cu aceste gânduri au ajuns la ușa bunei femei. Dl. Teofil se supunea orbește capriciilor fiicei sale, deși se vedea limpede că nu era în apele sale, stânjeneala de adolescent îl luase în stăpânire.

Puțin a lipsit ca Iulia, să propună desfacerea buchetului în mai multe buchețele mici, numai ca buna femeie să nu se simtă jignită, că cineva îi aduce aminte de numărul anilor, dar oftă și se resemnă.

Când au sunat, Nicoleta a acoperit ochiul vizorului.

-Cine este, se auzise imediat vocea bine cunoscută a mamei Antonia.

-Om bun, răspunsese Nicoleta încă chicotind. În prag apare mama Antonia, într-un capot de casă alb, cu frunze de vie ruginii și verzi, cu părul ei frumos adunat într-un coc la spate și cu cel mai fermecător surâs pe buze.

I-au urat într-un glas "La mulți ani", au îmbrățișat-o și au sărutat-o cu căldură.

S-au strecurat repede în singura cameră, ce servea ziua de cameră de zi, iar noaptea de dormitor, așa de bine se pricepuse să-și aleagă mobilierul.

Fetele i-au lăsat pe oamenii mari, să se descurce singuri.

Domnul Teofil vroia să plece, după ce-i urase un călduros “La multi ani”, îi sărutase chiar și mâna, dar Nicoleta căreia nu-i scăpa nimic, îl muștră că se poartă așa de rece, cu cea mai iubită femeie din așezământul lor.

-De ce să vii peste două ore să ne conduci la cămin, când poți petrece aici cu noi, nu-i așa, se uită întrebător la mama Antonia. Ea îl rugă chiar, să-i treacă pragul casei sale modeste.

Se scuză că nu era tocmai pregătită pentru musafiri, dar cele ce-au urmat, au dovedit exact contrariul.

Nicoleta scoase dintr-un pachetel, o eșarfă de mătase naturală de culoarea florilor de liliac și o așeză în jurul gâtului sărbătoritei.

O roșeață stânjenitoare apăru pe fața bunei femei. Se vedea bine că nu era obișnuită, cu astfel de gesturi și știa foarte bine, cine finanțase acel minunat cadou.

Le mulțumi totuși tuturor, spunând că prea s-au deranjat mult pentru ea.

Aerul ei modest și stânjenit, o prindea de minune pe mama Antonia.

Fetele se așezaseră deja pe recamierul, care avea la perete o bibliotecă, și servea foarte bine și de pat și de canapea.

Măsuța pentru servit fu adusă mai aproape de ele, parcă alunecând prin cameră, mama Antonia apăruse cu un platou cu aperitive și turnă un centimetru de vișinată, foarte slabă cu care, închinată cu toții pentru sănătatea și fericirea sărbătoritei.

La puținele întrebări ce-i fuseseră adresate, dl. Teofil reușise să dea numai răspunsuri monosilabice, era stingherit, caraghios chiar, lucru pentru care Nicoleta îl dojeni cu prima ocazie, când mama Antonia era în bucătărie. Crema de ciocolată ornată cu frișcă fusese un deliciu.

Fetele vorbeau toate deodată, iar oamenii mari se amuzau de temperamentul și voioșia lor.

-Nici tanti Adela nu făcea dulciuri așa de bune, remarcă Nicoleta, recunoaște tată, când se ocupa de bucătărie la noi, ne îndopa cu toate prostiile. Vorbea despre sora tatălui său, care se ocupase un timp de menajul lor, dar apoi a trebuit să se ocupe de un nepoțel nou născut.

Cele două ore petrecute împreună cu sărbătorita și cu toți ceilalți, făceau să pară că totul se desfașoară, ca într-o adevărată familie.

Iulia puțin îngândurată, știa că peste puțin timp acea vrajă se va rupe și vor intra din nou în cenușiul vieții lor de zi cu zi, din internat.

Căutând printre discuri, Nicoleta descoperise “Tangouri celebre” și spre hazul general o invită pe Dora la dans.

Dându-și seama de ridicol, îl roagă pe tatăl ei să le învețe să danseze, dar acesta nu se lăsă înduplecat.

La mai puțin de un minut, Nicoleta care nu se lăsa cu una cu două, îi cere tatălui ei să danseze cu mama Antonia, să poată învăța și ele.

Mama Antonia roșise până-n vârful urechilor, de jenă și de emoție, nu reușea să articuleze nici un cuvânt, iar tatăl Nicoletei care nu putea fi nepoliticos, se ridică și fără un cuvânt întinse mâna spre buna femeie, care acceptă în tăcere.

Atmosfera devenise cam încărcată, toți simțeau că ceva nelămurit plutește în aer. Încercau să pară că nimic neobișnuit nu se întâmplă, dar de fapt, tocmai asta se întâmpla.

Ceva mai neobișnuit, mai intens decât scontase Nicoleta, care se bucura numai cu privirea, neândrăznind mai mult.

Când prima melodie se termină mama Antonia dorind să se așeze, simți că tatăl Nicoletei nu-i eliberase mâna și-i ceru să le mai dea fetelor o lecție.

Un zâmbet abia perceptibil, stăruia pe figura lui de adolescent grizonat.

Mama Antonia încercă să se scuze, că nu mai dansase de foarte mult timp și nu se descurcă prea bine, dar partenerul o asigură că-i ușoară ca un fulg,

iar fetele mai pot învăța încă ceva bun de la ea; modestia care o caracteriza, printre multe alte calități, despre care aflase de la Nicoleta.

Cele două dansuri se terminară cu o înclinare ceremonioasă și un sărut ușor depus pe mana partenerei, care de emoție nu mai știa unde să-și îndrepte privirile.

În timp ce Nicoleta se amuza pe seama lor, Iulia se gândea serios la cei doi, care ar fi putut ajunge cândva fericiți, formând o familie adevărată.

Soarta îi adusese pe unul în preajma celuilalt, dar de aici înainte totul depindea numai de ei.

Cum biletul de voie era pe sfârșite, fetele împreună cu dl. Teofil se grăbiră să-și ia rămas bun, de la încântătoarea lor gazdă și să se îndrepte spre orfelinat, înainte de a se da stingerea.

De la întâmplarea aceea timpul se scurgea monoton, zilele de toamnă târzie și rece, se târau parcă una după alta, picurând în sufletul tinerelor fete nostalgia.

Unica ocupație care nu le plictisea, rămânea totuși lectura în bibliotecă, până în momentul în care s-a intrat în vacanța de iarnă și au început discuțiile despre Revelion, care pe unde și-l va petrece.

Trecerea în Noul An, era așteptată de obicei ca un eveniment, care va aduce unele schimbări în viața lor.

De multe ori nu aducea decât mici daruri, de la întreprinderi, serbarea “Pomului de iarnă” sau a lui “Moș Gerilă” cum i se spunea în internat.

Invitația de a petrece “Revelionul” în familia Nicoletei, fusese primită cu bucurie, dar și cu rezerve din partea Iuliei. Ea ar fi dorit să poată face, niște daruri cât de mici celor mai dragi persoane, dar bugetul extrem de mic abia îi permitea să cumpere câte o felicitare, poate și un buchetel de flori, ceea ce o făcea să se simtă mereu mai penibil.

O prietenie sinceră, un buchet de flori, puteau fi un lucru extraordinar, dacă totul era din suflet, spunea tot mama Antonia.

Așadar, Iulia și Dora înarmate cu tradiționalul buchețel de imortele, sunau la ușa apartamentului Nicoletei.

Aceasta le deschise imediat, sărindu-le ștregărește de gât și urându-le “La mulți ani” și mă bucur că a-ți venit.

Tatăl Nicoletei sta, stingher în ușa bucătăriei, cu brațele împreunate, mulțumind pripit pentru urările destul de stângace făcute de fete.

Nicoleta le duse direct în camera unde se afla bradul, împodobit și cu câteva pachetele sub el. Camera ei era de dimensiuni mici dar mobila aleasă cu grijă, nu dădea impresia aglomerării lucrurilor, ci mai degrabă fiecare lucru era la locul lui.

În bradul al cărui vârf atingea tavanul, pâlپâiau multe becuțe colorate, iar beteala și globurile scânteiau de-a dreptul fascinant.

-Ce brad frumos ! exclamase Iulia, fără să-și mai controleze entuziasmul, și ce încărcat este...

- Da, dar l-am scuturat eu și uite ce-a căzut din el, exclamă Nicoleta, bucuroasă la rândul ei, oferind cadourile fiecărei fete. Din pragul ușii tatăl Nicoletei, cu aerul lui de adolescent grizonat, spune: a trecut pe aici Moș Gerilă și v-a lăsat câte ceva.

Fetele chicoteau pe seama lui, dar erau bucuroase și intimidată în același timp, desfăcându-și pachetele.

Apoi l-au căutat pe Moș Gerilă, prin casă pentru a-i mulțumi călduros pentru daruri.

Acesta se refugiase în bucătărie, făcându-și de lucru și lăsându-le să se bucure împreună nestingherite de el.

S-au bucurat mult pentru daruri, fetele dar mai mult se bucurau de faptul, că urma să petreacă 2-3 zile, aproape ca într-o adevărată familie.

Bucuria lor însă era ușor umbrită, aparent fără un motiv anume sau poate dintr-un motiv pe care nu îndrăzneau să și-l mărturisească.

Când nimeni nu mai găsi nimic de spus, când riscul de a intra în criză de subiecte se făcea simțit, tatăl Nicoletei, întrebă: unde vă este oare veselia?

Vă purtați ca niște domnișoare de pension, scoase în lume pentru prima dată.

Credeam că-mi voi petrece sărbătorile, cu un stol de ciocârlii, și când colo... Nicoleta, nu uita că tu ești pe post de gazdă, așa că... la treabă te rog.

-Ia te uită cine vorbește, exclamă Nicoleta, și noi care nu vroiam să te asurzim, înainte de miezul nopții. Ne vom dezlănțui, nu-ți face griji în privința asta.

Totuși în aer plutea, din ce în ce mai intens nostalgia, sau nesiguranța, pe care fiecare o percepea ca pe ceva ce le lipsea, dar nu se încumetau să spună despre ce-i vorba.

Magnetofonul fusese pornit tocmai pentru mai multă destindere.

Dar fetele nu-și găseau acel simț al siguranței, acel echilibru, acel suport moral numai al lor, cu care se obișnuiseră zilnic. Încercările lor de a face conversație, de a se simți în largul lor, nu prea aveau sorti de izbândă.

III. REVELION APROAPE ÎN FAMILIE

Când Nicoleta îl căută pe tatăl ei să-l întrebe ceva, nu-l găsi în toată casa.

- S-o fi dus la magazin... cred c-a uitat ceva important, dacă a plecat fără să spună un cuvânt. Trecuse mai mult de o jumătate de oră, până când apăru în pragul ușii, anunțându-le : am o surpriză pentru voi, vă place ?

În prag se oprise nimeni alta decât mama

Antonia, care se lăsase destul de greu convinsă, să-și petreacă Revelionul în casa lui, chiar și cu fetele ei preferate.

Asemenea obiceiuri nu intrau în preocupările ei, dar de data asta, ceda insistențelor domnului Teofil, care-i spusese fără să greșescă prea mult,

că fetele se simt pierdute dacă lipsește dânsa, iar lui i-ar face mare plăcere dacă ea ar primi invitația.

Fetele se ridicaseră toate ca la comandă, îmbrățișând-o și trăgând-o în casă, bucurându-se cu toții că vor fi împreună.

Sosise așadar și suportul moral al fetelor, deci nimic nu mai trebuia să le umbrească petrecerea. Cu siguranță domnul Teofil fusese primul, care realizase că tot farmecul serii se va duce de râpă, dacă lipsea mama Antonia și într-adevăr așa era. O dată cu venirea ei seara a căpătat aspectul acela specific de sărbătoare, când nici o grijă nu se mai strecoară în sufletul nimănui, când totul este cald și frumos, iar în aer plutește calmul, iubirea, pacea sufletească, pe care o așteptau cu toții de Anul Nou.

O vedeau pentru a doua oară gatită, simplu și elegant în același timp.

Avea părul strâns într-un coc clasic, făcut desigur de o coafeză pricepută, purta niște cercei de perle mici și un singur șirag tot de perle de același fel, iar rochia simplă de culoarea cafelei cu lapte, pe care sigur și-o cususe singură, îi da un aer de noblete și de sărbătoare.

Alături de ea se simțea un parfum discret de violete, foarte plăcut.

Pachetul pentru mama Antonia, găsit sub bradul împodobit, era cel mai mic, dar cu siguranță cuprindea ceva deosebit, căci buna femeie nu îndrăzni să-l desfacă.

Îl așeză ușor jenată pe servanță și-i mulțumi stâgaci lui Moș Gerilă, care o cam sorbea din ochi. Acest lucru nu scăpă Iuliei și pentru prima dată se gândi, că cei doi se mai văzuseră între timp.

Mama Antonia spuse cu jumătate de gură, că... Moș Gerilă din acel an fusese prea darnic, iar ele nu erau obișnuite cu astfel de atenții.

Nicoleta sărindu-i de gât, nu-i dă răgaz să mai adauge ceva, și-i spuse că trebuie să se obișnuiască, poate că anul viitor, Moșul va fi mult mai darnic.

Tatăl Nicoletei era foarte încântat de atmosfera din casa lui, care rămăsese așa de pustie în ultima vreme; în glumă le spuse fetelor:

-Am să vă înfiez pe toate, inclusiv pe mama Antonia.

Iulia simți un nod în gât, păli dar își reveni repede, dându-și seama, că acest lucru era practic imposibil.

În lumina dată de orga de lumini, nimeni nu observă paloarea care o acoperi pentru câteva secunde. Doar mama Antonia smțise starea ei de panică.

-Sunt convinsă de bunele intenții, ale tatălui tău Nicoleta, spuse mama Antonia, dar suntem libere ca păsările cerului. Lațul...nu este pentru noi. Nu-i așa Iulia ?

- Desigur, reuși Iulia să articuleze, nu-și revenise complet, din momentul acela vecin cu panica, ori de câte ori se discuta despre adopții.

Cum era posibil ? oare pentru asta le invitase la el și frumoasele daruri primite ce puteau să însemne ?

Oo! Nu, imaginația ei o lua razna. Cum se putea gândi la așa ceva?

- Nu trebuie să-ți faci griji, spuse dl, Teofil, aș fi bucuros să vă am aici pe toate, dar am o singură fiică, și pe aceea sunt nevoit s-o las printre străini.

Era atâta amărăciune în cuvintele lui, încât Iulia spuse punând mâna pe mâna lui.

- Nu printre străini, ci printre prieteni, de asta nu trebuie să vă îndoiiți nici o clipă.

-Ai dreptate, mă tem c-am fost egoist, mă gândeam numai la Nicoleta, când de fapt acolo sunt zeci de fete, bune și inimoase ca voi.

Vorbea cu Iulia dar de fapt, n-o pierdea din ochi pe mama Antonia, care zâmbea neștiind nici ea singură pe unde-i umblau gândurile.

Atmosfera era încărcată de acel ceva misterios și sublim în același timp.

Surprizele lui Moș Gerilă, erau nimic pe lângă ce avea să urmeze.

Iulia nu renunțase nici aici să cerceteze firile oamenilor și începu să intuiască ceea ce urma să se întâmple.

Așa se face că din toate gesturile stângace, din vorbele voalate, ale celor doi adulți, reeșea clar că domnul purta un interes deosebit mamei Antonia și că ea nu-l respingea, dar nici nu avea destulă voință să-l încurajeze.

Iarnă fiind, seara se lăsase destul de devreme, iar programul de Revelion la televizor începea la ora 21-00.

Până atunci se asculta muzică, se spuneau glume. Nicoleta se străduia să găsească tot ce avea mai bun pe banda magnetofonului, iar la un moment dat întrebă:

-Tata, noi nu mîncăm ? În același timp o privește pe Iulia cu un zâmbet abia perceptibil.

Pe moment nimic nu era clar, dar în scurt timp se dumiri, înțelese perfect manevra dibace a Nicoletei.

Tatăl ei se îndreptă șovăelnic spre bucătărie, dar mama Antonia n-ar fi suportat, să se lase servită la masă de un bărbat, și-l urmă fără prea multe explicații.

- Cred că o mână de ajutor nu vă strică nu-i așa, întrebă ea?

- În mod sigur...chiar am nevoie de ajutor la bucătărie, încă n-am destulă dexteritate, deși mă ocup de multă vreme și de asta.

Nicoleta își făcea de lucru cu niște benzi încurcate, uitând voit rolul său de gazdă, la care făcuse aluzie tatăl său ceva mai devreme, dar ea se încăpățâna să nu priceapă și gata. Mama Antonia găsi o scuză fetelor și-i zise: să lăsăm tineretul să se distreze, n-au prea des astfel de ocazii. După ieșirea lor, Nicoleta întrebă în șoaptă :

-Ei ? La care Iulia închide ochii zâmbindu-i complice.

Dora încă mai răsfoia un album de fotografii, nu băgă nimic de seamă, din schimbul de priviri al celor două fete. După puțin timp mama Antonia intră în sufragerie cu o tavă cu aperitive de tot felul, urmată de tatăl Nicoletei, în mână cu obișnuita sticlă de vișinată, slabă și dulce pentru domnișoare.

O dată cu venirea celor doi adulți pătrunse în sufragerie și un miros proaspăt de friptură și de cozonac, semn că în bucătărie se încălzea friptura.

Se instalase o atmosferă așa de intimă, de caldă, de plăcută încât Iulia se lăsă purtată de imaginație, considerându-se ca făcând parte, dintr-o familie adevărată.

Foarte departe de adevăr, nici nu erau de fapt. Se discuta cu mult haz, despre câte o ispravă de la școală, sau de la internat. Așezați mai în spate pe canapea, mama Antonia și d-l Teofil, discutau despre ultima deplasare făcută de acesta, undeva pe un șantier aflat la început, în plină forfotă prin noroi chiar atunci în miezul iernii.

Curând acest șantier avea să devină un orașel, undeva la poalele munților. Oamenii se obișnuiseră cu asprimea vântului, cu gerul, cu noroiul dar peste tot prin barăci se auzeau cântece din toate zonele țării.

D-l Teofil nu se plângea de condiții, dar regreta mult faptul că-și petrecea prea puțin timp cu fiica lui, tocmai acum când avea mai mare nevoie, să fie îndrumată nu doar consolată.

De când își pierduse mama, fiica lui hotărâse că ori se face medic, ori nu se face nimic.

Se părea totuși că avea vocație, pentru medicină și destulă ambiție și încredere în propriile forțe. Mai pomeni cu vocea destul de scăzută, că poate n-ar fi rău, să-i aducă fiicei sale o altă mamă.

Iulia prinse această frază totuși, și se crispă deodată.

Un fior rece o străbătu din creștet până-n tălpi. O altă mamă ? Cum putea cineva să fie atât de lipsit de tact, să spună așa ceva !

Doar nu era vorba de o altă păpușă...ascultă în continuare, crispată ca un arici. Puțin a lipsit să nu intervină în discuția lor, dar ascultă mai departe.

D-l Teofil continuă spunând, că nu-i întotdeauna cea mai bună soluție, persoanele nu se agreează, intervin gelozii surde, chiar dușmăanii care nu duc la nimic bun.

Spusese toate acestea cu un calm aparent, dar din inflexiunile vocii se simțea clar că în el se da o luptă, încerca cu disperare să învingă ceva.

Nu era destul de clar, de convingător, răzbătea la fiecare cuvânt, șovăiala lui de adolescentină.

Mama Antonia părea căzută pe gânduri, nu i se vedea fața, dar fiecare cuvânt al ei era urmărit cu maximă atenție de Iulia.

La un moment dat, tatăl Nicoletei o întrebă:

- Sunt indiscret dacă vă întreb...cum se face că nu aveți... încă o familie?

Era aproape sugrumat de emoție, dar răspunsul veni prompt.

-Nu...nu-i indiscreție, numai că mie nu-mi place să vorbesc despre mine.

Au existat câteva ocazii, dar nu-mi place să o fac așa oricum, numai pentru a intra în rândul lumii.

Dacă n-am găsit încă omul...mai bine singură.

N-aș fi suportat să fiu o biată femeie măritată, zbatându-se în lanțurile unei căsnicii nereușite, nefericită și fără puțința de a mai îndrepta ceva. Cam asta-i. Eu am copiii, nimic și nimeni nu mă poate împiedica să-i iubesc, sa-i îndrum atât cât mă pricep eu.

Asta mi-a fost mie menirea, pe lumea asta. Cu bărbații lucrurile se complică. Chiar dacă n-am prea multă experiență, ceva îmi spune că unii se căsătoresc pentru a-și asigura menajul, alții să nu se plictisească singuri, preferă plictiseala în doi. Nu toți binențeles, dar... destul de mulți.

Ca să nu mai vorbesc de cei grosolani, alcoolici, iresponsabili, care-și distrug viața lor, dar și pe cea a familiei. (bine zis gândește Iulia, cu urechile ciulite la ce va mai urma).

Când iubești copiii, continuă buna femeie, nu riști o dezamăgire prea mare, cu bărbații însă.....

-Când o femeie iubește un bărbat...riscă să ajungă...fericită ? întrebă zâmbind dl-Teofil, fixând-o cu privirea.

- Sau mult prea nefericită, răspunse mama Antonia la fel de încet ca și el.

- Nu am nici cea mai mică intenție să vă contrazic, poate că acolo la orfelinat, ați avut prea mult tangență cu cazuri nefericite și asta vă poate influența ideea despre o căsnicie normală,

bazată pe încredere, corectitudine și în primul rând pe iubire.

Toate acestea și multe altele fac viața unui cuplu o reală sărbătoare, o armonie ce nu se poate compara cu nimic pe lumea asta.

Statistic vorbind, numărul copiilor încrezuți statului este foarte mic, cazuri speciale, grave, dar fiind mereu împreună cu ei vă crează o imagine falsă, asupra căsătoriilor în general. Vă spun asta eu care am avut norocul unei astfel de căsnicii, până acum doi ani când soarta s-a schimbat brusc... știți.

Fiecare om are calități și defecte, chestiuni de educație, de cultură, de principii, de mediul în care trăiește și muncește, anturajul pe care-l frecventează.

În ceea ce mă privește, aș ține foarte mult să ne cunoaștem mai bine, asta dacă nu mă considerați deja un om plin de vicii, despot sau ceva mai rău...

-Niciodată n-am stat să vă judec, nici defectele nici calitățile, nu era treaba mea.

Totuși trebuie să știți de acum, că eu sunt o persoană modestă, de la țară, nu sunt o intelectuală.

Gândim și vorbim diferit. Sunt o simplă îngrijitoare la un cămin de copii orfani, iar dumneata... un intelectual.

- Deja mă judecați greșit, acum vă vorbește omul nu intelectualul. Nici o facultate din lume nu te poate învăța cum să fii om, dacă tu nu vrei. Pe unii diploma pusă într-o ramă aurită, în propriul birou, îi face să uite tocmai lucrul cel mai important; omenia.

Se consideră aleși ai soartei, cu cât mai multe drepturi și obligații minime.

- Oare nu situația ...specială în care vă aflați, vă face să vorbiți așa? Întreabă mama Antonia cu o undă de ironie în glas.

-Oh ! nu ! câtă suspiciune... nu în nici un caz.

-Trebuie să știți că specificul muncii mele, m-a dus deseori la această concluzie, adagă d-l Teofil încet.

Îngâmfarea, siguranța de sine exagerată, este uneori o trăsătură de caracter a...proștilor.

N-am de gând să devin vulgar, numai că... poate nu știți că de multe ori tocmai aceste trăsături de caracter, îi avantajează.

-La prima vedere un prost îngâmfat, poate să pară un om capabil...conștient de capacitatea lui, dar care n-a auzit de modestie. O discuție prelungită cu un astfel de om, te pune pe goană în mod sigur.

-Să-ți mai spun ceva mai zise el, câte femei "intelectuale" și-ar sacrifica fie și numai o oră, pentru copiii orfani?

Foarte puține.

Sunt foarte ocupate: au oră la dentist, oră la coafor, oră la cosmetică, masaj, n-am de gând să le înșir pe toate, dar sunt foarte ocupate.

-Vezi, d-ta porti un nume: Antonia...cum să-ți spun ? Eu n-aș putea să-ți spun niciodată Tony, cum se obișnuiește, pentru că d-ta ești ”mama Antonia”, prin definiție, pentru ele și pentru toți cei din jur.

Chiar dacă soarta a fost crudă cu d-ta și nu ai un copil al dumitale, ești o mamă prin firea pe care o ai. Să nu-mi spui că nu am dreptate, te obsev din prima zi când am adus-o pe Nicoleta acolo, plus ce-mi povestește ea de fiecare dată când vine acasă. Înțeleg foarte bine că ești suportul lor moral.Nu-ți dai seama că ești în stare de mai mult? Ești în stare să redai încrederea și echilibrul unor persoane care au suferit. Eu recunosc că chiar de așa ceva am nevoie. Nu-ți ascund absolut nimic, mi-am iubit enorm soția, dar...n-a fost să fie până la final. Pierderea ei a fost o lovitură puternică pentru noi. N-am uitat-o și nici nu cred c-o voi uita vreodată, dar mai știu și că numai lângă d-ta m-aș simți om întreg. Mi-aș recăpăta liniștea și încrederea.

-Numai timpul va hotărî în privința asta, nu eu. Dumneata ai nevoie mai degrabă de un medic, de o infirmieră, nu de o soție. Ai nevoie de

comprese pentru suflet...și eu nu știu cum să le aplic, eu mă descurc numai cu copiii. Va trebui să te vindeci singur, apoi vom sta de vorbă, ca doi oameni cu judecată ce pretindem că suntem. Era atâta hotărâre în vocea mamei Antonia, încât el era pe cale să se creadă definitiv respins.

În tot acest timp Nicoleta îmbrăcată cu un pantalon negru de catifea și o cămașă în carouri înnodată în fața ștrengărește, cu pălăria tatălui pe cap, o conducea pe Dora la dans, învățând-o să valseze, stârnind hohote de râs.

-Așadar timpul? mai insistă el, dar dacă eu și Nicoleta o vom lua înaintea timpului? Rustică cerere în căsătorie, nu? Dacă Nicoleta va primi vreodată sfatul cuiva, poți fi sigură că numai pe al dumitale îl va primi. Mi-a spus-o foarte răspicat. Vezi, ea te-a ales, iar eu...eu te rog ... primește să fii soția mea. Nu-ți poți imagina ce pustie este casa asta, fără voi aici. Se aplecă și-i sărută mâna în tăcere. Toate erau triste înainte de venirea dumitale, iar acum privește; vezi ce însemni pentru noi? Un timp au privit fetele în tăcere, amuzându-se de isprăvile celor două dansatoare. Iulia surădea gânditoare în urma celor auzite.

-Ceva mai civilizată...cavalere, cedează-mi mie partenera să-ți arăt cum se face, zise tatăl Nicoletei. Trebuie să numeri pașii la început,

apoi după muzică zise către Dora. Când s-a terminat melodia o eliberează pe Dora, și-i întinde mâna mamei Antonia, care nu era deloc în apele ei.

-Imaginați-vă că faceți Revelionul undeva la munte și...un necunoscut vă invită la dans, nu-l puteți refuza nu? Avea un zâmbet așa de cald iar privirea-i era aprinsă de admirație. Mama Antonia se ridică de pe canapea și se lăsă îmbrățișată de acest bărbat, care o conduce prin toată încăperea, lipindu-și obrazul de al ei, făcând-o să roșească precum o adolescentă.

- Dar dacă-mi place să-mi imaginez că sunt aici și că nu dansez chiar cu un necunoscut? Zâmbi ea provocator.

-Atunci este perfect, șoptește el și o apropie mai mult de el, lăsându-se purtați pe aripile unui frumos vals și de propriile lor trăiri.

Întreaga atmosferă era încărcată, de sentimente, de ceva ce nu se poate descrie, atât de intens și de deosebit.

Cuvintele erau de prisos, iar privirea ei se lăsa dominată de intensitatea privirii lui.

Fetele ramaseră fără grai un timp, privind admirativ la ei.

(În mintea Iuliei se perindau acum imagini, dintr-un roman citit de curând pe ascuns, în care doi tineri îndrăgostiți undeva la o fermă, atrăgeau

privirile tuturor. Intensitatea sentimentelor lor era așa de mare, încât laptele nu se mai închea și nu se mai putea face brânza. Acest lucru l-a făcut pe fermier, să caute să afle dacă în ferma lui erau îndrăgostiți și să încerce să-i îndepărteze).

Dansul se sfârșește și fetele aplaudă ca la comandă, făcându-i pe dansatori, să se fâstâcească.

Nicoleta trecu în goană spre bucătărie, să aducă chibriturile. Stinge toate luminile și aprinde o lumânare, așezată între niște globuri și crenguțe de brad, într-un vas de sticlă.

Se aprind artificii și se aruncă peste balcon.

Vecinii din blocurile alăturate ies în balcoane cu artificii aprinse.

Ceasul cu pendulă din hall bate ora 24,00, iar cerul este sfâșiat de rachete de toate culorile.

Cu focuri de artificii primesc oamenii “Noul an”, anul 1964 și cu chiote de bucurie, pentru un nou început. Fiecare își pune în gând o dorință și speră că se va împlini. Emoțiile deveniseră de necontrolat, fiecare dorea să pară puternic, dar de fapt toți se chinuiau să-și ascundă lacrimile. Prea intens trăiau acel sfârșit de an.

Gândurile fetelor, se îndreptau cu precădere spre bacalaureat și examenul de admitere mai departe. Fiecare unde va dori să meargă.

Gândurile Iuliei, alergau de la bacalaureat, la admiterea într-un Institutul de filologie, curs seral desigur, altfel nu avea cum. Trebuia să se descurce singură, cu mijloace proprii, neavând în spate o familie, care să o susțină material.

Era imperios necesar să devină independentă, să-și croiască singură un drum în viață.

Va munci și va învăța în același timp, iar la final va fi profesoară așa cum și-a dorit mereu.

O pocnitură puternică chiar în spatele ei, o făcu să tresară și să renunțe la visarea ce punea stăpânire pe ea.

Domnul Teofil, servea un strop de șampanie de fructe fiecărei fete, ajutat îndeaproape de mama Antonia care-și intrase bine în rolul de ...gazdă. Cei doi adulți urează fetelor un an plin de succese și de bucurii.

Mama Antonia iradia de o bucurie abia stăpânită, era așa de frumoasă, cum n-o mai vazuseră fetele niciodată.

S-au îmbrățișat pe rând toți, cu lacrimi de bucurie și fără prea multe cuvinte. Prea era mare emoția generală, ca să mai încapă și vorbele.

Oare ce se întâmpla în inima acestei fete bătrâne, de se metamorfozase în așa măsură, chiar sub ochii lor?

Iulia care mai prinsese frânturi din discuțiile celor doi și Nicoleta, erau oarecum la curent cu

ce se petrecea, numai Dora care până atunci nu observase nimic, uitase să mai închidă gura de uimire. De fapt, ce mare lucru se întâmpla?

IV. IUBIRILE TOAMNEI

Totdeauna crezuse Iulia în graiul ochilor, mai mult decât în vorbele șoptite, sau chiar spuse cu voce tare.

Asta o știa mai mult din cărți. Când doi oameni se caută cu privirea, n-o fac în nici un caz din indiferență.

Fie că se plac, fie că au nevoie unul de altul, dar nu din indiferență. La cei 17 ani ai ei, Iulia știa deja acest lucru.

Încă unul din avantajele cititului.

Pe cei doi adulți îi privea și părea mai conștientă decât ei de epopeea iubirii trăite de ei, fără să-și dea seama.

Poate imaginația ei înflăcărată, da proporții mult mai mari iubirii ce-o trăiau cei doi, dar oare poate cineva spune cât de mult iubește?

Cât de adânc sunt săpate în cuget sentimentele lor?

Cu siguranță că nu. Unde nu era loc pentru exactitate, Iulia putea să presupună cât dorea ea, pentru mama Antonia și pentru domnul Teofil.

Îi plăcea să creadă, că o mare dragoste a înflăcărat inimile lor, acum în toamna vieții.

Ce romantic! Dacă în loc de o mare iubire, ar fi vorba numai de respect reciproc și ceva afecțiune, pentru Iulia care o iubea mult pe mama Antonia, ar fi fost o mare mâhnire.

Oricum ar fi fost, seara aceea a rămas în amintirea lor a tuturor. Nicoleta nu-și mai încăpea în piele de bucurie, schimba mereu partenerile de dans, iar adulții dansau lent copleșiți de propriile lor trăiri.

Așa se face că la un moment dat, brațul d-lui Teofil, să strângă mai mult talia mamei Antonia, iar ea să nu-l îndeapărteze, să-și lipească cuminte fruntea de obrazul lui fără cuvinte.

Fetele îi spionau discret, dar continuu.

Un sărut depus pe tâmpla ei, ușor ca o adiere, ca un apel la dreapta judecată, o făcu să tresară și să-l dojenească ” fii cuminte, ne văd copiii”.

Iulia roșise până-n vârful urechilor, numai pentru faptul că-i privise. Primul lor moment de tandrețe, sau...poate că nu era chiar primul, fetele nu aveau de unde sa știe.

Era sublim. Mama Antonia dansând cu d-l Teofil. Se priveau intens, nu mai vedeau pe cei

din jur, erau numai ei doi, dansau îmbrățișați, tandrii, mirați și fericiți în același timp. Pluteau deasupra covorului abia atingându-l. O minunată fată bătrână și acest bărbat cu care soarta nu fusese deloc îngăduitoare.

Dar venise timpul ca tot ea, soarta să potrivească astfel lucrurile, ca cei doi să se întâlnească, să se placă...dar aici era sigur și mâna Nicoletei, nu numai soarta.

Primii pași în noul an, erau plini de speranțe și de bucurie. Iulia își simțea vibrând toate fibrele interioare, la gândul că va deveni liberă și independentă.

Nicoleta urma să aibă o mamă vitregă, dar ce mamă...mama Antonia, pe degetul căreia apăruse ca din senin, un frumos inel de logodnă cu un rubin micuț, montat într-un filigran delicat. O mamă admirabilă și o bună prietenă totodată. Ori de câte ori aveau fetele ocazia, să meargă la o aniversare în afara căminului lor, Iulia asculta cu luare aminte tot ce se discuta în jurul ei, încercând să aleagă cu mintea ei de copil, apoi de adolescentă, tot ce era demn de reținut, ce era bun, frumos, nobil și cinstit, folositor ei mai târziu în viață.

Încerca să învețe să se apere de relele din lume, de fățarnicia unora fără scrupule.

Învăța despre felul de-a gândi al persoanelor mature din jurul ei. De multe ori era dezorientată, deoarece ei le vedeau altfel decât ea, sau cum le citise în cărți.

Atunci apăreau în mintea ei contradicțiile.

Auzise de nenumărate ori expresia ;”ehe, viața din cărți e una și viața de zi cu zi e alta”.

Spunea cineva cu năduf și mai golea un pahar de vin, asta la o mătușă a Emiliei, când fusese invitată la o aniversare în familie.

-Oare de ce nu putea fi viața adevărată, la fel cu cea din cărți, doar cărțile se scriu inspirându-se din viață ?

Nu descriau frumosul sau urâtul, bogăția sau sărăcia, puritatea sau ipocrizia? Atunci ce nu era în ordine?

Pe atunci Iulia credea că oamenii, prinși cu treburi până peste cap, citeau prea puțin și de aceea mulți trăiau în ignoranță.

Avea oare dreptate? Numai într-o măsură oarecare.

Omul în general, este o ființă cam egoistă, îi place să-și trăiască viața după cum îi place lui, în așa fel încât să-i fie lui bine.

Dar cum trăiau ceilalți? Ce și cum gândeau ceilalți oameni, sau cei din familie despre el?

Câtă suferință le aducea, mai mult sau mai puțin conștient, de faptele sale.

Probabil că asta nu mai conta.

Când ajungea în acest punct cu cugetările ei, era foarte dezamăgită. Nimănui nu trebuie să-i fie indiferent,

de felul cum trăiesc ceilalți oameni din jur, dar mai ales cei din propria familie.

Iulia cu mintea ei de copil, reușea să realizeze că tocmai această indiferență față de semenii, duce la imoralitate, alcoolism, răufăcători, pușcăriași, iar copiii stau în cămine de orfani, plecându-și privirea în pământ.

Auzeau vorbindu-se despre tatăl sau mama lor, care se aflau în detenție din cine știe ce motive, abateri împotriva legii.

De câte ori își pusese întrebarea, cum ar putea fi îndreptat un om matur, care a apucat într-o direcție greșită, nu reușea să găsească nici un răspuns, iar mama Antonia îi recomanda, să nu-și mai bată capul cu ce nu trebuie.

Ba o dată i-a zis:

- Tot vrei să ajungi profesoară, vei avea ocazia să îndrumi copii de tot felul, cu părinți de tot felul. Atunci caută să dai o mână de ajutor, celor ce vor avea nevoie. Acum nu-i timp de așa ceva, tu ai nevoie să te pregătești.

Și acesta era unul din motivele pentru care, prefera să se retragă atât de des în universul cărților. Oare fugea de realitățile vieții?

Nu, încerca numai să le descopere proveniența.
Cauzele ce generează aceste crude realități.
Când citea o carte se atașa de eroii pozitivi, până
la identificare cu ei, implicându-se în acțiunile
lor, făcând parte dintre ei.

Și se mai spune că viața din cărți este alta.
Ascultând radioul sau citind prin revistele din
bibliotecă, nu numai odată aflase Iulia, de sute de
copii care mureau zilnic de foame și de sete,
undeva în lumea a III a. Îi plăcea să-și imagineze
că se află undeva printre acei oropsiți, și
cu uterile ei modeste dă o mână de ajutor. Se
considera un mic misionar.

Cum era posibil, ca oamenii mari, care i-au adus
pe lume, să nu se îngrijească de traiul lor zilnic?
Nu înțelegea nici ce fel de autorități au aceste
țări.

Ce treabă bună ar fi făcut directoarea lor acolo.
Ce femeie organizată și ascultată era. De ce li s-a
permis să lase lucrurile să ajungă atât de departe?
De ce n-au cerut ajutoare?

Multe mai erau întrebările care-și așteptau
răspuns în mintea Iuliei.

Cum de nu se găsisse până atunci, nici o soluție
pentru a-i salva de la o moarte, atât de cumplită?
Dacă oamenii vroiau să muncească, de ce nu li se
da de lucru? De ce nu li se da o șansă să se
salveze pe ei și familiile lor?

Cineva greșea grav, acest lucru era cert, dar cine nu avea cum să știe. Știa doar că în lume sunt și multe rele nu numai bune. Prea multe rele.

Mai târziu aceste lucruri, aveau să i se clarifice oarecum în minte, dar până atunci, nu putea decât să-i compătimească sincer pe cei oropsiți. Pentru a realiza și mai bine grozăvia situației, de ceea ce înseamnă să rabzi de foame, Iulia se hotărî să nu mănânce nimic timp de doua zile încheiate.

Experiența ei a reușit, dar numai pe jumătate. Chiar din prima zi realizează că era o copilărie, ceva ce nu servea la nimic.

Isprava aceasta era să ducă la ruperea unei prietenii, la care ținea foarte mult.

În cea de-a doua zi a postului negru, ce și-l impusese de bună voie, Iulia, era programată și întoarcerea mamei Antonia cu tatăl Nicoletei, din voiajul lor de căsătorie, iar aceștia auzind că nu mâncase nimic în ajun, au crezut că este bolnavă și alarmați doreau să o consulte medicul.

Teama de a nu ajunge la infirmerie, o făcuse pe Iulia să mărturisească, motivul postului ei autoimpus.

-O nouă experiență, spuse ea zâmbind anemic, dar era să mă coste prea mult... n-am ales bine momentul.

În numai o zi și jumătate, Iulia trecuse prin chinuri greu de suportat.

S-a convins însă prin ce chinuri, treceau copiii care se sfârșeau de foame, în timp ce firme ce prelucrau laptele, nevrând să scadă prețul, vărsau cisterne întregi în mare, undeva într-o țară îndepărtată.

Nicoleta o acuzase de “mare prostie”, nici prin gând nu-i trecuse că cineva, ar fi în stare de așa ceva.

În sinea ei Iulia, își jurase că nu va mai răbda nicidată de foame. Știuse încă de la început că nu servea la nimic, dar a vrut să simtă exact ce simțeau acei copii oropsiți, lăsați să se stingă în chinuri cumplite.

Puțin a lipsit ca Nicoleta, să nu o acuze de falsă prietenie și de sminteală.

-Numai masochiștii fac asta, știi?

Cum tomnatecii însurăței plecaseră câteva zile la munte, Nicoleta rămăsese în internat continuu, până la întoarcerea lor. Inițial crezuse că Iulia privea cu oarecare gelozie, faptul ca ea, Nicoleta va avea curând o familie adevărată, întregă.

Pentru a o convinge, că nici nu putea fi vorba de așa ceva, Iulia cu un teanc de reviste și ziare vechi încercă să-i demonstreze, ce anume o făcuse să recurgă la un gest atât de...extrem.

Până la urmă se lăsase convinsă, dar tot drept “mare neghioabă” o categorisi.

-Am mai căpătat un dram de experiență, încercă Iulia ca o scuză. Am să-i scriu Aureliei despre asta, să văd ce reacție va avea.

-Nu te-aș fi crezut în stare, mai adăugase Nicoleta. Credeam că te cunosc destul de bine. Barem nu ți-ai propus să rabzi o săptămână, aveam și noi la cine merge cu flori la spital. Bună ispravă, n-am ce zice. Ce trăsniță poți să fii. Eu eram convinsă că te cunosc bine, chiar contam pe judecata ta. Ca să schimbe subiectul, Iulia întrebă:

-Când are loc instalarea ...definitivă la voi? Se referea la mutarea mamei Antonia, în casa soțului ei.

-S-a făcut deja, înainte să plece la munte. Dintre toate colegile din internat, Iulia o admira pe Nicoleta, pentru siguranța ei. Lăsa impresia că dacă și-a propus ceva, realizează sigur. Cele două fete erau sprijinite de pervazul ferestrei, cu vopseaua crapată de vreme și căzută pe alocuri. Nici tencuiala nu era mai grozavă, dar încă se mai ținea de perete, cu toate că de câte ori ploua sau ninge, pătrundea umezeala până-n interior.

Tot stând așa, cu privirea pierdută în livada din împrejurimi, se adânciseră fiecare în gândurile ei, preocupate una de sorta celeilalte.

Iulia încearcă s-o mai îmbuneze pe Nicoleta cu:

-Mă lași să-ți împletesc doua cozi? Cine știe dacă voi mai avea ocazia.

-Nu vrei să-ți fac eu o coadă de cal, ca atunci...? arătai ...trăsnet, zise Nicoleta și o pufni râsul.

Nu mi-ai spus niciodată, de fapt ce s-a întâmplat atunci?

Ce de vise ne făcusem, înainte de a merge cu toții la restaurant...

-Nu-mi mai aminti, zise Iulia, mi se zbârlește părul.Ce fază...

-Ce de "cunoștințe noi" am mai făcut, râse Nicoleta, mai ales tu...ha, ha ,ha ...hai zi-mi ce a fost de fapt?

-Cum a început, eu nu eram atentă...spuse Nicoleta așezându-se pe un scaun și lasându-se pieptanată de Iulia.

-N-a fost mare lucru, dar a fost foarte neașteptat și foarte neplăcut te asigur.

Iulia rămase puțin pe gânduri, încercând să reconstituie faza de la restaurantul, în care intrase pentru prima dată în viața ei, la cununia mamei Antonia și a d-lui Teofil.

-Cum tu și Dora dansați, eu spune Iulia, eram așezată la masa noastră și priveam curioasă cred, ce se petrecea în ringul de dans.

Așa cum mă știi e posibil să fi părut picată din lună, nu știam ce să fac, cum să mă port.

Așteptam să vă întoarceți și voi la masă, dar m-am pomenit înșfăcată de mână și trasă în ring de un... Yety, cred.

Se pornesc amândouă pe râs.

-Nici fața nu i se vedea de parul lung și ud de transpirație, ce-i cădea în ochi. Cred că era și beat, după cum se mișca...numai a dans nu semăna.

Muzica era așa de zgomotoasă, că nu mai suportam să stau nici o secundă în ring. Cei din jur făcuseră un cerc și se legănau în ritmul muzicii, dar trăsnițul meu cavalier, când țopăia când se dezechilibra și se lovea de cei de pe margine.

-Ce-ai fi vrut să-ți cânte numai tangouri? Rise Nicoleta.

-Recunosc că tu ai vederi foarte largi în acest sens, dar eu nu, oricum nu știam să dansez.

În orice caz, dacă aveam posibilitatea să-mi aleg eu partenerul de dans, poți fi sigură că nu-l alegeam pe el. În nici un caz.

Dar cum îți spuneam, m-a tras cu forța în ring, unde am rămas ca o stană de piatră, fixându-l cu

o privire de cât era el de beat, tot a devenit ușor descumpănit. S-a răstit totuși la mine:

-Ce stai ca batută-n cuie? Mișcă-te!

Era oribil...pentru prima dată simțise cu adevărat “repulsie” față de cineva; a fost “botezul ringului”.

Atunci a venit tatăl tău și m-a luat din ring, spunându-mi să nu-l bag în seamă.

-Regret că n-am fost pe fază să-ți fac o poză, aveai o față...adăugă Nicoleta, dar ai să scrii un poem pe tema asta nu?

Izbucnesc în râs fetele și se grăbesc spre sala de mese.

-Să vezi, iar avem mâncare...”ca la mama acasă” spuse Nicoleta cu voce scăzută să nu fie auzită de cineva.

-În curând vei avea și mama, nu numai mâncarea, așa că ...fără nazuri !

Alții o duc mult mai rău, oftă Iulia și se grăbi să nu rămână în urmă.

Ajunse în sala de mese, le izbi mirosul de mâncare de cartofi, uitați ceva mai mult pe foc, încât se afumaseră puțin. Lângă farfuria cu mâncare, se mai afla și o bucată de pâine neagră și o cană de tablă, cu smalțul sărit, aproape plină cu lapte ...foarte degresat.

-Seara se recomandă o masă ușoară, accentuă Nicoleta, întorcând bucățile de cartofi să vadă cât

de arși erau. Tu ai și antrenament dragă, poți foarte bine să rabzi, dacă cumva nu-ți place.

Eu... ce voi face ...

Mâncară în tăcere, mai ales că printre mese se plimba administratorul și bucătăreasa. Făceau inspecția și apelul de seară și nu permiteau nici un fel de comentarii. Totuși Nicoleta mai riscă o frază;

-Astăzi trebuia să intri în greva foamei, dacă erai inspirată, nu aveai nimic de pierdut, nu vezi ce cartofi avem?

-Hai să ne vedem de ale noastre, spuse Iulia, ridicându-se de la masă.

Trebuie să mai găsim ceva prin dulap, când a plecat Dora, parcă a zis ceva...

Nu era nici prima și nici ultima dată când mâncarea era greu de digerat, dar nu puteau emite pretenții. Cine le-ar fi ascultat?

V. O ÎNTÂMPLARE FOARTE CIUDATĂ

Cu aproape două luni înaintea examenului de Bacalaureat, uneia dintre colegele externe, i s-a întâmplat ceva foarte neobișnuit.

Din nou nesăbuința oamenilor mari venea să bulverseze, viața copiilor lor, acum când aveau mai mare nevoie de liniște, să se poată pregăti pentru examene.

Într-una din zile pe Mioara, a chemat-o la cancelarie, tov. Dirigintă, pe motiv că cineva vroia să-i vorbească.

Mioara a plecat însoțită de o femeie, care pretindea că este mama ei adevărată. Diriginta sunase acasă la parinții fetei și întrebase ce se întâmplă? Mama Mioarei, cea care o crescuse ca pe propriul ei copil, spusese dirigintei:

-Dacă Mioara vrea să meargă să-și cunoască ceilalți frați, poate să meargă, are voie, iar persoana care vine după atâția ani să facă valuri, este mama ei care a adus-o pe lume. Nu trebuie împiedicată să-și vadă frații și încă o soră, undeva în provincie.

Noi îi dăm voie să meargă, dar să ne țină la curent cu ce are de gând să facă.

Diriginta nemaiavând ce zice, permite fetei să plece în provincie cu...mama.

Din acel moment nimeni nu a mai vazut-o pe Mioara, timp de două zile.

A apărut într-adevăr, dar era așa de palidă și de abătută, încât nu a stat de vorbă cu niciuna din fete, ci s-a dus direct la cancelarie să vorbească cu tov. dirigintă.

După ce a povestit prin ce trecuse în acele zile, o rugase pe dirigintă să prezinte colegilor situația ei, în așa fel încât să nu fie nevoită, să facă față curiozității întregii clase.

În prima pauză, diriginta vine cu Mioara în clasă și le explică în câteva cuvinte:

Ce se întâmplase de fapt? Mioara s-a trezit peste noapte cu două mame. Situația ar fi părut comică, dacă nu ar fi fost dramatică.

Află așa deodată că mama care a crescut-o, nu este mama ei naturală.

Astfel de situații se întâmplă realtiv rar, mai spune diriginta, dar trebuie să ne vedem de pregătirea pentru examene.

Mioara trece printr-o perioadă mai grea, are nevoie de prieteni, așa că eu contez pe voi.

După plecarea dirigintei, se așternuse o tăcere, în care fiecare încerca să înțeleagă cât mai exact situația.

Numai un coleg, mai zurbagiu, se așează în bancă alături de Mioara și-i spune:

-Bravo ție, tu cu două mame și eu cu niciuna, asta-i treabă?

Lasă, că trece, să vezi ce note bune luom la examene...să știi că chiar ne-am făcut griji, când am văzut că nu mai vii la școală. Unde-ai fost de fapt?

-Am fost la Ștefănești, satul în care trăiește...cealaltă mamă, cei doi frați și o soră, spuse Mioara, abținându-se să nu plângă.

-Numai de neamuri nu duci lipsă, mai adaugă zurbagiul și se duce în banca lui, pentru că

profesorul de matematică, tocmai își făcuse apariția, cu catalogul și o culegere de probleme.

La ora de matematică, nici un elev nu avea curajul să deranjeze. Sobrietatea și seriozitatea profesorului, impunea și liniște dar și muncă.

În zilele ce au urmat, află Iulia ca și ceilalți colegi, că tatăl Mioarei, se căsătorise în timpul în care avea o fetiță cu o persoană cu care a avut o relație. Nu se știa din ce motive, cei doi nu erau o familie.

Dar în momentul în care tatăl Mioarei, a anunțat-o pe respectiva persoană, că se va căsători cu altă femeie...aceea a reacționat impulsiv, cu vorbe grele și cu un: “sa-ți iei și copilul, că nu l-am făcut singură “.

Atunci bărbatul, a luat fetița, a dus-o femeii cu care urma să se căsătorească și așa a ajuns Mioara la cea de-a doua mamă, la numai 6 -7 luni de la naștere, când nu o cunoștea prea bine, nici pe prima ei mamă.

Acolo în provincie, Mioara își cunoscuse cei doi frați și o soră pe care îi avea mama ei naturală, din alte relații... fiind și în acel moment tot necăsătorită.

Mioara parcursese mai multe faze, în această întâmplare; uimire, de cele auzite și pe care nici un moment nu le bănuise, apoi deplasarea la casa

mamei naturale, îi lăsase un gust amar, era dezamăgită.

De felul ei îi plăceau gospodăriile țărănești, dar acolo nu găsisese nici urmă de verdeață, nici un ront de flori...cât era curtea de mare, păsările săreau peste tot.

O dezordine și o mizerie de te puneă repede pe fugă.

Frații și sora ei după mamă, băteau maidanul cât era ziua de mare, iar de casă și de curte nu se îngrijea nimeni.

Mioarei îi trecuse prin minte, ca un fulger, grădina de zarzavat și livada cu vișini, nuci și pruni, a bunicilor.

Povestise toate acestea câtorva fete din clasă, dar cum era de așteptat, în scurt timp știau toți colegii ei.

Acum încerca un amestec de revoltă și dezamăgire.

Din nou Iulia, găsisese un aspect de studiat, al firii oamenilor mari și iresponsabili, care fac din viața copiilor lor un coșmar.

Unde fusese oare timp de aproape 18 ani acea mamă naturală, cum se pretindea că este?

Cum de nu și-a găsit timp o singură zi, la o aniversare a Mioarei, să-i facă o vizită, să vadă cum crescuse “fata ei”.

Pentru nici unul din părinții Mioarei, nu găsea nici o scuză.

De ce oare au adus pe lume copii, de care nu sunt în stare să se ocupe ?

Mioara a avut noroc, totuși cu cea de a doua mamă, dar ce se va alege de frații ei de la țară și de sora sa care nici școala elementară, din sat nu o terminase? Astfel stând lucrurile, Mioara era foarte afectată, vestea că mai avea o mamă căzuse ca un trăsnet, pe capul ei tocmai în apropierea examenelor.

Părinții din capitală o asigurau tot timpul, că aveau de gând să-i spună, după ce va da examenul de admitere mai departe, dar felul cum a aflat, o făcea să se îndoiască și de ei. Această întâmplare, îi aminti Iuliei de un pasaj dramatic citit de curând :

“-Lenoro, a venit primavera ! Dar fata cu păpuși de cârpă și cu plâns de pisică bolnavă, nu mi-a răspuns. Știa oare Lenora, ce e primavera? Ea trăise, până atunci, laolaltă cu guzganii și gândacii, între patru ziduri umede, floare veștedă în igrasia pereților. De când se mutase spălătoreasa în odaia de alături, fata ei nu trecuse pragul gangului. Când încerca să se joace în curte, o usturau ochii de lumină. N-o încercase încă dorul de ducă, nu evadase în imperiul florilor cu puf violet, nu se tăvălise prin iarbă și

nu-și lipise tâmpla de pământ, să-l simtă zvâcnind ca o inimă, nu se scăldase în valurile verzi ale câmpului, nu se murdărise în praf și nu se spălase în spuma de la canalul mic, nici nu așteptase soarele sub pod, tristă că mor mărăcinii și ciulinii și veselă că vor învia când se vor topi zăpezile....”(Maidanul cu dragoste - g.m.zamfirescu). Oare știa sora Mioarei, ce pierdea prin faptul că abandonase școala? Cum de erau lăsați la voia întâmplării, să bată maidanele ?

Așadar din nou întrebarea : de ce ? cine era de vină pentru toate aceste, mai mari sau mici neajunsuri? De ce trebuia să sufere copiii ? De ce nu erau îndrumați să-și continue școala, de ce erau lăsați să cutreiere câmpul și să nu învețe nimic folositor ?

În locul Mioarei, Iulia nu ar fi plecat la țară cu acea femeie, până nu ar fi avut o explicație cu ea. De față fiind și cu familia care o crescuse și îndrumase atât de bine până atunci.

O absență de aproape 18 ani, se cerea puternic justificată, nu scuze de doi bani.

Târziu în noapte, Iulia nu se putu abține să nu-și pună întrebarea :

“ Ce aș face eu, dacă așa pe nepusă masă, ar veni la mine cineva, să-mi spună: știi...eu sunt mama ta”.

Sări din pat ca arsă și se duse să se spele, cu apă rece pe față.

Nu, asta e prea mult. Din nou ...himerele ?

Aici Iulia își spuse, că numai o educație riguroasă mai putea face cât de cât ceva.

Realizase că față de alți copii, se putea considera norocoasă.

Nu ducea lipsă de un acoperiș deasupra capului, masa era acceptabilă, școala platită de stat... iar ce va face cu viața ei...depindea numai de ea.

Niciodată nu va accepta sa-și irosească viața, pierzând timpul. Nu, niciodată.

Dându-și seama că problema o depășea, Iulia își propuse să discute în ziua următoare cu mama Antonia, care de când se căsătorise, se instalase în apartamentul soțului împreună cu Nicoleta.

Nu-și mai petrecea serile în cămin, împreună cu fetele ei favorite.

Avea în schimb o “nobilă datorie”, pe care înțelegea să și-o facă așa cum trebuia.

Avea o familie de care trebuia să se ocupe, o adolescentă ce avea nevoie să fie îndrumată, ascultată și un soț convalescent încă, sufletește vorbind.

După ce ascultase cu luare aminte cazul Mioarei, cu cele două mame ale sale, mama Antonia, cu raționamentul ei simplu, categoric și sănătos, spune răspicat ca de altfel întotdeauna:

-Nu suport oamenii, care în loc să simplifice problemele vieții, rezolvându-le cât mai echitabil cu putință, mai mult le complică.

-Inventează la nesfârșit scuze de doi bani, greutăți, obstacole etc, numai pentru a nu-și recunoaște fuga de răspundere.

-O femeie care lasă un copil, de 5-6 luni în grija bărbatului și pleacă, nu se poate numi nici mamă, nici nimic altceva.

Indiferent ce neânțelegeri, vor fi fost între părinții copilei.

Egoismul și libertinajul a învins în acea femeie, sentimentul de mamă.

Este ceva aproape sfânt, ceva ce nu trebuie pus în balanță cu nimic. Mama, este sacrificiu prin definiție. Nici o forță din lume nu este capabilă, să țină departe o mamă de copilul ei, dacă ea vrea să-l vadă.

În rest...toate sunt povești.

Cel mai rău este că suferă suflete nevinovate, care cresc și văd cât de nedreaptă le este soarta și se chinuie toată viața s-o îndrepte.

Alții cred că așa este normal și nu fac decât să repete, greșelile celor ce i-au nedreptățit pe ei.

-Nu merită să-ți bați capul cu oameni de soiul acesta, fată dragă. Pentru astfel de femei...eu nu am milă, nu le compătimesc, pentru că nu pot și nu vreau să le înțeleg.

O condamn pe mama naturală a Mioarei, că a apărut așa pe nepusă masă, tulburând fata și familia acum înainte de examene. Cum a putut sta departe de fată aproape 18 ani, ar fi putut aștepta să-și dea examenele și apoi să stea de vorbă, dar vezi inconștiența și egoismul?

Nu s-a gândit la fată, a făcut cum a vrut ea și uite ce a ieșit.

-Știi doar că cine face numai ce vrea...nu face ce trebuie, nu mai era nevoie să ți-o spun, adăugă mama Antonia cu amărăciune.

-Ești tare revoltată, mai zise mama Antonia, arunci fulgere, cunosc eu bine privirea asta. Mai bine hai să trecem la altceva, nu ne face bine să-i judecăm noi, are cine.

Dar dacă acea femeie nu va fi respectată de fiica ei, să știi că va primi exact ce merită. După faptă și răsplată, aici nu încap jumătăți de măsură, scuze...la ce bun?

Tu ești un om întreg, Iulia, ai o judecată sănătoasă și ce mândră am să fiu, când vei avea o familie.

-Ai să mă chemi să-ți văd copiii? Multe situații în viață te vor indigna. Revolta față de ele, are însă limitele ei. Nu ne este permis amestecul, în viața personală a nimănui. De multe ori nici legea nu poate ajuta, dar

ce putem face noi...numai aici.

Mioara se va resemna, dar mama care i-a mai făcut un rău acum la 18 ani, este posibil ca dintr-o ambiție prostească, să-i facă rău și de aici mai departe.

Sunt persoane care nu-și găsesc liniștea, până nu tulbură rău apele.

Abia atunci se potolesc și culmea, încearcă satisfacția că s-au răzbunat.

Pe cine și de ce? Nici ele nu știu.

Concluzia era de fiecare dată aceeași: lipsa educației, ducea la cele mai mari rele în lume.

Iulia rămase tristă, sprijinită de pervazul ferestrei, cu privirea pierdută undeva printre copacii din livadă.

Trist, foarte trist, mai zise ea, dar nu mai puțin adevărat.

Oare la ce vârstă, se trezește conștiința în mama Mioarei?

Se va trezi vreodată? Totuși examenul de bacalaureat bate la ușă.

O va ajuta și o va consola pe Mioara, cum se va pricepe mai bine. La acest gând, Iulia zâmbi fără să vrea.

Ea care nu avea nici o mamă, urma să consoleze o fată care avea deja două mame.

Chiar era de neconceput. Când trecea spre bibliotecă, pe măsuta de pe coridorul de jos, găsi

Iulia un plic pentru ea, de la Aurelia, de data asta mai voluminos decât de obicei. Se întoarse în dormitor, curioasă să afle noutățile trimise de prietena lor, adoptată. Printre veștile obișnuite, Aurelia le scria...uite prin ce trece prietena mea Oana, tocmai acum înainte de Bac. În continuare era întreaga istorisire.

VI. NE - NTINATA

Urcase primul etaj mai mult pe întuneric, iar la etajul al doilea domnea o semiobscuritate care ascundea în mare parte murdăria scării.

Pe dibuite Maur reușise să descuie ușa și să aprindă becul palid din hall. O lăsase să treacă înainte și ca din întâmplare lăsă iala să se încuie singură. Simțise din primul moment că nu mai era nimeni în apartament și liniștea stranie ce domnea, îndemna la reflecție. Nu crezuse nici un moment, că Maur o invitase la el acasă să-i arate ceva deosebit...surpriză. Nu, era numai un pretext. Alarma ei interioară o avertizase de când urca scara neluminată. Cu fiecare pas creștea în ea o neliniște greu de controlat. Abia deslușea mobilele, alese cu mult bun gust era adevărat, dar și cu mari cheltuieli.

Cu Maur de mână, Oana traversă o sufragerie superbă. Nu-și imaginase, un tapet, care imita foarte bine pluta și contrasta puternic cu lumina mobilierului. Mama lui Maur chiar se întrecuse pe sine. Fereastra acoperită în întregime de o draperie de pluș stacojie, nu permitea nici o rază de lumină să intre. Oana simți o apăsare grea în piept. Spiritul ei liber devenea captiv...era de nesuportat. Ar fi vrut să fugă, dar mâna lui Maur o strângea cu atâta putere.

La deschiderea ușii dormitorului, surpriza era de nedescris. Toate nuanțele de albastru erau așternute, pe pat, pe pereți, la fereastră ... nelipsitele mânere aurii ale mobilierului alb, totul era de bun gust. Nici abajurul veiozei de pe noptieră nu făcea excepție.

Posterul de pe perete, un peisaj marin superb, cu o plajă însorită, ar fi încântat pe oricine, dar Oana simțea o strângere de inimă.

Un sărut pe obraz o făcu să se înfioare din creștet până-n tălpi, în timp ce întreg trupul se cufunda în noapte.

Simțea cum o cuprinde, o acaparează această noapte din care nu va mai putea ieși niciodată, pentru a se bucura fericită la fiecare răsărit de soare.

-Oare de ce venise la Maur? Ce voia să-i arate? Simți cum cu gesturi moi, vrea să-i scoată pulovărul și o tot săruta împiedicând-o să vorbească. Nici cu sutienul nu se descurcă mai bine. Era de import și avea un sistem de încheiere deosebit de cele obișnuite. Aproape că-i venea să râdă simțind enervarea lui Maur pe încheietoare.

Dar vraja începea să se destrame. Începu să simtă pentru prima oară, de când intrase în partamentul lui Maur, că sub tălpi avea un covor moale, tot albastru și cu buchete de trandafiri roz. Îl iubea sincer pe Maur de aproape doi ani. În acele momente paradoxal, îl compara pe Maur cu covorul. Cum putea să fie atât de mic? Atât de josnic? Josnic ca un covor superb. Simți cum lacrimi fierbinți îi alunecau pe obraji, o revoltă necunoscută încă se ridică în ea, încât brusc se întoarce cu fața spre Maur, care se încăpățâna s-o dezbrace.

Privirile li se întâlneau și se fulgerară reciproc. Maur fu cel dintâi care privi iritat într-o parte apoi adăugă tăvănit:

-Hai nu face pe mironosița.

Fulgerator mâna Oanei plesni obrazul lui Maur, cu o furie de care nu se credea în stare.

Acesta tresări și o privi inexpresiv preț de câteva

secunde. Era rece și distant cum nu-l mai văzuse Oana niciodată.

-M-aș fi putut dezbrăca și singură, dacă vroiam asta. Pentru asta m-ai invitat la tine? Ce-a fost în capul tău, Maur?. Perplexitatea lui îi fu de folos, își ridică grăbită pulovărul de pe jos, se îmbracă și ieși fără un cuvânt. Pe scara întunecată se opri să-și șteargă lacrimile. De cum păși afară, își simți din nou spiritul liber,

o fericire nostalgică îi topea sufletul. Se putea bucura în continuare de lumină. Noaptea lipsită de speranță nu reușise să pună stăpânire pe ea. Privi un strat de flori proaspete, neprihănite, scăldate în lumina soarelui. Le mângâie cu privirea și se simți la fel ca ele. Liniștea ei sufletească fusese tulburată, de nesăbuiința lui Maur și încă o mai ustura palma cu care îl lovise. Pentru moment altă soluție nu exista. În doi ani de când se cunoșteau, Maur ar fi trebuit să știe asta. Nu, nu o făcea pe mironosița, doar că pentru ea nu venise ...timpul.

Gândul că un timp nu-l va mai vedea pe Maur, o sperie pe Oana. Sigur vor râde toți colegii de liceu, că Romeo și Julieta, (porecla lor) s-au certat.

N-au decăt să râdă, gândi Oana.

Se grăbi spre casă, mai ales că Bacalaureatul bătea la ușă. Traversă aproape în fugă parcul, în care de sute de ori se plimbase cu Maur. Pe o alee îi întâlnește pe Andrei și Dana, discutând cu aprindere;

-Ce-i cu voi? Vă certati? Întrebă ea din mers.

-Și ce ! n-avem voie? Răspunse Andrei vizibil iritat.

- Nu ne certăm...discutăm, nu e nimic important, încercă să explice Dana.

-Cum? nu e important? mai zise Andrei cu sarcasm.

-Te rog încetează, n-are rost să discutăm acum.

În loc să te preocupe examenele...

Oana își luă rămas bun în grabă și trecu pe altă alee, îndreptându-se spre casă.

Era prea preocupată de întâmplarea cu Maur, ca să-și mai bată capul și cu ce se întâmpla cu prietenii lor. Dar un gând îi străfulgeră prin minte.

-Dacă au și ei aceeași problemă? La asta chiar nu se gândise. Oricum se vor vedea la școală și se vor lămurii.

Citise cândva într-o carte, că un trecut fără pată, este o comoară de neprețuit, dar Maur o ironizase, spunând:

-Doar nu vrei să trăiești ca în romane.
Nu-și imaginase niciodată, că va duce o viață de prințesă, înconjurată de mult fast, obiecte de lux, servitori și altele de acest fel. Nu, dar își dorise întotdeauna ca existența ei să fie curată, cinstită și fără pete, de nici un fel. Nu-și putea explica de ce a încercat Maur să întineze prietenia lor, atât de frumoasă până atunci, dragostea lor dintâi, floarea imaculată a tinereții lor. Simțea că o apucă disperarea, de ce Maur? De ce tocmai el, pe care îl iubea, atât de mult și care știa că este iubit de ea. De ce nu-i ajunsese numai iubirea ei curată?

Mașinal băgă cheia în iala ușii lor. Locuia cu părinții și cu un frate mai mare. Se îndreptă spre camera ei, fără să bage de seamă, că în bucătărie, mama pregătea masa.

Se aruncă pe pat și închise ochii. Revăzu în minte toată scena, în cele mai mici detalii. Simți aproape fizic, gesturile lui Maur. O mână caldă i se așeză pe frunte. Tresări ca scuturată de friguri. Era mama, care foarte mirată, venise să vadă ce este cu fata ei, de nici un bună ziua nu reușise să spună. Privirea Oanei era tulbure și ochii-i înotau în lacrimi.

-Ai să-mi spui ceva, draga mea? Spusese mama cu multă căldură și cu voce scazută.

-M-am certat cu Maur...cred că sunt o...proastă.

-În nici un caz...fata mea, nu este o proastă.

Eu știu ce am crescut, iar lui Maur...mai dăi timp să te cunoască așa cum ești și mai acordă-i o șansă, că nu-i un băiat rău.

Are și el probleme...vârsta, hormonii, nu mai sunteți chiar copii...nu?

Trecuseră mai bine de două ore de când Oana sta întinsă pe pat. Nu mai plângea, dar nici nu putea adormi.

Gândul că Maur s-a purtat așa de imatur și expresia "hai nu face pe mironosița", îi revenea obsedant în minte.

-Unde a așteptat ascuns acest Maur, pe care ea nu-l cunoscuse încă? Ce se întâmplase cu acel Maur, frumos, vesel, cuminte și foarte deștept...pe care-l iubise și încă îl iubea, fără de care nu putea trăi, fără să se vadă sau să-și telefoneze o singură zi? Se simțea copleșită de tristete, dezamăgită până-n adâncul sufletului. Amândoi fuseseră de acord cândva, că iubirea lor, era o descoperire extraordinară, ceva sublim, frumos și intens, cum nimeni nu mai trăise așa ceva până la ei.

Fără să vrea, zâmbi amintirii scenei făcute de Maur, când și-au mărturisit ce simt unul pentru altul. Lui Maur îi tremura vocea, dar nu se oprise și-și duse fraza până la capăt. Îi mărturisise Oanei că o iubește, că toată existența lui este plină de ființa ei, că în tot ce face el, îi simte prezența, este motivat de prezența ei.

Era adevărat, Oana nu se îndoise niciodată de el și-i mărturisise în felul ei, mai simplu, mai potolit, că și cu ea lucrurile stau exact la fel.

Fusese sinceră până-n adâncul sufletului.

Era un adevăr care trebuia spus.

Maur iradia de bucurie.

Exuberant, ridică de jos un gândăcel pe o frunză îngălbenită și-i zise:

- Vezi tu ce culoare are cerul? La fel sunt și ochii Oanei. Superbi...nu-i așa?, îl lăsă ușor în iarbă și o sărutase cum n-o mai făcuse niciodată.

Oana râse ștrengărește și adăugă:

-Știi tu de ce este cerul senin? Pentru că așa sunt ochii lui Maur. Râdeau ca nebunii prin parc și purtau în inimile lor, tot seninul cerului.

-Ce poetic! Zisese Maur, făcând eforturi să revină cu picioarele pe pământ și să nu pară caraghios. Asta se întâmplase în urmă cu un an, iar de atunci s-au văzut zilnic. De ce ajunseseră acum în acest impas? Cine era de vină?

Oana se frământa să înțeleagă ce-i adusesese în această situație. Se simțea și puțin vinovată, dar prea bine nu știa de ce. Maur, ar trebui să aibă răbdare și încredere.

Fără încredere...nu există nimic.

Un mare autor de drame sentimentale, romancier consacrat, fusese întrebat cândva:

-De ce scrieți povești de dragoste, care se termină prost?, la care omul de litere a răspuns simplu:

-Povestiți-mi o singură poveste de dragoste, care se termină bine și eu am s-o scriu.

Există oare o fatalitate ?

Toate poveștile de dragoste sfârșesc prost?

De cine depinde acest lucru?

Oana nu mai suporta să stea în pat, în acea stare de încordare. În minte i se învălmășau o mulțime de întrebări, iar mama cu siguranță că măcar în parte, va ști să i le lămurească. Se ridică cu greu, se simțea slăbită, aproape bolnavă, prea multe gânduri o epuizaseră.

În hall fratele ei îi întinse un plic.

- Ține este pentru tine, PERSONAL, ce-a pățit corabia voastră? Era tentat să continue cu gluma, dar mama îl avertizase serios, să n-o supere că nu se simte bine. Chiar dacă era cu 3 ani mai mare decât sora sa și uneori o tachina până la enervare,

acum trebuia să se abțină. Oana deschise mașinal plicul, în care nu găsi decât o coală de hârtie, fără nici un cuvânt, doar niște nori creionați pe alocuri. Înțelegea foarte bine semnificația lor. Cerul lor se acoperea de nori. Așadar povestea lor de dragoste se va sfârși prost, la fel ca toate poveștile de dragoste de altfel.

Nu, asta nu poate fi adevărat, Maur nu poate fi atât de prost încât să nu înțeleagă. Nu poate strica totul pentru o prostie. Va trebui să discute cu el, să-l facă să înțeleagă...ce? Mai întâi trebuia să înțeleagă ea ce are de făcut. Maur trebuie să știe, că ea ar fi procedat la fel cu oricare dintre băieții, care se cam țineau pe urmele ei.

N-a fost un capriciu, chiar nu știa ce să facă. Indecizia ei o făcea să se simtă și mai rău, iar mama era schimbul doi.

Aici nu putea fi vorba de o regulă, trebuia vorbit, explicat, înțeles. Doar nu va rămâne supărat pe ea pentru atâta lucru. Dacă va fi nevoie îi va spune, deși nu-i era deloc ușor, ce a simțit, rușinea, umilința și în final revolta. Da, revolta. Asta era Oana, iar Maur ar fi trebuit să știe cum este ea. Dacă ar fi discutat despre asta înainte, poate că s-ar fi lămurit fiecare ce vrea să facă, dar cum procedase Maur...nu avea nici o scuză, iar ea nu era încă pregătită pentru acest pas. Întotdeauna se simțise în siguranță lângă Maur,

iar acum...trebuia oare să se teamă de el?
Să-l suspecteze de gânduri ascunse? Să stea tot timpul în gardă, de teama unei capcane?
Nu poate fi adevărat, mintea ei înfierbântată, a dat întâmplării, mai multă importanță decât trebuia. Dacă mama ar fi fost acasă, ce repede s-ar fi lămurit toate. O chinuia îndoiala, întotdeauna i-au plăcut, lucrurile clare și certe, iar acum peste sufletul ei candid se cernea zăpada îndoielii. Oana sta cu coala de hârtie în față, așezată pe un taburet în bucătărie.
Bogdan, intră abia auzit și se așează și el.
-E chiar așa de grav? Să te ajut cu ceva?
-M-am...m-am certat cu Maur, spuse Oana cu tristete.
-Atunci e de bine, voi chiar vă iubiți.
-Uff ! Ce mai frate am și eu...o dată nu poți și tu să fii serios?
-Măi...voi chiar vă iubiți, începuse să-mi pară monotonă, prietenia asta a voastră.
-Dispari de aici...nesuferitule, mai zise fata și se refugie în dormitor.
Din ușa dormitorului mai adăugă:
-Cearta în dragoste, este ca o ploaie de vară, peste un câmp încins de soare.
Tu sau el...însfârșit poate chiar amândoi, meritați un duș rece, să vă dezmeticiți...
Bate Bacalaureatul la ușă...sora mea. Mă duc să

vorbesc cu Maur, o mai necăji el puțin.

-Să nu îndrăznești ! Am să vorbesc eu cu el.

Treaba asta, ne privește numai pe noi, pricepi?

-Ha, ha, uite-o pe Oana cea adevărată. Acum pot să plec liniștit, am întâlnire, sorela...dacă ai nevoie de mine sunt pe aproape, reține asta este... esențial.

-Dacă sună telefonul, nu sunt acasă pentru nimeni, clar? Spuse Oana bosumflată.

-Pentru nimeni... e clar dar pe mine,

cum mă convingi că nu ești acasă?

-Cum poți fi atât de sâcâitor?

-Exersezi!

-Tu nu poți fi niciodată serios?

-Ba da...când dorm... dar nici atunci nu se știe, ce visez...

-Mare figură ești, mă-ntreb cum te suportă fetele? Dar Maur, oare el cum se simțea?

La ce se gândea el acum? Sunetul strident al telefonului o trezi din visare.

-Alo! Da...eu.

-Ne vedem pe seară? Întrebuse Maur, ca și cum nimic nu se întâmplase.

-Nu...nu cred, răspunsese Oana.

-Recunosc, m-am purtat ca un imbecil...

dar trebuie să stăm de vorbă, în seara asta.

-Chiar dacă te-ai fi purtat ca un savant, în seara

asta nu ies din casă Maur.
Cu puțin noroc...mâine.
-Ești foarte suparată pe mine?
-Nu numai pe tine și pe mine sunt suparată.
Când sunt așa...mă simt urâtă, Maur.
-Nu vorbi prostii, tu nu poți fi urâtă,
iubire...Oana !
-Nu ies din casă în seara asta, tocmai ca să nu te
convingi de contrariu, spusese Oana cu o undă de
amărăciune în glas.
-Nu poți să mă ierți, nu-i așa? Uite dacă
vrei...încercase Maur ...
-Nu, te rog, nu mai spune nimic, știi ce fac
acum? Caut cu disperare o gumă,
vreau să șterg ...norii.
-O să-i ștergem amândoi, Oana, îți promit.
-Nu trebuie să-mi promiți nimic, știi, simt că o
să-i ștergem împreună.
-Ești adorabilă, știi...
-Și asta o știi.
-Adevărat? De unde o știi?
-De la mama, pa, ne vedem mâine la școală.
Deci motive de îngrijorare majore, nu mai
existau, rămânea să-și pună ordine în gânduri.
Va trebui să mai stea de vorbă și cu mama, prea
o pasase fără explicații și ea nu făcea asta
nicodată. Nu-și făcuse nici o temă pentru ziua

urmatoare și era deja seară. Oana începu să-și scoată caietele, cu conspectările lucrărilor de recapitulat, în vederea examenului de bacalaureat. Avea mult de citit, mai avea de lucrat ceva la matematică și fizică și...parcă cele mai grele materii se nimereau în ziua următoare. Curând se rupse de gândurile ce-i frământau mintea și se sili cu toată oboseala și ora înaintată, să-și termine temele.

De preocupată ce era nu auzi când fratele ei intrase în casă și încuiase în urma lui.

- Ce faci tu sora mea preferată ? tocești ? ai să ajungi să porți ochelari, ascultă-mă pe mine, mai adaugă Bogdan intrând în camera sa.

- Și care este problema ta ? am să port ochelari și gata...

- Da, dar ...te mai place Maur ? dispăru Bogdan râzând, în bucătărie. Să-l întrebi, poate are alte preferințe...

- Ai de gând să mă lași să-mi termin temele ? aiuritu-le .

Curând se întoarse și mama, și seara se sfârși liniștită și calmă pentru toți.

Fără a pune întrebări, mama o examina din când în când pe Oana, o privea întrebător dar aștepta ca ea să-i spună ce avea de spus, sau s-o întrebe ce avea de întrebat.

Abia se luminase bine de ziuă, când Oana se spală cu multă apă rece pe față, se îmbracă în costum de sport și fugi la alergare în parcul din apropierea casei lor.

Nu înconjurase întreg parcul, că în urmă la o distanță apreciabilă, încă o persoană se pusese pe alergat. Auzea Oana pașii în urmă, dar nu vroia să întoarcă capul, alergând din ce în ce mai tare. Sigur că oboseala o ajunsese la un moment dat, se opri, se întoarse brusc și dădu cu ochii de Maur, care părea epuizat de efort.

Întotdeauna îl întrecuse la alergat.

Maur veni suflând greu și se trânti direct pe iarba udă de rouă. Nu-l mai interesa decât un lucru și-l spuse :

-Mai ești suparată pe mine?

-Acum mi-e milă de tine, ești terminat...spuse Oana încercând să glumească.

-Noi doi trebuie să stăm de vorbă ...mai zise Maur. Iubire, niciodată să nu mai fugi de mine. Avem o zi încărcată, după o noapte ...albă.

- Ce ar fi să amânăm noi discuțiile astea, pentru după bac, avansă Oana ideea. Prea suntem stresați și nu ne înțelegem.

-Foarte bine, rămâne pentru după bac...știi câte griji mi-am făcut toată noaptea? Am vrut să vin la tine să stăm de vorbă.

Nu vreau sa râdă toți de noi că avem neânțelegeri tocmai acum.

-Dar noi nu avem neânțelegeri...Maur, noi ne iubim, dar nu știm cum să ne purtăm în anumite momente, asta este sigur.

-Exact, asta gândesc și eu, vezi ? gândim la fel...

În mai puțin de o oră, se întâlniră în ușa clasei lor, unde Maur ajunsese tot în fugă și scoase din servietă un trandafir alb, imaculat, învelit cu grijă într-o coală de hârtie la fel de albă.

-Pentru tine iubire, zise Maur și o sărută pe obraz.

-Și asta este pentru tine, se ridicase Oana pe vârfurile picioarelor, să-l sărute pe Maur pe obraz.

Cu câteva lămuriri despre noii ei prieteni, Aurelia incheiase scrisoarea, urându-le fetelor multă baftă la bac. Iulia citise scrisoarea pe nerăsuflăte, cu voce tare și pentru Dora și Emilia, ca să scurteze timpul, apoi spuse...

—Ce frumos povestește, chiar are talent Aurelia. Dar cum bine spune ea, la treabă că ne așteaptă bacul. Multă baftă fetelor, de la ea, dar și de la mine.

VII. EXAMENE.

Se apropiase bătălia cea mare, numai câteva zile le mai despărteau de primul examen. La tot pasul pe toate coridoarele, numai despre asta se vorbea.

Nu vedeai o singură fată, fără un teanc de cărți în brațe, agitându-se spre sala de curs, sau spre cea de studiu.

Febra examenelor cuprinsese întreg internatul.

Și masa se servea în grabă mare, iar prin dormitoare numai file, conspecte, teste de întrebări și răspunsuri.

O întreagă harababură, dar nimeni nu avea timp de observații. Important era că se învăța pe rupte. În privința bacalaureatului, Iulia nu-și făcea mari probleme, știa că se va descurca, dar importantă era admiterea la institut. Acolo trebuia să intre, indiferent de cât de mare va fi efortul.

Nu mică i-a fost mirarea când s-au afișat rezultatele, absolvise cu o medie onorabilă de 9,33. Este drept, trăsesse tare de tot, dar chiar nu fusese greu.

Între timp aflase de un post la o gradiniță de copii preșcolari, cu program redus, cam departe, în alt sector al capitalei. Era un început, nu avea de ales.

Primi imediat postul și se puse pe treabă. S-a înscris la filologie, pentru L.romana și L.franceză curs seral. Cu ajutorul mamei Antonia, reușise să

obține o cameră într-un apartament de patru camere, dat în completare la căminul de nefamiliști, unde nu mai era nici un loc disponibil. Scurtă la maxim timpul de instalare și se apucă repede de învățat pentru admitere.

Acest examen era cel mai important din viața ei, nu avea voie să-l piardă. Numai așa visul ei se putea realiza. Cu fiecare zi ce se apropia examenul de admitere, Iulia petrecea mai tot timpul studiind, devorând materia și spunându-și în gând: trebuie, trebuie, să intru.

Formula întrebări cât mai grele, mai încuietore și se chinuia din răspuțeri să dea răspunsurile cele mai potrivite, cuprinzătoare, devenea elocventă în descrierile ce le făcea.

Mare i-a fost surpriza, când la examenul de care se temea cel mai mult, lucrarea scrisă la L.română, li s-a cerut să sintetizeze o serie de opere ale clasicilor și istoricilor noștri, fondatori și întemeietori ai literaturii românești.

Totdeauna îi plăcuse să înceapă cu începutul.

Când începuse pregătirea la L.română, studiasse mai întâi cronicarii și istoricii.

Îi plăcuse destul de mult istoria, așa încât cunoscând unele evenimente istorice dintr-o perioadă contemporană apariției, unor opere literare de valoare, a făcut o lucrare de sinteză și analiză destul de reușită.

La oral, stăpânind bine subiectul se pierduse în niște amănunte legate de starea de spirit a autorului respectivei lucrări, încât la un moment dat președintele comisiei spune :

-De ajuns domnișoară, vei avea destul timp să faci asta în fața elevilor.

Se pare că ai vocație...ești liberă.

Iulia părăsise sala de examen, plutind spre ușă.

Nu simțea pașii atingând podeaua. Era așa de fericită, încât ar fi vrut să strige : “am reușit”, eu singură, am reușit...Cea mai mare dorință a ei începea să se concretizeze.

Era studentă, lucra cu copii de gradiniță, era drept dar se descurca singură.

Nu era puțin lucru. Este adevărat că nici concurența nu fusese prea mare, ca la alte facultăți, dar era prima ei victorie însemnată.

REUȘISE.

Primul gând fusese să meargă la un telefon public să o anunțe pe mama Antonia că reușise, dar mai bine sări în primul tranvai, pentru doua stații și se duse personal sa le dea vestea cea mare.

Cum era de așteptat, bucuria mamei Antonia era fără margini. Au pătruns împreună în biroul doamnei directoare să-i dea vestea.

Și de această dată ca de altfel, de câte ori avusese Iulia ocazia să discute cu directoarea, păstra vis-a-vis de aceasta, o mică doză de neîncredere. Draguță și amabilă, aceasta o felicită călduros și cu o undă de nostalgie, spuse:

-Oare câți dintre copiii crescuți aici, vor veni să ne spună despre reușitele lor? Trebuie să știi că ne mândrim cu fiecare dintre voi. Într-un fel am crescut împreună, voi a-ți crescut....noi am îmbătrânit...acum ne părăsiți...

-Acum va trebui să ne descurcăm singuri, dar de revenit, sigur voi mai reveni, să văd unde am crescut, adăugase Iulia cu emoție în glas.

În câteva cuvinte Iulia mulțumi directoarei pentru tot ce făcuse pentru ea, în toată copilăria. Înainte de a-și lua rămas bun, Iulia mai făcu o ultimă încercare:

-Altceva, nu aveți nimic să-mi spuneți, din ce știți că mă interesează?

-Nu draga mea, nimic, din păcate, adăugase directoarea.

Cu lacrimi în ochi, Iulia se îndreptă tăcută spre ușă. Împreună cu mama Antonia, au mers pe la toți cei care ani de zile, se ocupaseră de creșterea și educația lor, luându-și rămas bun. Trecând și de portar și urându-i cele de cuviință, Iulia cu inima grea, păși afară din orfelinat, simțind toată greutatea existenței sale, pe proprii umeri.

Buna femeie se ținuse tot timpul după ea, ca o umbră. Simțise câtă suferință era în sufletul ei. Toată bucuria reușitei la examen, era umbrită de această despărțire, de această rupere, de ceea ce a însemnat copilăria Iuliei.

Au traversat strada în tăcere, lacrimile curgeau în voie pe obrajii lor, se uitau la clădirea veche care servise de adăpost atâția ani, acum ascunsă într-o oarecare măsură de copacii, care se înălțaseră o dată cu copiii, atâtea generații.

Niciuna nu a scos un singur cuvânt. Ce ar fi putut spune?

Iulia se lăsă condusă de mama Antonia, se simțea ca un copil bolnav.

Nu credea că despărțirea poate fi atât de dureroasă. Nu știa încotro merge, dar văzu la un moment dat Arcul de triumf, apoi se pomeni așezată împreună cu buna femeie pe una din băncile parcului Herastrău.

-Hai gustă, o să-ți facă bine, mama Antonia îi întinsese o înghețată pe băț.

-Erai așa de bucuroasă când ai venit...și acum...

-Tocmai d-ta care mă cunoști așa de bine, mă întrebi? Chiar nu ai înțeles? Întrebase Iulia cu amărăciune în glas.

-De înțeles, am înțeles eu multe, dar mai lasă gândurile...acum ai altceva de făcut.

Iulia ar mai fi vrut s-o întrebe ceva, dar se sfia și o privea insistent printre lacrimi;

-Ei, ce este? Spune? Anticipase mama Antonia.

-Te simți altfel de când te-ai căsătorit? Ești fericită cu adevărat?

-Să zicem...mulțumită. Teofil este un om bun, dar...inima lui încă nu s-a vindecat. Face eforturi, dar... mai are de tras. Sigur, în felul meu cred că sunt fericită, dar există mai multe feluri, de a realiza acest lucru.

Depinde ce așteți de la celălalt și ce mai poate el să-ți ofere, sufletește vorbind.

Este un soț bun, atent, tandru, am o fată cu care mă înțeleg de minune și la care crede-mă că țin mult, dar mai lipsește ceva...

-Cu el totul se desfășoară în cea mai perfectă liniște, calm, înțelegere.

Este un om calculat, își programează timpul în așa fel încât să cuprindă cât mai multe, parcă este contracronometru. Uneori am impresia că și tăcerile lui sunt cuprinse în acest program, riguros, ca un moment de reculegere în memoria ei. Mă bucur cel puțin, că nu am fost mințită, am știut de la bun început, că el încă mai suferă, în urma ei. Totuși când văd atâta tristețe, iar eu nu pot face nimic, ai idee cum mă simt?

Sunt și zile când mă simt foarte singură... într-o casă cu trei persoane.

-Dar să știi, Nicoleta este foarte receptivă la asemenea situații, ea vine și ...compensează, întru-câtva absența tatălui.

Ne scoate în oraș, îl provoacă la tot felul de discuții, savante...avem de lucru cu el.

Uneori îmi fac de lucru prin casă, sau plec să mai cumpăr câte ceva, dar sunt sigură că în lipsa mea, Nicoleta îl dăscălește nu glumă.

La întoarcere se vede efectul.

-De ce cari toată ziua ca o albină și nu-i pui și pe trântori la treabă? M-a întrebat într-una din zilele lui de criză.

-Va veni și vremea trântorilor, nu crede tu că scapi, am încercat să glumesc, dar aveam lacrimi în ochi.

-Vezi că viața în doi, trei, nu-i chiar așa de simplă și nici mereu...roză.

-Eu aștept... într-o zi va veni singur, să-mi spună că a scăpat de coșmarul lui. Dacă într-adevăr va scăpa. Mai zise mama Antonia cu o undă de amărăciune în glas. Seara, în așternut mi-a spus cât de rau îi pare că nu putem ieși mai des la șosea, în oraș, oriunde...prea stau mult singură și muncesc pentru ei.

Atunci nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile și printre suspine, i-am spus: aștept să te vindeci...înțelegi ? Și-a sprijinit fruntea pe umarul meu, fără un cuvânt.

Într-un târziu a adormit, dar era de o tristețe de neimaginat. M-am gândit atunci că poate asta era soarta mea, menirea mea era să-l ajut să se vindece.

-A doua zi Duminică fiind, se sculase cu mult înaintea noastră, făcuse piața și cafeaua și am primit și un buchet de flori superbe.

-Vezi...fericirea se poate compune și din acele gesturi mici, dar care au efect. Am speranța că timpul...ne va fi de mare ajutor spre vindecare.

-Aș fi bucuroasă să-mi împărtășești și tu gândurile tale, dar ești așa de secretoasă, încât încep să mă indoiesc

de pe acum. Nu-mi spui mare lucru despre tine, deși știi cât de mult mă interesează.

-Oh, te rog nu te grăbi să mă judeci. Eu abia acum încep să trăiesc pe picioarele mele, ce ți-aș putea eu spune, ceva ce încă nu știi?

Într-o bună zi voi avea cu siguranță ce să-ți povestesc, dar până atunci...Iulia rămase ușor dusă pe gânduri.

-Ai fost un copil bun, Iulia; folosește-ți inteligența cu care te-a înzestrat Dumnezeu. Organizează-ți viața, frumos și demn, fără compromisuri mari, fii tu însăși în orice împrejurare, nu da înapoi în fața greutăților și vei reuși cum puțini o fac în aceste vremuri.

Îți regăsești ușor liniștea și pacea sufletească în munca făcută cu pasiune, cu dăruire, așa cum te cunosc eu, draga mea. Te vei bucura de stima și afecțiunea celor din jur, dar cu siguranță vei stârni și invidii, cu sau fără voia ta. Va veni o zi când ai să te îndrăgostești, atunci trebuie să fii cu mare băgare de seamă, cui dăruiești această comoară a sufletului tău, pe care eu pun mare preț.

-Știu că nu te mulțumești cu jumătăți de măsură și tocmai de aceea îți atrag încă o dată atenția. Nu te lua după aparențe, cumpănește bine vorbele dar mai ales faptele. Crede-mă Iulia, că chiar și cea mai naturală mamă, ți-ar spune același lucru. După aceea plecară acasă să afle ce a făcut Nicoleta, la examen.

Acasă le aștepta o dezamăgire de zile mari. Cu tot avântul, curajul, siguranța de sine cu care plecase Nicoleta la examen...picase. Concurența la medicină fusese foarte mare, mult prea mulți candidați pentru prea puține locuri. Nicoleta sta trântită în fotoliu, cu fața lipsită de orice expresie. Tresărise ușor la intrarea mamei Antonia și a Iuliei, dar rămase mai departe neclintită, inertă. La insistențele mamei Antonia, reuși să spună totuși că nu știa exact ce se întâmplase. Cunoștea subiectul...în mare, dar când a trebuit să pună pe

hârtie...pur și simplu nu a mers. Iar cu al doilea subiect nu și-a mai bătut capul, I s-a părut lipsit de sens.

Toată lucrarea era compromisă din start.

-Nu-i nimic, spuse mama Antonia cu un suspin abia stăpânit, nu-i sfârșitul lumii. A doua încercare cu siguranță va merge mai bine.

Ai fost și foarte surmenată, nu trebuia să înveți până-n ultima zi. Mă ascuți Nicoleta? Sus fruntea, alți tineri încearcă și a treia sau a patra oară, asta trebuie să faci și tu până intri.

-Cât aș fi vrut să fie și tata acasă, spuse Nicoleta suspinând din toată ființa ei.

Mă simt așa de...oh...așa de... izbucnește în lacrimi și fuge în baie unde dă drumul la apă să curgă tare să-i acopere plânsul. Nu dură însă mult.

Se ușurase prin lacrimi, preț de câteva minute, dar reveni curând, cu un zâmbet anemic în colțul gurii. Iulia și mama Antonia priveau îngrijorate, fața tumefiată a Nicoletei, care încercând să braveze spuse:

-Chiar ce mi-o fi venit, doar...nu-i sfârșitul lumii.Era însă atâta amărăciune în glasul ei, încât fără voie pe obrazul Iuliei se scurseră lacrimi calde de compasiune pentru buna ei prietenă. I se înnodau sub bărbie și nu încercă să le șteargă. Era copleșită.

-Ai plâns mult, spuse mama Antonia examinându-i fața cu atenție, plânsul ușurează, dar prea mult te slăbește. Nu ești tu omul care să facă asta.

-Asta crezi? Spuse Nicoleta, ai ocazia să vezi un doctor... care plânge la primul eșec.

-Mai bine acum decât mai târziu, spuse mama Antonia. Acum ai ocazia să repari, mai târziu...nu se știe.

-Mereu ai dreptate, nu știu cum reușești ...oh, ce va crede tata? V-am dezamăgit pe toți?

-Nu spune prostii draga mea, știm totuși ce concurență a fost. Tata va suna deseară, ar fi bine să nu faci o dramă...are el destule. Nu-l lăsa să creadă că te-a afectat chiar așa de mult. Stii cât suferă, hai să nu-i mai pricinuim și noi alte griji, adăugase mama Antonia.

-Ai început să-l iubești pe tata? De ce nu-mi răspunzi?

-Crezi tu ca dacă nu era asta...eram eu acum aici? E drept că te-am îndrăgit mai întâi pe tine...iar pe el, îl aștept să se vindece. Asta va rămâne între noi.

-Ce mă făceam eu fără dumneata? Oftă Nicoleta privind peste umărul mamei Antonia și parcă atunci descoperă prezența Iuliei:

-Tu sigur ai intrat, nu te jena se vede de la o poștă...bravo, bravo, măcar una din noi a reușit.

-Știi bine că încă nu s-au afișat rezultatele, dar am făcut câte ceva...

-Felicitări și nu mai face nutrișoara asta ...te rog, mă descurc eu...data viitoare, fi-i fără grijă. Asta era Nicoleta, optimistă, vulcanică, explozivă.

-M-ai speriat ! spuse Iulia, încă sub impresia hohotului de lacrimi al Nicoletei. Nici nu știu ce să-ți spun... Ce figură ești...

Au rămas în continuare bune prietene. Cu mama Antonia alături, Nicoleta a reușit să se adune și să intre la medicină în sesiunea următoare. Febra examenelor le-a ținut ocupate întreaga vară.

VIII. UN NOU FEL DE VIAȚĂ.

Trec zilele în goană, ducând cu ele săptămâni, luni, ani de muncă, de învățatură. Iulia era nevoită să recunoască, faptul că nu era deloc ușor, în cei patru ani cât a durat institutul, la seral. Dar nu a dat nici un moment înapoi. Dimpotrivă, în aceeași perioadă s-a apucat să studieze pe lângă disciplinele cerute și filozofia. La adunările ad-hoc cu mediciniștii, prietenii Nicoletei, care de regulă erau fie la un ceai, fie la Nicoleta acasă, avea ocazia să pună un pic în practică cele învățate. Se purtau discuții din toate

domeniile și acolo unde simțea că are ceva pertinent de spus, îndrăznea să-și spună părerea. Uimirea celor din jur o făcea să înțeleagă, că atât cultura generală cât și grija pentru exprimare, erau unanim apreciate. De multe ori Iulia încercase, un sentiment de inferioritate în grupul mediciniștilor, de aceea cu ceva timp în urmă, o introdusese pe Mona în grup, înclinând oarecum balanța. Venise de undeva de pe malul Dunării. Studentă la geografie, tot seral bine-nțeles, Mona avea talentul extraordinar de a se face remarcată, de a focaliza atenția celor din jur, asupra ei. În permanență coafată și îmbrăcată după ultima modă. Intra foarte ușor în discuție cu oricine, indiferent despre ce era vorba, ea avea mereu ceva de spus.

Dar cercul de prieteni era în continuă creștere, fiecare mai aducea câte o persoană, sau chiar cupluri, formând în scurt timp un grup considerabil.

Gazdă minunată mama Antonia, se bucura sincer ori de câte ori Nicoleta venea acasă cu un întreg alai. Ceaiurile, se țineau lanț, puneau muzica cea mai nouă și la modă. Se distrau de minune. Pe un taburet în bucătărie, Iulia se așeza la discuții cu buna femeie, întrebând-o mai cu jumatate de gură cum mai mergeau treburile prin orfelinat.

-Am observat că te eschivezi de la răspunsuri clare. Ai devenit evazivă, ce se întâmplă acolo de fapt?

-Mai nimic...ce te face să crezi că s-ar întâmpla ceva deosebit? Poate numai faptul că fetele mele preferate, nu se mai află acolo, dar din moment ce sunteți aici...hai, mergi dincolo, acolo este locul tău.

O dată cu anii Iulia scăpase de obsesia aceea, care o urmarise toată copilăria, pierise și curiozitatea bolnăvicioasă, care o măcina când se gândea la cei ce au adus-o pe lume și-au aruncat-o pur și simplu în viață.

Acum gândea altfel, dacă ei ar mai fi fost în viață, cu siguranță că ar fi căutat-o, dar așa probabil că nu mai erau de multă vreme printre cei vii.

Era cazul să tragă linie și să meargă mai departe. Trăia din munca ei, era mulțumită de cum reușise s-o scoată la capăt cu toate greutățile inerente vieții.

Cu micii preșcolari se descurcase foarte bine, căpătase și oarecare experiență pedagogică. Ar fi putut vorbi despre năzdrăvaniile lor ore în șir, dar ca de obicei îi plăcea mai mult să asculte. Avea cu ei multă răbdare și înțelegere și se bucura de iubirea lor atât de curată, atât de afectuasă și de naivă, cum numai copiii de vârsta

lor pot simți. Îi învăța tot ce cuprindea programa de preșcolari, dar în afară de acestea inventa special pentru ei mici povestiri cu caracter educativ. Sigur nu renunțase nici la versuri, dar timpul foarte scurt aflat la dispoziția ei, foarte rar îi mai oferea această delectare a sufletului și a minții.

AMARACIUNE

Un stejar își plânge frunza,
Printre brazi, freamăt de cetini,
Vulturii predau înaltul,
Omul, nu are prieteni.

Pe ogor scrâșnește tancul,
Grâul...o ghiulea de tun,
Sabie e vechea coasa,
Pâinea noastră-i tot pe drum.

Se așterne disperarea,
Plâng copiii lângă drum,
Oamenii-au greșit cărarea
Și e prea târziu acum.

Steaua sudului se stinge,
Oamenii-și trăiesc calvarul,
Dă-ne Doamne o lumină,

Că ni s-a umplut paharul.

În primul concediu, de la grădiniță, cedase insistențelor Nicoletei de a petrece cu ei câteva zile la mare, împreună cu câțiva prieteni apropiați.

Mona consimțise cu mare bucurie, cum era amatoare de distracții. Iulia nu văzuse marea niciodată. De câte ori se organizase tabere la internat, totdeauna mergea la munte. Acolo se simțea foarte bine, respira aerul curat, admira de pe înălțimi tot ce se putea, de la covorul de verdeață de pe vai, până la piscurile pleșuve ale munților cei mai înalți.

Cu rucsacuri în spate, se înghesuiseră pe scara trenului arhiplin, care urma să-i ducă la Constanța. Bucureștiul rămase curând în urmă cu casele lui dărăpănate de la periferie, cu gardurile din sârmă ghimpată și bucăți de tablă ruginită și mirosuri dintre cele mai grele.

-Încercați să avansați pe culoar, doar nu ramânem pe scară, scâncește Mona, chinuindu-se să-și facă loc.

-Treci pe deasupra, tovărășico, dacă te simți în stare spune un bărbat morocănos, care încerca

zadarnic să-și aprindă o țigară. Curentul îi stingea de fiecare dată chibritul, dar el se încăpățâna s-o aprindă.

Mult timp nimeni nu mai scoase o vorbă, încerca fiecare să-și facă loc pe culoarul îngust și plin de bagaje. Abia la Lehliu, se mai eliberă puțin, preț de câteva secunde, când unii coborau dar alții se grăbeau să urce.

Unul din mediciniști aflat mai aproape de un compartiment care se golise se grăbi să-l ocupe în întregime pentru întreg grupul. Astfel se înghesuiseră toți într-un compartiment, scăpând de bagajele din spate și se așezaseră fiecare cum putea, chiar și unul în brațele celuilalt.

De peisajul de afară, nu se sinchisea nimeni, nu aveau timp preocupați de propriile lor gânduri, de căldură, de înghesuială, dar să mai și admire pe unde trecea trenul în mare viteză.

Cu câteva poante și bancuri spuse mai mult din plictiseală de câțiva băieți, ajunseră într-un sfârșit la Costinesti. Căldura și oboseala călătoriei așternuse pe fețele lor o resemnare și o toropeală grea. După ce s-a terminat cu cazarea într-un pavilion rezervat studenților, odihna era imperios necesară.

S-a retras, fiecare să-și încarce bateriile.

Ziua următoare urma să se facă programul pentru întreaga perioadă.

Nu se iviseră zorile, când se auzi o larmă de nesuportat.

- Hai fetelor, sus pe terasă; una să nu rămână în pat. În fugă intră Man (Manolescu) haideți sus să vedem răsăritul . În câteva minute, puseseră în picioare tot pavilionul.

Fetele priveau pe fereastră, unde nu se distingea nimic, numai o mare de întuneric.

-Ce v-a apucat la ora asta? strigă Nicoleta supărată. Sunteți nebuni, este încă noapte afară.

-Acum să urcați, mai spune Man, alergând în sus pe scări.

O întreagă tevatură gândi Iulia, pentru un răsărit... fenomen care se întâmplă în fiecare zi.

-Frumos început, n-am ce zice. Iese din cameră încă bombănind și încercând să-și pună o pătură peste capotul subțire prin care briza rece și umedă a dimineții pătrudea înghetând-o.

Grozav și-ar fi dorit să se vâre înapoi în pat, dar cu nebunii lor de prieteni...nu se putea pune.

Era chiar supărată că din prima zi la mare, asista la un asemenea tăărăboi, în puterea nopții.

Sus pe terasă toți aveau pături peste pijamale și stăteau zgribuliți lângă balustrada terasei.

După un timp, întunericul începuse să devină cenușiu. Așteptau înfrigurați și tăcuți, să se întâmple un miracol. Rar se mai încumeta câte unul să tulbure liniștea și așteptarea celorlalți.

Posacă și tăcută Iulia își strângea cât mai mult pătura pe lângă corp, încercând din răspuțeri să tremure cât mai puțin vizibil. Se așezase lângă balustradă între Mona și Nicoleta, scrutând orizontul. Cenușiu cerului devenea tot mai vioriu, se oglindea în unda apei, care se metamorfoza și ea, căpătând culori ciudate. Ușoare nuanțe roșcate începură să se vadă pe linia orizontului, devenită între timp albastru-violet. La început culorile erau anemice, dar pe parcurs se transformau, devenind aprinse. În stânga lor cerul se înfățișa privirii ca o imensă avalanșă de zăpadă scânteietoare.

Linia orizontului era străpunsă în două locuri de catargele a două vase aflate undeva la ancoră, mai departe de țarm.

-Nici cel mai talentat pictor n-ar putea reda așa ceva, se încumetase Iulia să spună mai mult în șoaptă. Un spectacol de culoare ce se petrecea o dată cu nașterea unei noi zile.

O feerie neobișnuită, învăpăiată cuprinsese atât cerul cât și marea în dansul ei matinal. O imensă întindere de apă violet-roșiatică se înfățișa acum privirilor tinerilor fascinați de pe terasă. Creste de valuri înspumate, sclipitoare și veșnic în mișcare. Liniștea ce stăpânea împrejurimile, fu străpunsă de țipătul strident

al unui pescărus, ce se avântase primul în căutarea, peștelui. Se ridicase spre cer ca o sageată, apoi plutise deasupra apei, iscodind după hrană.

Curând i-au urmat alții și astfel magia răsăritului de soare la mare începu să se destrame.

La orizont apare încă mic dar roșu, discul de foc al soarelui. Ușurați că miracolul s-a produs, încep discuțiile:

-Splendid ! cel mai mare artist, rămâne natura însăși.

Instinctiv Iulia se întoarse să vadă cine-i rostise gândul.

Exact așa gândise și ea cu o secundă în urmă. În spatele lor, Man cu încă doi baieti, le urează veseli “bună dimineața”.

Se fac prezentările și astfel Mona și Iulia fac noi cunoștințe, Traian și Paul , ambii mediciști ceva mai avansați.

Dându-și seama de ținuta lor, pufnesc în râs cu toții, așa de caraghioși erau, înfofoliți în pături. Câțiva doar se încumetaseră să lepede păturile și să înceapă gimnastica de înviorare.

- Întradevăr, spuse Iulia, privind din nou linia orizontului, poate numai un aparat de filmat ar reuși să redea exact ce se întâmplă aici.

Minunat spectacol de lumină și culoare. Ramase un timp sprijinită de balustradă, amuzându-se de prostiile celor ce pretindeau că fac înviorarea. Și-ar fi dorit să poată fi și ea asemenea lor, dar nu reușea să spargă acea carapace în care se simțea încă închisă, nu se putea exterioriza.

IX. DE CE NU APARE IUBIREA ?

Se întreba deseori de ce nu putea fi și ea ca ceilalți studenți, mai deschisă dialogului, mai dezinvoltă ca Mona de exemplu, dar... nu, chiar ca Mona

n-ar fi vrut să fie. Se făceau cam multe glume pe seama ei și asta nu și-ar fi dorit în nici un caz.

Uneori se simțea stigmatizată. Întreg grupul, se manifesta liber, fără inhibiții, zgomotos și plin de viață, de voie bună.

Iulia simțea cum mocnește în adâncul ființei sale, un clocot de viață ce se îndărătnicea să rămână doar în adânc, fără ca la suprafață să se vadă ceva.

Se bucura sincer de compania lor, dar altceva decât un zâmbet, nu reușea să afișeze.

Nicoleta era în stare să facă tumburi numai să o vadă o dată râzând în hohote.

-Tot cu capul în nori, măi dragă?

Oh ! cobori în jos lucefăr blând...

se amuza Nicoleta pe seama Iuliei.

Motive serioase de îngrijorare, sau nemulțumire nu avea.

De câte ori încercase să se analizeze, ce are, ce-și dorește de fapt și nu poate îndeplini?

Avea impresia că intră într-un cerc vicios din care nu mai știa cum să iasă.

Dar de lipsit sigur îi lipsea ceva, încă neclar, ceva ce trebuia să-i întregească personalitatea ei, să umple golurile lăsate de alții, în sufletul ei de copil orfan.

Numărul cunoștințelor lor se mărise, timpul îl împărțiseră judicios între plaja și distracții.

Diminețile baie în mare și plajă, iar după amiezile hoinăreau prin toate stațiunile de pe litoral.

Paul era nelipsit din grupurile ce se formau, cântând de câte ori se ivea ocazia, din gură și acompaniindu-se cu chitara. Era trubadurul trupei.

Primul contact cu apa mării, o făcuse pe Iulia să se înfioare din tălpi până-n creștet.

Încercase chiar să învețe să înoate, dar era imposibil pentru moment. Se temea totuși de apă.

În comparație cu muntele, marea va fi totdeauna pe locul doi.

Apreciase că toate stațiunile amenajate pe litoral, erau frumoase, fiecare în felul ei. Dar serile când organizau acel foc de tabără, pe malul mării, cu cântece și recitări de versuri, vor rămâne pentru totdeauna, în mintea și inima ei. Acolo în fața focului, tineretul studios știa să se distreze, dar și să se pună în valoare. Au căzut cu toții de acord, că ar fi frumos să-și imagineze că vor da examen la I.A.T.C. și vor susține probe din cele mai diverse. Atunci a început febra căutărilor, în bagajele culturii generale, ale fiecăruia dintre ei care urmau să participe la acest joc.

Cei ce se eschivau, erau catalogați drept trădători de grup și li se dădeau pedepse, care mai de care mai hazlii. Acceptase și Iulia acest joc, deși nu știa prea bine ce va face, dar urma să se orienteze după ceilalți.

Își amintește cu plăcere de probele de recitare, obligatorii, un cântec la alegere, un dans și o probă de mimică.

În cursul zilei juriul puna la cale cele mai năstrușnice încercări, pentru cei câțiva tineri ce urmau să fie chipurile examinați seara. Teama de ridicol pusese stăpânire pe Iulia și se frământa să găsească ceva inteligent, de

mimat și de recitat, dar ...mai trebuia și să cânte, iar de dansat...nu se descurca prea bine.

În seara respectivă își adună tot curajul de care avea nevoie, hotărâtă să facă impresie bună. Trase un billet prin care i se cerea :

-să interpreteze o melodie veche, în stil modern.

-să compună pe loc o poezie, de cel puțin două strofe.

-să mimeze ceva greu de ghicit, să danseze vals, cu un partener ales fără să-l vadă.

urmând să fie legată la ochi.

Problema era serioasă, deoarece ea nu știa vals în nici un fel, iar legată la ochi ar fi făcut totul și mai caraghios. Încercă să se adune, să-și pună ordine în gânduri. Ce putea să mimeze, să fie greu de ghicit, în caz contrar, pedeapsa era de 30 săruturi, tot legată la ochi. Se aplecă asupra hârtiei de scris și cu îndemânarea de altă dată scrise pe nerăsuflăte, următoarele versuri:

Din genuni întunecate, zbuciumate valuri vin,
Sfârâmându-se de maluri, murmurând și
suspînând,

Suliți roșii străpung cerul, violet întunecat,
Dând zenitului văpaia, focul sacru ne-ntinat.

Speriat se trage-n lături, întunericul greoi,
Făcând loc luminii care se revarsă peste noi.
Cer și apă-i o văpaie, cu sclipiri strălucitoare,
Prevestind cum din străfunduri, se ridică
mândrul soare.

Sprinteni pescăruși se-avântă, în înaltul
cerului,
Anunțând ziua cea nouă, darul sfânt, al
soarelui.

Erau versuri inspirate de primul răsărit de
soare la mare, la care fusese așa de fascinată
și pe care-l păstra încă foarte viu în minte.
După aceea la recitat a fost chiar apludată,
prinse curaj și cântă fără a schimba nimic,
melodia “Numai una”, pe versurile lui
G.Coșbuc.

Spre norocul ei nu s-a sesizat nimeni, de
interpretarea clasică.

Rămăsese foarte încurcată, când a trebuit să
mimeze ceva, dat fiind că nimic nu-i venea în
minte. La un moment dat își amintește un
copil de la grădinița unde lucra, care de câte
ori se certa cu un coleg, venea plângând la
domnișoara educatoare și-i cerea să-l
pedepsească pe celălalt copil.

Iulia pune un genunchi în pamânt, îl ia imaginar de barbie și-l conduce la locul lui. Îl mângâie pe cap și-l ciupește ușor de obraz. Se ridică triumfătoare, așteptând să vadă cine a ghicit, ce mimase.

-Ce-a fost asta? Intrebă așa zisul președinte al juriului, Doru Georgescu, ușor nedumerit.

-Ghicește spuse Iulia, enigmatică.

-Ai petrecut cumva o batrână să treacă strada? Mai încercă Doru râzând.

-Să crezi tu ...apoi am ciupit-o de obraz, nu? adăugă Iulia zâmbind.

Toți râd, dar niciunul nu știe ce a mimat.

Nicoleta face semen că ea știe dar nu spune.

-Este cazul să repet? Întrebuse Iulia în glumă.

-Nu, trebuie să ghicim noi juriul sau altcineva din asistență. Ia să vedem, ne spune cineva?

Traian Munteanu o privea pe Iulia, gânditor și serios în același timp.

-Ai încercat cumva să pari cocoșată? Mai încercă Doru.

-Nu, am împăcat doar un copil care plânga, spuse Iulia triumfătoare.

-Un copil? Fantastic ! am uitat că lucrezi cu puradei, ei...dar acum...dame vals, te rog, legați-o la ochi...

În jurul ei, se formează iute un cerc de băieți. Iulia întinde mâna fără să vadă absolut nimic,

atinge un umăr ieșit oarecum mai în față și rămâne cu mâna pe el. A început și valsul, la casetofon. Tînărul dându-și seama că fata nu știe vals, o prinde cu nădejde de mijloc, și-i spune să se lase condusă de el și să numere pașii în gând.

Astfel Iulia recunoscuse vocea lui Traian și spre distrația generală, termină cu bine și valsul și scăpă de cele 30 săruturi, nedorite. Toți așteptau cu nerăbdare proba dată de Nicoleta și Man. Prea o pregăteau de mult timp, ca să nu fie ceva deosebit. Își mai amintește că Man și-a ales scena balconului din Romeo și Julieta.

Au primit numeroase aplauze.

Mona recitase câteva rînduri dintr-o baladă veche, în care se vorbea despre istețimea femeilor. La proba născocoște o poveste, ea ceru voie să povestească una, pe care o auzise în satul ei natal, de undeva de pe malul Dunării. Avea darul de a povesti cu lux de amănunte, de lesne-ți puteai imagina scenele descrise. Istorisirea ei vorbea despre un seducător fără scrupule, care făcea câte-o victimă în fiecare sat, pe unde trecea.

X. FATA DE PESCAR

Era cred, în vara toridă a lui 1964.
Tinerețea, cinstea și frumusețea ei, erau singura avere. Numai mătușa ei o purta prin casele cele mai frecventate de bărbații în cătarea unei soții cu sau fără avere, dar de o cinste incontestabilă. Din copilărie i se inoculase o anumite conduită. Educația rigidă de care avusese parte, o făcuse să se ferească de companii periculoase. Știa că bărbații trebuiesc crezuți numai pe jumătate. O dată ce –și ating scopul, te salută din mers și nu le mai dai de urmă. Ce rămâne în urmă, nu-i mai interesează. Fetele ce nu au ținut seama de aceste sfaturi, au alunecat jos de tot în urbea lor natală. Întâlnise prin casele prietenilor și rudelor un marinar. Lucra pe un șlep de marfă. Era de o tinerețe și o vivacitate impresionantă, iar poveștile lui reușeau să capteze atenția tuturor. Alexandru Banu, nume predestinat unui barbat hotărât să-și ia o nevastă cu o mare avere. Sentimentele, deși existau, nu contau când se punea în joc libertatea, existența și confortul personal. Se mai pripășise pe lângă prietenii comuni și un tânăr parvenit, un mediocru din toate punctele de vedere, dar cu o ambiție de nesuportat.

Părinții lui țineau o prăvălie de pește undeva într-o mică așezare urbană, iar el se ocupa de aprovizionare.

Lipsit de tact și de sensibilitate tânărul Pericle, nu înceta să-i facă curte tinerei crescute în chingi, mai întâi în familie apoi de către mătușa sa.

Având o mare sensibilitate, Marina încerca să scape din cercurile societății, în care nu se simțea decât o păpușă, manevrată atât de mătușă cât și de cei din jur. Mereu o puneau să le cânte.

Ambiția pretendentului îngâmfat nu cunoștea margini și se străduia să-și bată joc de amicii celei pe care și-o dorea de logodnică.

Nu se sfia să-i ponegrescă pe cei din anturaj, provocând numai încurcături, neținând seamă de gingășia sentimentelor fetei.

Cum marinarii sunt bărbați ce nu suportă afronturile de nici un fel, între tânărul Pericle și marinarul Andru, se instalează curând o ostilitate manifestată peste tot.

Glumele răutăcioase și farsele se țineau lanț, iar Pericle în înfumurarea lui nu înțelegea ce are lumea cu el.

Se credea în centrul atenției, deși era de fapt ținta batjocorii lor.

Continua să se amestece cu cei din prejma Marinei, ce cânta așa de frumos când mergeau la

picnic pe malul Dunării, de credeai că este o adevărată sirenă.

Mulți erau cei ce se învârteau în jurul Marinei, dar dintre toți, unul singur reușise să se așeze mai adânc în inima ei.

Nu vedea, sau refuza să creadă că este un aventurier și un vânător de zestre.

Andru, versat în cucerirea femeilor, reușea să lase impresia că este fermecat de tinăra fată de pescar. Se declară îndrăgostit și fără speranță dar în realitate, căuta cu infigurare o fată cu zestre serioasă. Bruma de avere ce-i rămăsese de la părinți, Andru o pierduse la jocul de cărți.

Frecvența așa numita societate aleasă, unde reușise în scurt timp să capteze atenția tuturor, dar cucerise și inima sărmanei fete de pescar. Aceasta lipsită de orice experiență, roșea ori de câte ori Andru o privea, sau i se adresa cu vorbe mieroase, complimente bine plasate, ce o intimidau de fiecare dată.

Undeva, în aval făcuse să se îndrăgostească de el, fiica unui om foarte bogat, blindată cu aur și cu conturi în mai multe banci.

Aflând de la amicii chefliei cu care-și pierdea timpul liber, că frumoasa Marina, urma să se mărite, lui Andru nu-i conveni acest fapt. Făcu totuși eforturi să nu se vadă acest lucru, dar mintea sa diabolică, începu să urzească un plan.

Când află cu cine urma să se mărite fata, deveni și mai înverșunat.

Un prost îngâmfat ca Pericle, merita o lecție să-i ajungă întreaga viață.

Această nuntă nu trebuia să aibă loc, decretă în mintea lui, Andru.

Cu toate ceaiurile pe care le dădea Pericle, pentru a demonstra ce afaceri înfloritoare are, nu reușea să facă o impresie mai bună. A doua zi începea să se vaite la amicii apropiați, că cheltuisese o grămadă de bani, fără nici un folos personal.

Aceștia îl laudau, pe față pentru cât de bine s-au simțit la el, dar în spate râdeau de el, făcându-l caraghios, zgârcit cu ifose de om de lume.

Marina, fata de pescar, scoasă în lume de mătușa ei, se simțea prinsă în lațul întins cu mare arta de marinarul aventurier.

Mândria lui Pericle nu mai cunoștea margini, de când fusese acceptat ca logodnic oficial al Marinei. Dorea să se fălească cu cucerirea sa peste tot.

Biata fată se agățase de această oportunitate, ca cel ce simte că se scufundă, în durerea iubirii nepărtășite.

Nimic din comportamentul lui Pericle nu-i era pe plac, frazele lui bombastice, parcă erau copiate de undeva și învățate pe de rost.

Se ruga de el, însă cu disperarea celei ce simte primejdia și urgenta plecarea lor cât mai departe posibil.

Prezența lui Andru, îi făcea mult rău. În preajma lui se pierdea cu firea.

Numai logodnicul nu pricepea nimic, din graba fetei de a pleca din oraș.

Nu reușea să vadă cât de mult își dorea Marina, să se pună la adăpost de orice ispitire, venită dinspre Andru.

Era ceva mai presus de puterea și rațiunea ei, sănătoasă în alte situații.

Vroia să fugă departe de meschinăria lumii, în care nimerise aproape fără voia sa. Pe malul Dunării, în căsuța de pescar, se simțea în siguranță, dar aici la oraș, liniștea și calmul ei obișnuit, se pierduseră în întregime.

Teama, vecină cu panica le înlocuise.

Se simțea fără voință proprie, o marionetă în mâinile mătușii dar și ale celor din jurul ei. Nici mătușa nu-i înțelegea tulburarea, iar logodnicul ei nu înceta să se laude peste tot, de norocul ce-l avea fiind iubit de o asemenea fată.

Sărmanul de el, nu înțelegea nimic din frământările ei.

Nu încetase să-i ironizeze pe toți care îndrăzneau să se apropie de Marina.

Teama tinerei fete, de a nu cădea în mâna celui ce știa să o facă să-și piardă capul, era justificată. Semnalele primite și detectate de alarma ei interioară, o avertizau permanent. Andru făcea eforturi să se afle în același cerc de prieteni unde se afla și ea. Soarta însăși, se pare că-i aducea în același loc.

Andru găsea întotdeauna, un cuvânt potrivit oricărei situații, făcea conversație cu o uimitoare ușurință și nu înceta să-i plaseze câte un compliment, făcând-o să roșească până-n vârful urechilor.

Îl amuza foarte mult acest joc al seducției, în care Marina nu mai știa unde să-și îndrepte privirile și nu știa cum să răspundă.

Cum mâncarea și băutura nu lipseau de la petrecerile lor, Andru cu doi marinari, hotărâ să-l îmbete pe Pericle și să-l facă de râs încă și mai mult decât se făcuse el singur.

Nu-și dădea seama, ce obiect de distracție devenise. L-au provocat, până a făcut pariu că frumoasa lui logodnică, la cât de mult credea el că este iubit, va fi a lui înainte de nuntă. Abia ținându-se pe picioare, se duse la ușa Marinei, spunându-i că era o prostie să mai aștepte până la nuntă. Ceru clar să-i dovedească, cât de mult îl iubește și-i pretinse, să meargă la el acasă chiar în acel moment.

Privindu-l drept în față, Marina spuse un nu atât de răspicat, încât îi trecu toată mahmureala.

Cerceta cu înverșunare chipul fetei, iar în privirea ei nu reuși să descifreze altceva decât repulsie. Beția și nerușinarea, adăugate la alte necalități, o făcuseră pe fată să-i răspundă cu toată hotărârea.

Lipsa de cuviință a viitorului mire, o trezi din acea amorțeală. Nimic din ființa ei nu o îndemna la acest compromis. Chiar dacă acest tânăr, oferea oarecum un viitor Marinei. Nu mai era mult până la nuntă și fata îl simțea ca pe o povară ce urma să o poarte întreaga viață.

Intervenția severă a mătușii, reuși să-l facă pe Pericle, să înțeleagă că nu se cuvine să aibă astfel de purtări.

Acesta în îngâmfare și mahmureala lui, anunță că în aceste condiții nu va mai avea loc nici o nuntă, spre disperarea mătușii care dorea să o vadă pe fată cât mai curând la casa ei.

Văzându-se astfel respinsă, Marina simți mai mult ușurare. Cu mintea ei limpede, întrezărea ce groaznică căsnicie ar fi avut alături de un astfel de om.

N-a știut să aprecize la ea, acest dar pe care urma să-l facă, numai aceluia alături de care urma să-și petreacă întreaga viață.

Susținuse cu tărie, în fața amicilor, că o iubește și este singura fată cu care s-ar căsători vreodată, dar de fapt se iubea numai pe el și ar fi vrut să o supună capriciilor lui.

Mătușa care nu pierdea deloc timpul, văzând cât de resemnată era Marina după ruperea logodnei, începu să se orienteze în altă parte. Doar băieți de însurat erau destui. Promisese fratelui său pescar, undeva în provincie, că va găsi pentru fată un mire potrivit, nu un pârlit de pescar, sau plugar la CAP.

Marșul pe la ceaiurile organizate cu fast, reîncepu. Marina se lăsa purtată peste tot de mătușa, deși de cele mai multe ori, ar fi preferat să stea acasă cu o carte bună. Se înțelege că de la aceste ceaiuri, Andru era nelipsit.

Era așa de fericit, că stricase cu bună știință logodna celor doi, încât cu greu putea ascunde această stare. Lumea începu să-și dea coate și să şușotească...

- Oare nu era cumva îndragostit cu adevărat, de Marina ?

Tot timpul se afla lângă ea, ba mai purta discuții și cu mătușa, încercând s-o convingă de seriozitatea lui. Căldura insuportabilă de peste zi, deseori îi mâna pe cei mai mulți, jos pe malul Dunării, unde organizau pic-nic. Nimeni nu se îndura să plece spre oraș, decât atunci când era

destul de răcoare. Uneori mergea și mătușa, alteori nu, fiind mult de mers pe jos și pentru ea o oboseală prea mare. De fiecare dată Marina era rugată să le cânte, iar Andru se chinuia să o acompanieze cu chitara.

Deși emoționată, le cânta să le facă plăcere. Vocea ei avea un tremolo, ce da melodiilor și mai mult farmec. Târziu tinerii plecau perechi fie spre oraș, fie la o plimbare nocturnă, pe malul apei. De data aceasta Marina nu era însoțită de matusa, dar Andru promisese ferm, că el o va aduce acasă pe fată.

Când văzu Marina că tinerii pleacă perechi, perechi și rămâne singură cu Andru, tresări presimțind că ceva rău avea să se întâmple. Cu o creangă de salcie tulbura apa, făcându-și de lucru, după ce îl rugase deja de două ori pe Andru să o ducă acasă, că prea se făcuse târziu. Acesta însă, nu era omul care să piardă timpul degeaba. Cu gesturi moi și răsuflarea fierbinte începu să-i șoptească tinerei toate neroziile amoroase ce-i veneau în minte. Oricât ar fi vrut Marina să se opună, nici trupul ei nu o mai asculta. O ceață caldă pusese stăpânire pe mintea, pe trupul pe sufletul ei, devenise captivă. Când se dezmetici, faptul era consumat. Pe patul de trestii construit cu bună știință de Andru, zăcea acum inertă, pângărită,

murdară. Devenise femeie fără să fi avut timp, sau tăria să se opună.

Ar fi vrut să intre în apă să se spele, dar Andru o împiedică, spunând ce vârtejuri mari erau în zona aceea. Își strânseseră de pe jos hainele și cearceaful de plajă, apoi cu pași nesiguri au pornit spre oraș. Nici unul nu a scos nici un cuvânt.

În pragul ușii, mătușa se răsti la ei.

-Asta-i oră de venit acasă? Dar Andru făcu un gest cu mâna, apoi zise.

-Vă rog, este ...târziu, aud vecinii ...vin mâine să stăm de vorbă. Marina se mira că după cele ce se petrecuseră, nu o duce la el acasă, cum se întâmplase cu alte fete, cunoștințe de ale lor.

Intrată sub duș, dădu drumul la apă, încercând zadarnic să spele umiliința, rușinea, trădarea, lui Andru. Inima ei o avertiză că el nu va veni, a doua zi să stea de vorbă cum promisese.

Șiruri de lacrimi se scurgeau pe fața ei, nu reușea să se adune, se tot întreba cum de fost cu puțință, ea care se mândrea cu o judecată limpede, să cadă în mâna lui Andru. Oricât ar fi zăbovit sub dus, se simțea întinată. Era un fapt ce nu mai putea fi schimbat. Urmă o noapte de coșmar, apoi o zi de așteptare în zadar.

Foarte derutată era și mătușa, neștiind ce atitudine să adopte. Fata spusese simplu, am fost

a lui. Nici un alt cuvânt nu a mai scos de la ea.
Se închisese într-o muțenie de neclintit.
În mintea Marinei, întâmplarea lua proporții
uriae. Dimineța trecu repede cu treburile prin
casă, dar după amiază, fata nu se mai dezlipi de
fereastră, privind tacută în lungul străzii.
Zăpușeala îi ținea în continuare pe oameni în
case, la birt la o bere rece, sau mai jos la Dunăre.
Se însera și mătușa pierzându-și răbdarea,
începu cu ocările la adresa lui Andru, dar și la
adresa Marinei. Aceasta înțelesese deja, că pe
Andru nu l-au interesat decât acele câteva
minute, petrecute cu ea în intimitate.
Aventurierul învinsese omul. În furia ei mătușa,
începu să-i spună despre cazuri când, în astfel de
împrejurari, au apărut copii din flori, iar fetele s-
au făcut de râsul lumii.
Aceasta a fost picătura care a umplut paharul.
Nu, așa ceva nu se putea întâmpla.
Nu se putea duce acasă la tatăl ei, cum amenința
mătușa, cu un copil din flori.
Ar fi fost prea dureros, pentru ei să suporte o
asemenea rușine. Ce vor spune sătenii ? Cum vor
râde de ea și cum o vor batjocori, că s-a dus la
oraș să se facă de râs.
Cum mătușa obosise de cât vorbise de una
singură, se duse curând la culcare.

Marina nu se putea dezlipi de la fereastră. De somn nici nu putea fi vorba.

Gândul că ar putea avea un copil, îi paraliză gândirea. Fără să știe exact ce va face, deschide o casetă unde avea actele într-un plic, le pune în poșeta ei de plajă și iese fără să facă zgomot. Se înnoptase bine când neștiind încotro să se îndrepte, pașii o purtară spre locul acela nefast, unde fusese cu o seară înainte cu Andru.

De la birt se auzea o muzică populară și zgomotul sticlelor de bere ciocnite ca la chef.

Un grup de cheflii făceau mare haz, iar în mijlocul lor, era Andru. Beau berea direct din sticle și le ciocneau cu putere. Printre hohote de râs, Andru perora cu sticla în mână.

-Nu s-a născut femeia care să-mi reziste mie... apoi iar se porneau pe râs.

Marina se retrăsese lângă un gard, la adăpostul crengilor joase ale unui copac.

Nu mai avea nici un rost, să încerce să stea de vorbă cu el. Îl consideră mai josnic decât fusese chiar Pericle. Dacă ar fi fost om, ar fi cerut-o de soție, gândi Marina, dar acum chiar de ar face acest gest, nu-l mai vroia ea. După cele auzite la birt, înțelese că nu mai putea merge, decât într-o singură direcție.

Nu mai era nimic de făcut. La mătușa nu mai vroia să se întoarcă. Altceva decât sa o ducă

acasă la tatăl ei, nu putea spera de la ea. Merse un timp fără nici o țintă. Pașii o purtară involuntar, la locul unde cu o seara înainte fusese cu Andru, pe malul apei.

În mintea puternic zdruncinată, de prea multe frământări, stăruia un singur gând.

Acolo sunt vârtejuri mari. Oare de ce acum nu mai suna ca o opreliște ci suna ca o sugestie ?

Nu-și putea scoate din minte acest gând.

În haosul din mintea ei nu găsea decât... acasă... rușinea...copil din flori...

Pe patul de trestii întinse pe pământ, Marina lăsă să-i cadă poșeta de plajă.

Ochii ei priveau hipnotizați apa. Era liniște, atâta liniște că nici o adiere nu făcea să foșnească frunzele sălciilor. Niciodată nu se simțise așa de străină de acea lume ca în momentul în care judecata ei, nu mai funcționează. Un țipăt scurt, un salt și un plescăit al apei, tulburară un minut liniștea serii.

Apoi nimic, totul incremenit în tăcere.

Pe suprafața apei întunecate, flutură un timp rochița de vară de culoare albă a Marinei.

În umbra trestiiilor înfiorate de adierea de seară, doctorul Mihail, fuma tacticos ultima pipă. Avea un tutun bun, trimis de un amic de-al său de peste hotare.

Din când în când arunca în apă câte-o pietricică să mai scape de plictiseală.

Era absent la tot ce se întâmpla în jur. Venise pentru o săptămână în vizită la un confrate, medic în acest orașel. Se cunoșteau din facultate și discutând cu acesta ce săptămână încărcată avusese, acceptase invitația să petreacă la el câteva zile. Sejurul lui se apropia de sfârșit. Încă o zi, două și urma să plece la București.

Avea mare grijă ca mama sa, să nu stea prea mult singură. Vecinele i-au dat asigurarea că orice va avea nevoie, o vor ajuta. Un accident nefericit o adusese pe mama doctorului Mihail, în situația de a se deplasa cu două cârje. Doar printr-o minune scăpase cu viață, dar soțul ei s-a prăpădit atunci.

Încet ca omul care nu se grăbește undeva anume, doctorul Mihail începu să-și adune hainele să se pregătească de plecare. Atunci auzise acel tipăt scurt și plonjarea unui corp în apă. Nu era departe de locul unde stătuse el. Privind atent pe suprafața apei observă cu ușurință rochia albă fluturată de curenții de aer.

Nici un strigăt de ajutor nu-i mai era de folos. Fără să stea prea mult pe gânduri, sări în apă și se sili să ajungă din urmă corpul fetei ce se aruncase. Curenții apei foarte puternici făceau salvarea și mai anevoiasă. Nu era timp de

pierdut. Fiecare secundă era prețioasă. Ajunse la un moment dat sa prindă rochia fetei, mai reducând viteza cu care era purtată de șuvoaiele de apă.

Se strădui din răsputeri să înoate către mal, ținând capul fetei deasupra apei, dar ea leșinase și nu se putea controla. De mare folos le fusese la un moment dat, o salcie cu crengile plecate până la suprafața apei. De ea se agăță cu disperare doctorul, cu fata într- o mână și cu cealaltă înotând. Sleit de puteri, cu cu fragila povară în brațe, acesta reușește într-un final să o depună pe iarbă. Îi dădu primul ajutor și o aplecă înainte să scoată apa inghițită. După mai multe încercări, fata începu să dea semne de viață, să tresară necontrolat și să tremure ca scuturată de friguri. După un timp, când se mai liniști, înfășurată în prosopul mare și pufos al doctorului, reuși să întrebe ...

-Cine ești ?

-Sunt doctor, nu-ți fie teamă. Nu știi dacă sunt norocul sau...ghinionul dumitale. Te-aș întreba totuși, de ce ai făcut asta ?

-Nu aveam altă soluție îngăimă fata abia auzit.

-Întotdeauna există o altă soluție...eu mă lupt în fiecare zi să salvez vieți și dumeata îi dai cu piciorul ? Încercă totuși să nu pară aspru.

După alte câteva minute de tăcere, doctorul o întreabă...

-Spune-mi unde să te duc, la cine stai?

-Nu am pe nimeni... nu am la cine să cer adăpost, fu răspunsul urmat de un suspin greu. Mihail rămase un timp pe gânduri, apoi zise...

-Eu sunt aici în vizită...nu știu ce să fac, mai mult de atât...

-Oh ! de ce nu m-ai lăsat acolo ? gemu Marina.

-Niciodată să nu mai vorbești așa...găsim noi o soluție, trebuie să existe ceva...

când deodată în mintea lui se făcu lumină...am găsit...sigur era o idee bună. Rezolva două probleme deodată. Se apropie de fată și-i spuse...

-Domnisoară, vrei să lucrezi în capitală ? să îngrijești o doamnă în vârstă ?

-Da, fu răspunsul ei, vreu să plec acum și cât mai departe de aici.

-Nu vrei să anunți pe nimeni, ai nevoie de acte ca să pleci în alt oraș.

-Geanta, geanta mea se agită Marina, trebuie să fie...acolo și arată locul de unde sărise în apă.

Apoi mai spuse cu amărăciune. Nu vreau să știe nimeni că plec.

-Ești sigură de asta ?

-Da, fu răspunsul ei, de data asta mai ferm, mai hotărât.

O sprijini pe fată să poată merge până unde-și lăsase poșeta, o găsi și i-o dădu să caute ea singură. Doctorul o observa cu multă atenție, să nu facă din nou o prostie. Cu degete tremurânde Marina scoase plicul cu actele, iar poșeta o lăsă să cadă în iarbă lângă mal. Mihail înțelese gestul ei și nu interveni în nici un fel.

Se îndreptară amândoi spre oraș, iar el îi spuse că trebuie să-și ia rămas bun, de la amicul lui și lucrurile ce le mai avea acolo. Nu se cădea să plece fără să anunțe. Iar jos în parcare avea mașina lui.

-Înțeleg prea bine, spuse Marina, te aștept jos, dar... să vii singur.

-Pot să am încredere în tine, că nu mai faci o prostie ?

-Niciodată n-am să mai fac așa ceva, fu răspunsul Marinei. Promit.

Între timp vântul mai zvântase rochia și părul fetei, tot înfășurată în prosop, dar tremurând mai puțin. Ajunși lângă mașină, Mihail scoase cheile, descuie și o instalează pe fată înăuntru.

-Mă întorc foarte repede, spuse el. Aici să te gădesc. Într-adevăr după câteva minute coborâ cu o geantă de voiaj pe umăr. Trebuie să-și oprească prietenul de a-l conduce până jos, motivând că ...are un motiv pe care i-l va spune altă dată.

Amicul râsese complice și-l bătuse prietenește pe umăr.

Urcat la volan, Mihail încercă să încropească o discuție cu Marina, dar altceva decât răspunsuri monosilabice nu obținu de la ea. La scurt timp fata alunecă într-un somn greu și zbuciumat.

Șoseaua era într-adevăr liberă și doctorul merse cu viteza maximă admisă. Avea teamă, ca nu cumva un echipaj de miliție, să se ia după el. I-ar fi fost greu, să dea explicații cu privire la fată. Când cerul devenea cenușiu, vestind că zorii sunt aproape, Mihail intra cu mașina în parcare, din fața casei mamei sale. Drumul și evenimentele prin care trecuse, îl obosiseră mult. Parcă scurt și silențios, apoi o trezi pe Marina, spunând numai...

-Am ajuns...acasă. Portița metalică scârtâi ușor la deschidere și la trecerea celor doi. Mihail descuie ușa, cu o îndemânare dată de obisnuință.

Intrând în apartamentul mamei, spuse cu voce puțin mai tare...

- Eu sunt mamă, am venit...să nu cobori, vin eu la tine. O conduse pe Marina în sufragerie și-i făcu un semn să stea liniștită acolo, până revine el. După câteva minute ieși din dormitor însoțit de mama sa, sprijinită de o parte de el, iar de cealaltă de o cârjă. Fruntea ei lata, era încununată

de părul alb complet, semn al vârstei înaintate, dar ochii...erau vii și plini de curiozitate.

Se interesă de față. Aflase pe scurt povestea ei, de la fiul său. Se apropie de ea cu o mână tremurândă și o mângâie părintește pe față, pe păr, apoi zise...

-E bine...e bine că ești...aici...o baie caldă are să-ți facă bine. Eu pun de cafea sau ceai, ce vreți voi să beți?

-Ceai fu răspunsul lor într-un glas. Și ceva de mâncare că murim de foame, zâmbi doctorul, ajutând-o pe Marina să se descurce cu baia.

Vreau să dorm câteva ore, spuse Mihail, mamei sale, vă voi lăsa și pe voi să dormiți.

Cu halatul de baie al doctorului și cu capul înfășurat într-un prosop, Marina pătrunse în bucatărie când fluierul ceainicului, anunța că-și terminase treaba.

O bucată de plăcintă cu mere și o ceașcă de ceai fierbinte, aduse bujori în obrajii tinerei, care dacă nu era doctorul Mihail pe aproape, acum ar fi zăcut undeva pe fundul apei. În sinea ei Marina recunoștea, că gestul ei fusese precipitat și necugetat. Și plecarea fără știrea nimănui era un gest necugetat, dar în timp va vedea ea cum va proceda cu cei rămași acasă.

Mama lui Mihail era bucuroasă, că va avea o fată așa de draguță, să-i țină companie și să o ajute la treburi, nemaiputând face mare lucru singură. Marina nu s-a mai întors nicidată pe malul Dunării.

Cum Mona se oprise din povestit, toți și-au dat seama că terminase și au aplaudat-o îndelung. Ba mai mult chiar, Paul se aventură să o întrebe dacă nu cumva era eroina din povestirea ei.

-De ce? Vrei să fi tu seducătorul meu ? cum o faci pe trubadurul...semănați puțin, dar nu te obosi degeaba, nu sunt eu, lumea spunea că a fost adevărat.

Iulia se aștepta ca Traian să aleagă ceva deosebit, pentru proba lui, dar prestația depășise toate așteptările: Traian pusese un genunchi în pământ, se îndreptă cu fața spre lună și începu;

-Iubito, așa pe nevăzute,
O vrajă mă cuprinde, o simt cum mă robește,
Și-ți pot vorbi în voie, iar tu-mi răspunzi orbește.

E-un cântec în surdină, cu rezonanță sumbră,
Tu-mi bănuiești doar locul pe care stau, în umbră
Eu știu că pata albă-i făptura ta divină...
E-așa precum și suntem, eu umbră, tu lumină.

Felul cum sta Traian, cu un genunchi în pământ, privind pata argintie a lunii, te făcea să crezi că chiar ei îi făcuse declarația.

Ce voce caldă și plăcută și ce frumos îi străluceau ochii albaștri în noapte. Erau câteva versuri din Cyrano de Bergerac, alese parcă anume pentru maiestuasa lună, ce poleia totul în jur, cu razele sale argintii.

Au urmat apoi celelalte probe, pe care le-a trecut destul de bine, deși nu știa să joace cazaciok, s-a descurcat totuși spre hazul asistenței, care se tăvălea pe jos de răs.

Frumoase amintiri din anii adolescenței, se înmagazinau undeva în adâncul inimii Iuliei.

Cele 12 zile la mare au trecut iute, s-au întors în București, continuând cu întâlnirile ad-hoc.

Perioade de examene alternând cu cele de relaxare, cu excursii pe munți cu rucsacurile în spate, cu agape între amici.

Așa trecuseră cei patru ani de muncă, învățătură și divertisment.

Aceste mici escapade la sfârșitul săptămânii, erau de un farmec deosebit, iar nostalgia serilor petrecute în jurul unui foc de tabără, cu crengile de brad trosnind în flăcări și mirosul de rășină arsă, încă se mai simțeau.

La fel și acordurile chitarei lui Paul.

Mama Antonia, se bucura ori de câte ori Nicoleta găsea timp să-i povestească despre isprăvile lor, sau despre încercările disperate ale lui Man, de a o convinge că este îndrăgostit de ea.

Man, era un băiat din Modova, un om ca pâinea caldă cum se spune la noi la români. Puțin cam solid, cu tendințe spre obezitate, nu știa ce să facă să-i intre în grații Nicoletei.

-Grasu-le! să-ți dai burta asta jos dacă vrei să mai intri aici, îl admonesta Nicoleta, dar Iulia știa sigur că îl place, dar vrea să-l facă să mai slăbească.

Uneori se duceau împreună în parcul din apropiere la alergare.

Când era de față, Man era ca o jucărie în mâinile Nicoletei, iar când examenele îl țineau departe, ar fi fost în stare să-i telefoneze din oră în oră.

Era un pic răutăcioasă, deși simpla prezență a lui Man, o făcea vizibil mai bine dispusă și mai sigură pe ea.

-Cum se face că tu Iulia nu ai încă, un iubit? Întrebase mama Antonia, într-una din zile. Nici o cucerire până acum?

-Are dar nu vrea să spună, sărise Nicoleta, înainte ca Iulia să răspundă ceva. Un zâmbet anemic se ivise în colțul gurii. Nu-i era deloc ușor, să recunoască, faptul că...nu avea un prieten.

Prieteni de grup, erau mai mulți, dar acela pe care și-l dorea Iulia, numai al ei, nu apăruse încă. Uneori își făcea singură reproșuri, că nu este destul de feminină, destul de zglobie, ca Mona, simpatică la fel ca Nicoleta, sau ca celelalte fete din grupul lor de prieteni. Privindu-se în oglindă trebuia să recunoască, cu toată modestia, că era o fată draguță. Trebuia oare să sporovaiască și ea la nesfârșit pentru a atrage atenția că există și ca persoană individuală ?

Își dorea mult să poată ieși la șosea cu un prieten, numai al ei, să se țină de mână, să fredoneze o melodie numai a lor, sau să asculte muzica bună, în răcoarea serilor de vară.

Paul care făcea de multe ori pe bufonul, declara sus și tare că o iubește ca un nebun, dar că ea nu-l bagă în seamă. Că este disperat de indiferența ei, că este un iceberg și multe altele, stârnind hazul general.

Amuzante erau serile în grup, dar cu totul altfel de iubire aștepta Iulia.

O iubire curată se simte, se mărturisește numai între cei doi, cel puțin așa o iubire aștepta ea.

Deși avea multă prietenie pentru toți, nu putea iubi în grup. Poate că nu venise încă timpul ei, cum zicea mama Antonia, gânditoare.

Pentru Iulia, noțiunea de iubire era ceva aproape sacru, definitiv, magnific, cutremurător și

sublim. Era hotărâtă să nu se lase antrenată într-o iubire, la care nu poate răspunde așa cum considera ea. Pe la institute se făceau tot felul de alianțe, tocmai acum la sfârșit, când urmau să primească repartițiile, cei căsătoriți aveau prioritate.

Nu și-ar fi legat viața de a cuiva, numai pentru a rămâne în capitală, sau să devină navetistă.

Ar fi fost un compromis cu ea însăși.

Mai puțin vorbăreț, dar mai matur în gândire, era desigur, Traian care nu deschidea gura decât dacă avea ceva important de spus.

Se pregătise șase ani să devină chirurg și avea șanse să mențină tradiția în familie, ambii părinți fiind medici.

De când începuse facultatea, se situase printre cei mai buni studenți, deși nu era un tocilar, era mai degrabă metodic. Își planifica timpul cu precizia unui ceasornic. Aducea în discuție numai chestiuni importante, nimic banal, nimic vulgar sau ostentativ. Totul era simplu, normal și la obiect. Nu-l amuzau deloc glumele proaste și nu ridiculiza pe nimeni, doar când Paul întrecea măsura, îl auzai spunând:

-Să-mi spui și mie cât te ține criza asta.

Discutam ceva serios și tu vii cu prostii.

-Din prostii ne-am născut noi, dacă vrei să știi, îndrăznește Paul, ușor atins.

-Ar fi timpul să evoluezi. Eu am închis subiectul.

În asemenea momente niciunul nu mai comenta, decât dacă chiar avea ceva important de spus. Analizând firea oamenilor, Iulia era ușor intrigată de felul cum se purta Traian față de ea. În ultimul timp aborda subiecte de discuție, despre care știa că-i sunt cunoscute ei, îi servea practic ca uneia care a rămas în pană, un nou subiect de discutat.

Se străduia să o facă să se simtă mai în largul ei, dar nu era simplu. Viața la internat, pusese o amprentă adâncă asupra personalității ei.

Tot timpul atentă la felul cum se exprima, se străduia să nu facă gafe. Vorbea atunci când riscul de a fi auzită de cei din grup, era cel mai mic.

Oricât de mult o ajutau cei din jur, încercând să o facă să se simtă mai în largul ei, în prejma lui Traian, încerca un sentiment de inferioritate, deși nu o dată el se arătase surprins de cunoștințele ei în materie de filozofie. Acest complex o reducea de cele mai multe ori, la tăcere și o făcea să asculte mai mult, decât să vorbească.

Traian în schimb reușise să se facă ascultat; vorbea frumos, curgător, ai fi putut crede că este un adevărat cunoscător în domeniul abordat, dar el susținea că nu știe mai nimic din ce ar fi trebuit.

Cultura lui generală era într-adevăr foarte vastă.

-Acest băiat s-a născut cu o carte în mână, spunea mama Antonia, când plecau totți și rămâneau singuri.

Într-adevăr Traian era un spirit superior, în orice domeniu abordau, el se situa deasupra celorlalți.

Nu participa niciodată la discuții ce nu prezentau interes pentru știință, artă, cultură, cercetare, dar mai ales în profesia lui.

Deseori Iulia își punea întrebarea: era Traian încântat de cunoștințele ei, sau era un mod elegant de a o sustine? dar în ce scop? nu era ușor de dat un răspuns. E drept, era generos de felul lui, dar dacă mai avea și alt motiv nu se putea ști. Vroia oare să-i ofere o mică satisfacție? Pentru ce?

De ce ar fi făcut-o din moment ce altceva decât o simplă prietenie nu era între ei?

Ușor dezamăgită, Iulia trebuia să recunoască faptul că eforturile Monei de a-i reține atenția

lui Traian, își arătau roadele, dar nimic nu era sigur.

Cel puțin asta lăsa Mona să se înțeleagă. Toți credeau că-l va cuceri curând și că va urma o nuntă în vara aceea, dar... nimic.

Nimic nu a reușit să-i tulbure calmul lui imperturbabil. Continua să rămână un prieten de grup, echidistant, amabil și gânditor.

Asta-i era și porecla în grupul lor; Gânditorul. Grija aproape părintească ce o purta Iuliei, a făcut-o să rămână cu picioarele pe pământ.

Erau simpli prieteni de grup, atât și nimic mai mult.

Eforturile depuse în cei patru ani de studiu și muncă urmau să-și arate curând roadele.

Iulia urma să devină profesoară de L.română, undeva într-o localitate de pe Valea Jiului, după cum se hotărâse deja.

Imediat după examenul de stat, va pleca acolo unde spera să-și găsească rostul ei în lume.

Întâlnirile ad-hoc cu prietenii, erau mai fugitive, febra examenelor ne dându-le timp de prea multe distracții.

Mama Antonia le privea admirativ pe fetele ei preferate, ne-reușind să-și mascheze un zâmbet de satisfacție. Au fost și au rămas mândria ei, ocupând un loc de prietenă mai mare, printre tinerele studioase.

Se mândrea cu faptul că și ea contribuise puțin la formarea caracterelor acestor fete, de ispravă.

La 22 ani Iulia urma să se prezinte la post, iar visul ei să devină realitate.

Nicoleta mai avea doi ani de studii, apoi va intra în rândul acelor ce aduc alinare și sănătate semenilor lor.

XI. CĂLĂTORIA

O dimineață obișnuită de început de septembrie, deși foarte devreme, Gara de Nord, a capitalei părea un furnicar. Călătorii grăbiți, circulau în toate direcțiile, ducând cu ei bagaje multe și grele, sau mai rar câte un geamantan minuscul și o geantă pe umăr așa cum intra pe peron Iulia.

Mai era o jumătate de oră până la plecarea trenului. De la un chioșc de ziare își cumpără două reviste și o Informația Bucureștiului. Călătoria ei va fi lungă de 12 ore. Peste numai câteva minute se afla deja instalată într-un compartiment alături de încă șase persoane, foarte comunicative încă din zori. Pe lângă emoția călătoriei, Iulia are încă o dată ocazia să cerceteze firea oamenilor, obicei păstrat din copilărie.

Constată că unii oameni, fac conversație cu o uimitoare ușurință.

Nu se cunosc, nu s-au văzut niciodată, dar discută ca niște vechi cunoștințe. Fiecare caută să capteze atenția cuiva, să se asigure că pe tot parcursul călătoriei, nu se vor plictisi și sigur vor ajunge acasă cu multe noutați de povestit.

Discuțiile încep de obicei, cu mici observații fără prea mare importanță, banalități. Întâmplări ce se ivesc la tot pasul, capătă la un moment dat importanța unor fapte cu totul ieșite din comun.

Pe banchetă, lângă ușă, două femei cu desagi dintr-o stofă groasă în dungi albe și negre, cu accentul oamenilor de la munte, comentează o întâmplare petrecută într-un magazin. Discută cam tare și asta deranjează.

Lângă Iulia s-a așezat un bătrân, în ochii căruia stăruiau lacrimi. Tocmai se despărțise de fiul cel mic, care-și efectua stajul militar în apitală.

Regretabil, dar nimeni nu găsește un cuvânt consolator de spus. Oare de ce fug oamenii de lucruri triste, se întreba Iulia. Cu siguranță că fiecare are deja amărăciunea lui și nu mai are timp să consoleze pe alții.

Deși nu face conversație, Iulia nici nu a observat când s-a pus trenul în mișcare. Casele cartierelor marginase dispar una după alta, iar trenul începe să prindă viteză.

La o barieră așteaptă un autobuz plin, cu oamenii agățați pe scară și două căruțe. Oamenii se grăbesc la treburile lor.

Încercând să răsfoiască o revistă, Iulia își dă seama că nu se poate concentra. Gândurile o năpădesc din nou. Un bărbat între două vârste, neavând nimic de făcut, îi studiază fiecare gest, fiecare mișcare și asta nu-i place.

Amabilă îi întinde ziarul, poate dorea să-l citească. Se feliicită în gând pentru idee. În mai puțin de un sfert de oră, omul dormea cu ziarul alunecat pe genunchi.

Iulia privea tăcută pe fereastră, încercând zadarnic să-și pună ordine în gânduri .

I se părea că un vânt neastâmpărat i le aduna și le împrăștia în neștire. Era neliniștită. Trăia o senzație de teamă amestecată cu ciudă.

-Unde calătoriți ? o întrebase cineva din compartiment.

-La L.....răspunsese ca un automat, luată prin surprindere. Nu se putea spune că nu participase și ea la discuție. Trenul străbătea acum o câmpie netedă și arată de curând.

Ce firi ciudate sunt totuși oamenii. Cele două femei deapănă deja amintiri, chiar probleme intime, fiecare face eforturi vizibile, pentru a reține atenția celeilalte, dar pe amândouă le-a

ajuns curând oboseala, sau legănatul trenului le
îndeamnă la un pui de somn.

Câmpia presărată din loc în loc cu liziere
de pădure, care foșnesc la trecerea trenului.
Satele rămân în urmă cu aceeași viteză. Lanuri
de porumb încă necules și viile dau culoare
peisajului, amintind că toamna își intră treptat în
drepturi. Mereu Iulia a considerat toamna, un
anotimp frumos. Nu numai din cauza belșugului
pe care-l aduce, ci și din cauza unei doze mai
mari de nostalgie, în comparație cu alte
anotimpuri firește. Întreaga fire se pregătește de
iernat.

S-a ivit în zori o fată,
naltă cu privirea blândă,
vocea-i șoapta măsurată,
a izvoarelor ce plâng.
Zvon de struguri,
must și larmă
de cules, de hărnicie,
toamnă, doamnă arămie,
coborâtă printre vii.
Cu alaiul ei de frunze,
cu ghiozdane și copii,
pune zâmbete pe buze,
desfrunzind din nou copacii,
lasând crengile pustii.
Mi te-ai înfrățit cu vântul,

maturați aleile,
nostalgia și cuvântu-mi,
umple iară paginile.

Primăvara este frumoasă pentru că trezește la viață întreaga fire, iar toamna pentru împlinirea ei. Așa îi plăcea Iuliei să le caracterizeze.

Capriciile primăverii le-a simțit de multe ori, deși o aștepta cu nerăbdare, dar toamnei îi este într-un fel recunoscătoare, pentru izbânzile sale, mici în comparație cu ale altora, dar pentru ea foarte importante.

Plutește deasupra covorului multicolor, purtată de sutele de cai putere ai locomotivei.

Un firicel de apă albăstrie, străjuit de câteva sălcii tivește imaginea ce se schimbă uimitor de repede. Încearcă să se amuze punându-și singură întrebări, la care trebuie să răspundă:

-Tu, Iulia Aron, ce-ți dorești cel mai mult și mai mult acum? se întreabă ea.

Îi este practic imposibil să răspundă. Își dorește mai multe în același timp.

A avea o singură dorință la anii ei, i se părea nefiresc de puțin.

Ar dori poate să ajungă cât mai curând la destinație, dar asta era treaba mecanicului de

locomotivă, care se străduia din toate puterile, scoțând șuier lungi din când în când.

Dar serios vorbind, ce-și dorea ea, de acum înainte de la viață? A fost o vreme când și-a dorit foarte mult să devină independentă, să trăiască pe propriile picioare.

N-a fost ușor, dar a reușit până la urmă și numai asta contează. Nimic nu se dobândește stând cu mâinile împreunate, după cum bine spunea cea mai dragă îngrijitoare, de la orfelinatul unde și-a petrecut copilăria și adolescența.

Cele mai mari satisfacții, i-au venit de pe urma muncii ei.

Fără muncă, nu s-ar fi realizat ca om, nici moral, nici profesional.

Pentru acea femeie, mama Antonia, îngrijitoarea de copii, Iulia nu fusese nicidată un copil abandonat, aruncat pur și simplu în viață sau lăsat în grija străinilor, a fost aproape ca o fiică. Chiar și acum când se prezenta la post, când numai prin eforturile proprii a ajuns profesoară de, Iulia simțea cruda realitate, dar de mult timp renunțase să-și mai facă sânge rău, să-și pună tot felul de întrebări.

Dacă niște oameni au adus-o pe lume și s-au lepădat de ea, nu meritau ca ea să se chinuie, să sufere...nu ! Poate că au avut motive serioase să

procedeze astfel. Lipsuri materiale, boală, moarte...orice era posibil.

Toate acestea au fost lăsate în urmă, o dată pentru totdeauna, au fost înlocuite de o sete continuă de a ști, de a se realiza cât mai bine și numai prin propriile ei puteri. Asta a vrut, asta a reușit. Deci avea această mulțumire.

Dacă n-a avut parte de o familie care s-o susțină și îndrume în viață, a avut în schimb norocul să fie în îngrijirea unei femei simple, dar cu o înțelepciune de invidiat, o inimă de aur și o voință de nezdruccinat.

Mama Antonia fusese ani de zile suportul moral al Iuliei, cu psihologia ei simplă dar sănătoasă, găsise întotdeauna drumul spre inima copilei firave, sensibile, tăcute, copleșită parcă de toată povara abandonului familiei, a acelor care au adus-o pe lume.

La un moment dat, Iulia privește mirată în compartiment, unde mai sunt numai două persoane care dorm, iar ea care nu a putut închide ochii nici pentru un minut, n-a observat când au coborât ceilalți călători.

Se simțea obosită, amorțită de atâtea ore de stat nemișcată, coborâtă parcă în subsolul existenței sale. Și-a făcut o trecere în revistă, a evenimentelor cele mai importante, care-i marcaseră existența.

Era mulțumită pentru moment, dar desigur mai avea multe de făcut de aici înainte. Pe culoar cineva spune cu glas de bas, ”ajunserăm și la Filiași”.

Așadar se afla deja în Oltenia, dar peisajul era încă prea puțin schimbat, gările semănau între ele ca și construcție, câmpul același cu amprenta toamnei bine imprimată, dar munții pe care-i aștepta încă din zori, întârziău să se arate.

Deschide geamul și privește cu milă o fetiță care, căra pe mâinile ei subțiri un coș de nuiele cu cornete de hârtie în care se aflau pere și struguri.

-2 lei punga cine mai dorește? se agita ea pe peron să nu plece trenul și să-i ramână fructele nevândute. Iulia cumpără și ea numai ca să-i facă o bucurie micuței oltence, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

Intuind graba călătorilor șeful stației dă plecarea trenului, ridicând stegulețul. Două șuiere scurte și trenul se pune din nou în mișcare.

Revistele și ziarul zac abandonate pe măsuța de lângă fereastră.

-Am intrat și-n împărăția Oltului, spune o femeie căscând. Peisajul este bine-nțeles tot câmpie, iar apa galbenă a Oltului se târaște printre sate, să ajungă la Dunare. Trenul parcurge rapid o pădure care foșnește puternic și trimite o undă

răcoroasă. Și aici se vede ruginiul toamnei, în covorul de frunze de pe sub copaci. Părăsind valea Oltului de la o vreme, trenul străbate ținutul Gorjului. Peisajul începe să se schimbe treptat, iar munții așteptați cu atâta nerăbdare încep să capete contur. Se simte deja aerul proaspăt de munte, iar Iulia soarbe cu nesăț bucurându-se ca un copil de noua priveliște, ce i se perindă în fața ochilor. Un șuier lung și trenul se cufundă în întuneric. Intrase în primul tunel din defileul Jiului. Se aprind becurile, pe ici pe colo, unde nu au fost sparte. Ieșind din nou la lumină, Iulia deschide fereastra, admirând minunata priveliște ce i se așterene în cale. Lăsase deoparte gândurile ce o bintuiseră toată ziua.

Auzise cândva vorbindu-se despre frumusețea Văii Jiului, dar ceea ce vedea acum, întrecea orice descriere. Apele Jiului înspumate sclipeau în soarele dupămiezii, de parcă pietre nestemate ar fi purtat pe crestele valurilor. Cu ce furie izbea apa pietrele mari, puse parcă anume în calea ei, spre a-i verifica rezistența în competiție. Pădurile cu foșnetul lor, freamătul apei încorsetată în pereții de stâncă, făceau să-i tresară inima de bucurie. Locomotiva trăgea din greu șirul lung de vagoane, urcând tot mai sus, în creierul munților. Ce repede trecea acum timpul.

Iulia privea cum rămânea în urmă o vale sau un munte, o mică așezare omenească, când cineva pe culuar spune: aici la L....., nu stă decât un minut. Grăbită Iulia își trage de sus bagajul de mână și geanta, urează drum bun călătorilor rămași în tren și se îndreaptă spre ușa vagonului. La coborâre, imensitatea culmilor ce înconjoară localitatea, o fac pe tânăra fată, să se simtă și mai mică și mai dezorientată. Un șuier scurt și trenul se pune din nou în mișcare. Amorțită de prea multe ore de mers cu trenul, se oprea la fiecare zece pași, privind în jur. Cei câțiva pasageri care coborâseră o dată cu ea, se grăbeau spre casele lor. Doi CFR-iști au stat puțin de vorbă, după care și-au urat unul altuia “sară bună” după obiceiul locului. Pe unul din ei îl întrebase Iulia, cum ajunge la primărie. Puțin nedumerit de apariția ei, acesta strigă la colegul său care se depărtase ceva mai mult.

- Mă Ione, condu tu pe domnișoara la primărie, că nu-i de pe la noi și tot ți-i în drum. Se înclină puțin, își scoase șapca pentru o clipă, apoi zise:

- No mereți cu el, vă duce tocmai acolo. Iulia îi mulțumi omului și se grăbi să-l ajungă din urmă pe celălalt, ca să-i fie călăuză până la primar. Se lăsa seara, aerul era încărcat de mireasma finului proaspăt cosit. Soarele-și ascunsese fața

dincolo de crestele dinspre apus. Mantia ruginie a toamnei aici era mai vizibilă, dar vremea era încă frumoasă în acea primă parte a lunii septembrie. Omul în uniforma de CFR-ist se înclină un moment și-i zise Iuliei:

- Bine ați venit la noi, se pare că-i pentru prima dată.

Iulia îi spuse ca așa era, dar privind fața obosită a omului se feri să-l asalteze cu întrebările. Și omul părea destul de discret, vorbind numai atât cât cere buna cuviință. De altfel se vedea și primăria la numai câteva case, undeva în apropierea școlii.

XII. LA NOUL LOC DE MUNCĂ

Mai stăruia încă în urechi zgomotul roților de tren. După o cană de lapte cald oferit de gazdă, Iulia încercă zadarnic să-și facă ordine în gânduri. Cu cât se străduia mai mult cu atât somnul o toropea mai tare. Mai schimbuse câteva cuvinte cu nana Ileana, cum o numeau sătenii, dar când plecase femeia, sau ce mai spusese nu-și putea aminti. Oboseala unei întregi zile de călătorie, o făcuse să alunece pur și simplu într-un somn adânc, fără vise. Trezirea se făcu brusc, la cântatul strident al unui cocoș, cocoțat pe

gardul vecinilor. Afară mai stăruia o umbră de întuneric. Vrednic ceasornic mai aveau vecinii mătușii Ileana. Iulia simțindu-se destul de întremată, coborî din pat și deschise larg fereastra să intre aerul curat al dimineții. Răcoarea însă era așa de mare că fu nevoită să se acopere cu o cergă de lână, ce în mod obișnuit acoperea patul. Se lăsase sprijinită cu coatele pe pervazul ferestrei, sorbind cu nesaț răcoarea și mireasma unor frumoase tufe de trandafiri roșii sângerii, ce încadrau de o parte și de alta fereastra dinspre stradă. Un scârțâit ușor al porțiței atrase atenția Iuliei, care întorcându-se văzu pe gazda sa, scoțând pe poartă o vacă mare albă, cu pete arămii și cu coarnele tăiate scurt. De partea cealaltă a străzii un vecin, la fel scoate o vacă și o vițea cărora le dă drumul singure spre pășune. Își scosese în grabă pălăria și-i urase mătuși bună dimineața. Mătușa Ileana răspunde salutului și întreabă:
-Gata-i finu ăl de sus mai bade?
Că eu încă nu am putut ajunge la al meu.
- O zi ...două și trăbă adus că să pun ploile. De n-ai cu cine-l aduce, să-mi spui, mai adăugă el din curte. Întorcându-se către casă mătușa Ileana, își aruncă privirea spre fereastra în care se așezase Iulia.

-Tulai Doamne, de ce așe de cu zori te-ai sculat domnișoară? Noi pe aici avem treburi...

-Și eu am treburi, zise Iulia, dar înainte de asta să-mi spui ce am de făcut, vreau să-ți dau o mână de ajutor.

-Tot ajutorul de care am eu nevoie, este să fi mulțumită și să mai schimbăm câte-o vorbă, că tare-i pustiul să nu ai cu cine vorbi. De treburi nu mă vait eu că încă mai sunt în putere, dar mi-i că vine iarna și nopțile tare-s lungi ; așe...cu d-ta aici s-or mai schimba...că de suntem două.Trebă să te odihnești și să te hrănești bine, că ești puținică tare la trup. Cu treburile...nu-i bai, le fac eu, că-s obișnuită.

-Nu vreau să te supăr, zise Iulia, dar nici ca un musafir nu am de gând să stau. Și eu sunt obișnuită să muncesc. Să mă chemi când ai nevoie, astăzi e o zi mare.Mă prezint la post, la școală, am deja emoții.

-Ei vezi, aceea-i treabă pentru dumneata, te aștept să vii la masă. De dincolo de culmile ce înconjurau satul, se vedea cerul roșiatic, vestind răsăritul. Se anunța o zi însorită. Mătușa Ileana pusese laptele la fiert și se duse în cămară de unde aduse o ceașcă mare de smântână pe care o puse pe masă lângă borcanul cu miere aurie,

pentru Iulia. O pâine mare cât toate zilele trona în mijlocul mesei, înfășurată într-un șervet de in alb cu dungi foarte subțiri albastre și roșii.

Portul mătușii Ileana era simplu, numai alb și negru, dar toate erau lucrate de mâna ei, o spunea cu oarecare mândrie. -Gata-i masa de dimineață, domnișoară; eu plec pe toată ziua, dar să vii să mănânci la prânz, cămara-i aici, iei ce-ți place. Eu mă întorc pe seară, am fân sus în munte cosit, dar treabă întors să se usuce bine, să nu-l prindă ploile că mi-l strică și-i păcat, că tare-i frumos.

-Cu ce să încui ușa și poarta? întrebuse Iulia, nevăzând nimic de încuiat.

-Da păi de ce s-o încui? Doamne ia-mă, că doară nu intră nimeni. Stai fără grijă pe la noi nu sunt de ăia de intră prin casele oamenilor. Țasta-i sat de oameni gospodari și cinstiți, așe să știi dumneata...

-Sunt sigură de asta dar...pe la noi ...trebuia să încuiem, când plecam undeva. Nici eu nu știu cât am să lipsesc, de aceea te întrebam.

-Nu-i bai, zi sau noapte tot una-i. De când îs tot așe am trăit și nu m-au călcat hoții. Să nu-ți faci

griji pentru asta. Rămasă singură Iulia strâse repede ce rămăsese pe masă, le puse în cămară, înfășură pâinea în ștergar și începu să se pregătească pentru prima întâlnire cu cei de la școală. Primul ei contact cu clasele acum goale desigur. Cadrele didactice cu siguranță că erau la școală, pregătindu-se să înceapă noul an școlar. Iulia nu vroia să-și facă vise în privința noului loc de muncă, dar își imaginează preț de câteva secunde uimirea copiilor, când vor auzi că le-a sosit o nouă profesoară. Deși nu avea cu ce să încuie poarta, Iulia găsi în gard un colac de sârmă pe care-l petrecu peste vârfurile scândurilor de la gard și de la poartă. Ajunsă în stradă, observă că dimineața satul era mai animat decât cum îl văzuse seara când venise ea.

Acum toți se grăbeau care încotro, cu tot felul de treburi, cu desagi din lână cu dungi albe și negre, cu furci mari pentru fân, merinde și cine mai știe ce. Cei mai mulți erau bărbați, care se grăbeau pe un drum forestier, ce urca culmea de lângă sat. Pășunile erau undeva sus, departe, iar ei se grăbeau să nu-i apuce căldura mare pe drum. Alții mergeau la gaterul de tăiat lemne, sau prin alte locuri unde-și găsiseră un loc de muncă. În fiecare curte vedea copii jucându-se cu animalele de pe lângă casă. Descoperi stoguri înalte de fân,

case mari și bine întreținute, copaci, flori de toamnă și multe altele. Mâna gospodarului și mai ales a gospodinei, se făcea simțită la tot pasul. La ferestrele caselor, cu multe ochiuri de geam, se vedeau perdele în cele mai variate modele, croșetate probabil în serile lungi de iarnă de gospodinele satului. Femeile trecute de prima tinerețe, purtau același strai momârlănesc din două culori, alb și negru, dantelate, lucrate de mâna lor. Lângă școala veche cu numai patru săli de clasă, se ridica o impunătoare construcție mai recentă, o școală nouă cu etaj. Era normal, vechea școală devenise neacăpătoare, față de numărul copiilor mereu în creștere. În curte își făcuseră apariția două, trei fete mai mari, îsoțite de alți copii veniți să dea o mână de ajutor la pregătirea claselor, pentru primirea bobocilor din clasa a-I-a.

Iulia pătrunde în cancelarie, unde două persoane discută tot despre amplasarea bobocilor, căzând de acord că tot clasele de la parter sunt mai potrivite pentru ei. Apariția Iuliei întrerupse discuția celor două profesoare, iar cea mai în vârstă întrebă: -Cauți pe cineva domnișoară? - Da, spuse Iulia cu sfială, am fost repartizată aici...predau L.română, adaugă ea cu mai mult curaj.

-Bravo ! ai venit la timp, tocmai făcăm repartizarea claselor, să ne cunoaștem însă...prezentă pe rând; Iulia Aron, L.româna, Stefania Ianoș istorie și ea,directoarea școlii, Ana Baciuc- geografie, iar tocmai intrând pe ușă Gheorghe Barna ed.fizică, ceilalți nu au venit încă.

-Eram chiar îngrijorată, adaugă directoarea, cealaltă profesoară de L.română trebuie să nască, iar d-ta va trebui să preiei toate clasele. Nu vei chiar singură, suntem aici...te ajutam, să nu te sperii așa de tare din prima zi .

-Sunt obișnuită cu munca spusese Iulia, zâmbind anemic. Îmi plac astfel de provocări.

-Ambițioasă deci? Așa te vreau, draga mea, adaugă directoarea, hai să vedem ce fac copiii de la etaj, acolo vor fi clasele duminicale. De prin clase se auzeau frânturi de fraze aruncate de copii unii altora, râsete, glume, dar și îndemnuri la treabă.

Se mutau băncile, se frecau se lustruiau, fiecare clasă trebuia să strălucească de curățenie. Deși nu se temea de muncă, Iulia nu putea să rămână pasivă la gândul că întreaga școală va învăța L.română cu ea.Un volum de muncă enorm de mare, dar se va organiza, se va mobiliza cât mai bine, iar la nevoie va cere ajutor.Asta da

provocare, gândi în sinea ei. Aceasta era situația pentru moment. Mai târziu...va vedea. Primind și programa de învățământ, pentru anul școlar ce urma să înceapă peste puține zile, Iulia o parcurse fugitiv, apoi începu să se gândească în ce fel să se organizeze, ca să înceapă cursurile pregătite. Trebuia să mai meargă și în capitală, să-și aducă tot bagajul. Se va stabili aici, în creierul munților. Nu era tranvai, nu era troleibuz, dar nici nu era nevoie de ele. Era în schimb un peisaj frumos. Satul înconjurat de culmile munților. Va duce o existență modestă, dar sănătoasă, iar în clipele de răgaz, va cutreiera pe poteci de munte. Pe directoare o simțise din primul moment, ca pe o femeie pe care se poate conta. Deci, ca și tinerii de prin clase...la treabă își spuse Iulia. Vor fi cu siguranță greutăți dar vor trece, cum zicea mama Antonia, toate trec dacă există muncă, seriozitate, perseverență. Până la începerea cursurilor, Iulia a mai făcut un drum la București pentru a-și aduce și restul bagajelor și a-și lua rămas bun de la cei atât de dragi, prietenii săi.

Știa că în afară de vacanțe nu-i va putea revedea prea curând. O nouă întrunire la Nicoleta acasă, adună o mare parte dintre cei mai buni amici, aflați în capitală în zilele acelea. Discuțiile se

axau în principal pe repartițiile ce s-au dat, de căsătoriile rapide pentru obținerea unui loc mai apropiat de capitală și de primele impresii culese de la noile locuri de muncă, ale celor ce terminaseră facultatea. În timp ce pregăteau cafeaua în bucătărie, Mona îi zise Iuliei cu sarcasm:

-Ești o mare ipocrită; de ce ai plecat când știai bine că Traian, nu așteaptă decât un semn ? Erai cea mai fericită femeie...nu ți-ar fi lipsit nimic, de ce ai plecat? Să nu-mi spui că nu știi nimic că nu te cred, continuă Mona iscodind cu privirea orice reacție a feței Iuliei. Furia că nu reușise să-l cucerească pe Traian, se revărsa inconștient asupra prietenei sale, de parcă plecarea Iuliei ar fi influențat prietenia dintre Mona și Traian. Practic acesta se lăsase descoperit, lăsase să se vadă clar pe cine admiră cu adevărat.

-Orice fată își dă seama când este iubită, numai tu parcă ești...legată la ochi. Ție îți trebuie munți să te cațeri pe ei, n-o puteai face și în vacanțe? Continuă Mona pe un ton mai scăzut. Nu mai face mutra asta de nevinovată, că nu te crede nimeni.

-Încetează! spuse Iulia cu aprindere; de unde ai scos tu așa ceva? Mie nu mi-a spus nici un singur cuvânt din care să-mi dau seama, că ar

avea niște sentimente pentru mine. Imaginația ta a luat-o razna. Mă acuzi pe mine că plec? Vrei oare să-l cer eu în căsătorie, sau să rămân aici să fiu metresa lui? De fapt plecând, ți-am făcut cale liberă, care este acum problema ta ? il
vrei....descurcă-te. Deci așa mă știi tu pe mine?
Acum nu mai vreau să aud nimic, m-ai jignit rău de tot. Mai bine o fată bătrână în creierul munților, decât aici să-i fac curte unui barbat care nici nu știe ce vrea. Niciodată n-am să cerșesc iubirea cuiva, așa să știi! Indignarea Iuliei atisese cote alarmante, iar ceva din comportamentul ei, o făcu pe Mona să schimbe tonul.
-Ai fost și ai rămas o enigmă pentru mine, deși am fost bune prietene cred eu mai adaugă Mona.

-Am fost? Plecarea din București mă exclude deja dintre voi? Oricât de bune prietene spui că am fost, mă tem că nu ai reușit să mă cunoști deloc. Iulia ridică tava cu ceștile de cafea, iar Mona o urmă cu farfurioarele în mână, deschizând ușa spre sufragerie. O privire spre Traian, o făcu pe Iulia să observe că el era schimbat, dar nu știa în ce fel. Părea mai obosit și fără chef de vorbă. Se ridică singur să-și ia ceașca de cafea și o privi drept în față pe Iulia, care era destul de contrariată.

Nici Iulia nu se simțea în apele ei, tristețea lui părea reală, dacă totuși Mona avea dreptate? Însemna că fără voia ei, cauzase o suferință lui Traian. Cum era cu putință ? tocmai lui care se purtase foarte frumos cu ea. Nu concepea că ea ar fi în stare de așa ceva, dar nici nu putea pune întrebări despre o situație așa de delicată. Nu, cu siguranță era vorba de o confuzie, mai degrabă se înșelase Mona, care era cam geloasă de felul ei, decât să rămână cu conștiința încărcată că i-a cauzat acestui băiat o cât de mică suferință. Totuși îndoiala, stăruia în inima ei și nu avea nici un mijloc la îndemână pentru clarificarea situației. Când Traian își aduse ceașca de cafea înapoi, o privi pe Iulia cu tristețe și o întrebă când pleacă la noul loc de muncă. Iulia ezitase să dea un răspuns limpede, nu se hotărâse încă, să plece imediat sau să mai rămână o zi sau două. Văzuse o lacrimă în ochii lui și asta o durea mult. Niciodată nu ar fi făcut așa ceva cuiva, oricine ar fi fost, dar fiind vorba de Traian, regreta cel mai mult. Fusese un prieten atât de atent și de bun cu ea, nu merita să sufere după plecarea ei. -Vă aștept pe toți în vizită după ce mă instalez, adăugă Iulia, mai mult ca să îndulcească puțin atmosfera. Vei veni?

-Sigur, dacă mă inviți...vin, răspunsese Traian dar fără tragere de inimă, așa cum îl știa ea în zilele lui bune. Cum era cu puțință, gândi Iulia care nu-și putea explica, ce se petrecuse cu acest băiat atât de inteligent, care nu găsisese nici un moment din multele lor întruniri, să-i spună ce simte. Mare păcat. Paul, vorbea de planurile lui de viitor, cam confuze de altfel, a avut grijă să spună însă că nu se grăbește cu însurătoarea, că aceea care va fi să fie va veni singură la el într-o bună zi.

Iulia nu se putu abține să nu-i spună:

-
Înseamnă că tu nu cauți...nu alegi? Te mulțumești cu ce – ți vine pe tavă.

-Da, de ce să sufăr eu? Mai bine să sufere ea, adaugă Paul jucându-se cu cheile mașinii. Nu-mi fac probleme mai adaugă el, femeii sunt...
gârlă...are balta pește.

-N-aș fi crezut că poți fi atât de superficial...mai zisese Iulia, înăbușindu-și o doză de sarcasm, ce o simțea la îndemână. Se abținu să mai continue o asemenea discuție, care nu avea nici o noimă. Totuși în minutele ce au urmat, Iulia se hotărî să plece chiar în seara aceea, având bagajele făcute deja, în debaraua mamei Antonia. Mai amiti doar că a parcurs programa de învățământ și are

motive de îngrijorare. Volumul de muncă va fi foarte mare.

De data aceasta urma să călătorească noaptea. Era cel mai înțelept lucru pe care-l putea face, într-un asemenea moment. Nicoleta și Man, abia dacă scosese rădăcina câteva cuvinte. Nimeni nu avea dispoziție pentru discuții. Fiecare preocupat de propriile gânduri, triști din cauza despărțirii și a altor motive doar de ei știute. Conștienți că o etapă importantă din viața lor se încheia și o alta va începe. Cum mama Antonia venise acasă, Iulia se pregăti de plecare, fără să răspundă de ce se grăbea astfel. Nici nu ar fi putut articula un singur cuvânt, iar lacrimile se prelingeau în tăcere pe obrajii ei roșii de emoție și de rușine. Se simțea ca o trădătoare, dezertoare...oh...oare ce gându bunii ei prieteni despre purtarea ei. Prea era atmosfera încărcată, prea erau multe de gândit, de spus...în mintea ei gândurile se învălmășeau, fără puțința de a și le ordona. Mama Antonia, veni cu un pachet pentru drum, și-i spuse să facă așa cum credea ea că este mai bine. Iulia se aruncă de gâtul ei și plânse în tăcere câteva minute.

Când se mai liniști spuse cu amărăciune.

-Oare știe cineva exact cum este mai bine? o întrebă Iulia pe buna femeie, ștergându-i o lacrimă de pe obraz. Vezi, nici dumneata nu spui nimic. Te aștept să vii să mă vezi la lucru, mi-ai promis....continua Iulia să o țintuiască cu privirea, ca pe o mamă de la care-și lua rămas bun, pentru cine știe cât timp.

S F Â R Ș I T vol. I.

CUPRINS:

VOLUM I

Capitolul I-Copilăria.

Capitolul II-O minunată fată batrână.

Capitolul III-Revelion aproape în familie.

Capitolul IV-Iubirile toamnei.

Capitolul V-O întâmplare foarte ciudată.

Capitolul VI-Ne-ntinata.

Capitolul VII- Examene.

Capitolul VIII- Un nou fel de viață.

Capitolul IX- De ce nu apare iubirea ?

Capitolul X- Fata de pescar.

Capitolul XI- Călătoria
Capitolul XII-La noul loc de muncă.

Sunt un om care vine
dintre oameni și se
îndreaptă tot către ei.
Viața cu bune și rele
este sursa mea de
inspirație.

Flora Mărgărit Stănescu

ISBN-10 979-1705-08-6
ISBN-13 978-973-1705-08-6

Flora Mărgărit Stănescu

ÎN CREIERUL MUNȚILOR

HELIS
- 2008 -

Flora Mărgărit Stănescu - ÎN CREIERUL MUNȚILOR

